

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Krigstildragelserne i Sjælland 1807,

fremstillede af

H. J. Blom,
Major i 3die Linie-Bataillon.

Udgivet af Selskabet for Trykkefrihedens rette Brug.

Kjøbenhavn 1845.

Trykt hos Directeur Jens Zostrup Schulz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

Etal Noget frelse Tidbalderen, maa det være Synet
af dens eget Billede.

Grundtvig.

Forord.

Nærværende lille Skrivt, som Trykkefrihedsſelskabets Bestyrelſe velvilligen har anmodet mig om at affatte, fremkommer ikke med nogen anden Fordring til Publikum end den, at blive anſeet ſom en ulidenſkabelig Fremſtilling af allerede bekjendte Facta, forenet med en nogenlunde ſagkyndig Sammenſtilling af tidligere udkomne trykte Beretninger om Krigstildragelſerne i Sjælland 1807; hvilke, ſelſomt nok, ſkjøndt af let forklarlige Grunde, lige indtil vore Dage, have ſavnnet en militair Redacteur. Det var imidlertid ligesaa lidet Selskabet ſom Forfatteren ubekjendt, at et hermed beſlægtet Arbejde af Capitain Ræder næſten ſamtidigen vilde udkomme ſom Kildbeſkrivt efter en ulige ſtørre Maaleſtok, uden at Selskabets Beſtyrelſe derfor troede at burde anſee nærværende Skrivt for overflødigt til at udbrede Lyſ over en i

vort Fædrelands Historie saa skjæbnesvanger Begivenhed, fornemmelig iblandt et Publikum, for hvem alligevel de nærmere Omstændigheder endnu en Tidlang ville blive utilgængelige. Det skyldes imidlertid Capitain Ræder at erklære, at hans Skrivt er et saare fortjenstligt Arbeide til Dplysning af hine Dages Historie, og at jeg har det mangen Berigtiggelse at takke for, især med Hensyn til Vandværnets Forhold før og under Fegtingen ved Kjøge, hvorom Efterretningerne hidtil vare saare ufuldstændige og forvirrede.

Maatte nu blot mine Landsmænd ikke med Misbag optage denne gjentagne Fremstilling af de samme Begivenheder, der iøvrigt ere saa lidet tilfredsstillende for den nationale Selyfølelse; men maatte de derhos ei heller miskjende, at naar jeg undertiden har seet mig nødsaget til at udtale Dabel, er dette, saavidt mig er bevidst, kun skeet i Sandhedens Tjeneste, og ei for at krænke de noksom ulykkelige Befalingsmænd i deres Grav, hvem den tunge Lod blev til Deel at staae i Spidsen for saa frugtesløse Bestræbelser.

Kjøbenhavn i April 1845.

Forfatteren.

Kampen i Kongedybet den 2den April 1801 havde udbredt en ualmindelig Glæde over det danske Ravn, og opfyldt Nationen med en Selvfølelse, som vel var naturlig, men som, efter en foregaaende 80aarig Fred, næppe i den Tænkendes Dine indeholdt den Betryggelse for vor Fremtid under den almindelige Verdenskamp, som Datiden selvtilidsfuld syntes at lægge deri. Vel maatte det hos den flygtige Jagttager vække Forundring at see den Nationalsfølelse og sjældne Udholdenhed, som i hiint Slag var lagt for Dagen, ifkun 6 Uar senere, paa samme Sted, og hos det samme Folk, deels vise sig saa forskjellig, deels føre til saa lidet tilfredsstillende Resultater, hvis det ikke laae i al Søkrigs Natur, at den, ført af forholdsvis saa (næsten udelukkende af en enkelt Stand) paa et fra det øvrige Folkelig affondret, næsten utilgængeligt og fremmedt Element, ei formaaer at yde en saa tilførlabelig Prøve paa den i Folket boende Kraft og Intelligens, som en Landkrig, der umiddelbar be-

rører hele Folkelivet, truer alle Interesser, sætter Regering, Administration, og samtlige Statsinstitutioner paa Prøve, med andre Ord afgiver den meest omfattende Kraftmaaler paa det hele Folks moraliske og intellectuelle Dygtighed. Saaledes ere da de ydmygende Begivenheder 1807 et ulige paalideligere Bidrag til vor Selvkundskab, og derfor af ulige større historisk Bigtighed, end den langt mere fyldestgjørende Kamp 1801. Men tillige maae disse hinanden iøvrigt saa nær staaende Begivenheder af ovennævnte Grund ei heller uden Ubillighed bedømmes efter samme Maalestof; en Betragtning, jeg ikke har troet det overflødig at forudsikke, paa det vi ikke, som i Almindelighed skeer, skulle vurdere Begivenhederne 1807 lavere end de fortjene.

Frankrig og Rusland havde, efter en kort men blodig Krig, den 7de Juli 1807 raft hinanden Haanden til Forlig i Tilsit, og deres tvende Beherskere ved en personlig Sammenkomst paa Floden Niemen, tilsyneladende sluttet et Venstabsforbund, som i høi Grad maatte forurolige det i en langvarig, kystbar og tvivlsom Krig med Frankrig udviklede England. At der ved denne Leilighed, som de daværende engelske Ministre paastode, ligeledes blev sluttet en hemmelig Overenskomst imellem Frankrig og Rusland, der havde til Formaal at tvinge Danmark til

at tiltræde en Alliance imod England, blev vel dengang ikke troet, men er senere tilstrækkelig bleven bekræftet*), og derfor troede de daværende engelske Statsmænd, Castlereagh og Canning, sig noksom befoiede til et Overfald, som ved sin Udførelse ikke alene fremkaldte det meest forbittede Had i Danmark, men og tildeels den største Ulfsty i selve England; ja opfyldte den hele civiliserede Verden med Indignation.

For imidlertid at kunne bedømme de daværende politiske Forhold med tilbørlig Billighed, bør vi her ikke glemme, at efterat den imellem Frankrig og England stedfindende Krig, først ved de Franskes Besæt-

---

*) See den daværende franske Udenrigs-Minister, Hertugen af Bassanos Skrivelse til den russiske Cantsler, Grev Romanzow, af 25de April 1812, hvori det iblandt Andet hedder: „Hvis den engelske Regjering ikke indvilligede i Fredens Slutning (efter Tilfiter Freden) vilde Keiser Alexander gjøre fælleds Sag med Frankrig, og i Forbindelse med dette opfordre Hofferne i Kjøbenhavn, Stockholm og Lisabon til at udelukke Engländerne fra deres Havne, og erklære England Krig, samt med Eftertryk formaae disse Magter til at antage samme Grundsætninger o. s. v. (See den Danske Statstidende for 1812, Nr. 58, hvormed desuden kan jevnføres: *Bignon Histoire de France sous Napoléon VI*, S. 337).

telse af Hannover i Sommeren 1803, senere, som en Følge af Slaget ved Jena i Efteraaret 1806, havde udbredt sig over hele det nordlige Tyskland, var Danmark, trods sin affides Beliggenhed, som Land- og Sømagt, kommet i nær Berørelse med begge de krigsførende Magter. Ved den revolutionaire Genlydelse, hvormed Napoleon, snart frænkede neutrale Landemærker, naar de ikke vare beskyttede*), snart endog under Freden, indlemmede den ene lille Stat efter den anden i sit voksende Rige; ved de store universale Interesser, som dengang stode paa Spil, og ved de idelige Conflictter, som en saa almindelig udbredt convulsivisk Krigstilstand vedblev at fremkalde imellem de europæiske Stater, maatte Europa i de daværende Statsstyres Dine let antage Skikkelse af een eneste uhyre Balplads imellem de tvende Hovedmagter, Frankrig og England; de mindre neutrale Magter derimod af samme Grund blot ansæes som fredelige Landsbyer imellem tvende fiendlige Hære, hvilkte, hvor uvedkommende end Striden maa forekomme dem, og trods de meest levende Forjæffringer om deres Udeelagtighed i samme, alligevel maae finde sig i at vorde besatte af den, der kommer sin Mod-

---

*) Man erindre sig her den brutale Gjennemmarche igjennem det Ansbachske Gebeet i October 1805.

ftander i Forkjøbet, faalænge de ikke ere iftand til at opbyde en tilstrækkelig Krigsmagt til at gjøre deres Neutralitet gjældende. Vel havde Danmark fom tidligere til Søes, faaledes ogsaa til Lands vidft at hævde fin Neutralitet, da i November 1806 de krigførende Preussere og Franffe stode i Begreb med at overskride dets Grændfer, efter Kampen i Lybek*), og det er ikke usandsynligt at disse nogenlunde heldige Forsøg have bidraget til at bestyrke den danske Regjering i at fremture i sin Neutralitet, selv efter at Napoleons bekjendte Berliner=Decret af 21de November 1806 erklærede England i Blokadestand, og dermed begyndte det saa skjæbnesvangre Continentsystem eller Englands Udelukkelse fra Fastlandet, faavidt hans Fjernarm naaede, hvorved Danmark vel burde have erkjendt, at der nu ikke længere var Tid og Sted til dets separate Politik, men at det kjæft burde overtage sin Deel i Verdenskampen, og at dets hele Uafhængighed nu kun bestod i at vælge sit Partie.

---

*) See herom C. v. W. (den senere preussiske General Mülling) Operationsplan der Preussisch-Sächsischen Armee im Jahre 1806, Schlacht von Auerstädt und Rückzug bis Lübeck. Weimar 1807, S. 115 og 143.

Det kan vel næsten antages for utvivlsomt, at den danske Regjering ulige mere mistroede den franske end den engelske Diplomatie. Ikke at tale om vor daværende Kronprindses nære Slægtstaf med det engelske og det af Napoleon fort forud fordrevne hessiske Huus, hvilket sidste efter Slaget ved Jena havde taget sin Tilflugt i Slesvig, vidnede især den 1803, og senere fra 1805—7 vedvarende Concentration af danske Stridskræfter i Holsten herom, der, hvor bittert den end er bleven dadlet af det derved blodtede Kjøbenhavn, alligevel havde sin fulde Begrundelse i Hannovers, Mecklenborgs, og de umiddelbar i Holsten liggende, saakaldte frie Rigstæders, Hamborgs og Lybeks Besættelse af franske Tropper, lige siden November 1806, hvilket vel var istand til at give den danske Regjering en Forestilling om den Samvittighedsfuldhed, hvormed Frankrig respecterede enhver Neutralitet, som ikke var understøttet af væbnet Magt. At dengang ei noget lignende var vederfaret Hertugdømmerne, hvor Tønningens levende Snighandel med England maatte være Napoleon en Torn i Diet, hidrørte vel næppe fra en billigere Anerkjendelse af vor Neutralitet, men fra de daværende strategiske Forhold, som ikke gjorde det ønskeligt for Napoleon ved hans Fremmarche imod Weichselen og Niemen, Vinteren imellem 1806 og 7, at paadrage

sig en ny, om end ei mægtigere Fiende, der dog, i Forbindelse med de Svenske fra Pommern — dem han ligeledes af samme Grund, trods mangfoldige Irrerier, endnu skaaede — var istand til at opere imod Oberen, og derved overføre hans Operationslinie; eller som i det mindste, ved sin nogenlunde sikrede Retraite til den jydsk Halvø, kunde genere hans umiddelbare Forbindelse med Elben og Rhinen. Frygten for Frankrig kunde ei heller efter Tilfiter Freden være hævet, saa længe den danske Regjering endnu stedsse vilde hævede sin Neutralitet; maatte meget mere snarere være forøget, da alle Forhandlinger imellem Fastlandsmagterne tydede paa en strengere og strengere Gjennemførelse af Napoleons Continentalsystem, for hvilket allermindst de mindre Sømagter kunde undslaae sig, uden at geraade i Conflict med Frankrig; og de franske Troppers forestaaende Tilbagemarche fra Niemen imod Elben maatte derfor i alle Tilfælde oppebies, da derved det farlige Naboskab hvert Dieblig stod i Begreb med at fornyes; følgelig var de danske Troppers Dvalen i Holsten, ingenlunde umotiveret.

Den Stridsmagt, som her var sammentruffen, beløb sig til henved 20000 Mand, adspredte i vidtløftige Cantonnementsquartierer i det sydlige Slesvig og det østlige Holsten, med Hovedquartieret i Kiel,

samt Divisionsquarterer i Slesvig, Brez og Segeberg. Af de øvrige Tropper vestenfor store Bælt laae tvende jydskke Regimenter (1ste og 3die) i Frederits og Omegn, for at sikke dette Rigets Centralpunkt, hvorpaa især Forbindelsen imellem Fastlandet og Derne berover; samt tvende Cavallerie-Regimenter i deres Standquarterer, Horsens og Odense. Denne Armee var tilviisende i saa brugbar Stand og bejjalet af en saa god Mand, som vel nogenstinde vore fædrelandskke Forhold ville være istand til at fremkalde. Hvad der senere undertiden er blevet anført for at nedsette den, grunder sig for det meste paa Abstractioner fra en tidligere Periode, fra dens Tilværelse efter en 7aarig næsten uvirksom Krig, en ydmygende Fred, de Forhaanelser, som Opinionen derved troede sig berettiget til, og de ynkkelige Vilkaar under hvilke den saa at sige hensuktede sin Tilværelse lige til den sidste Reform, men maa ikke oversføres paa den Armee, som fra 1805—7 stod under Baa-ben i Holsten. Den daværende Kronprinds var dengang i sin fulde Kraft, og nærmede sig de 40. Haardfør opdraget, og i sit senere Liv tarvelig, nøjsom, arbeidsom og punktlig, havde han tidlig styrket et spinkelt Legeme, og efterhaanden udviklet en bestemt Charakter. Af Naturen begavet med en mere let og livlig, end dyb og alvorlig Mand, med en sund

men noget nærsynet Forstand, der fornemmelig havde uddannet sig i det praktiske Regentliv, og derved havde undgaaet de mange Skjævheder, som flet for-
 døiede Theorier saa ofte fremkalde hos mindre bega-
 vede Hoveder; derhos sanddru i hele sit Væsen, hvil-
 ket ikke alene udtalte sig i beffeden Mistillid til egen
 Dømmekraft, men især i Modbydelighed for Smiger,
 og i en ufrømtet Hjertelighed og Velvillie imod Un-
 dergivne, var han ikke alene i høi Grad afholdt,
 men besad virkelig en Deel ikke uvæsenlige Egenfæ-
 ber til at føre Commandostaven under vore Forhold.
 Man har troet at burde anføre hans Mangel paa
 positive Kundskaber som et væsentligt Savn, der vilde
 have hindret ham i at blive nogen Feltherre; men
 ikke at tale om hvor uvis den Udkomst er, som de
 blotte Kundskaber give til Krigsgudens Tempel, kunne
 vi i Forbigaaende ikke undlade at bemærke, at vor
 indskrænkede Krigsfueplads med saare korte Opera-
 tionslinier, let Forpleining, ubetydelige Terrainaf-
 verlinger og uanseelige Positioner, vel altid kræver
 en dygtig, men derfor ikke just nogen sublim Mand
 i Spidsen for vort Krigsvæsen.

Som Herren var, saa fulgte ham Svende.
 Nærmest Kronprindsen beklædte hans Svogre, Prind-
 ferne Frederik og Christian af Hessen-Cassel de
 fornemste Poster i Armeen, hvilke, uden just at være

betydningsfulde Mænd, besad fornøden Anseelse og Filtro til, i deres fulde Manddomskraft, at føre de dem betroede Afdelinger. Som de meest Anseete efter dem stode Generalerne Ewald og Binzer, begge Hesseere, som Kronprindsens Svigerfader, Landgrev Carl og General Huth havde trukken herind, og som ingenlunde gjorde deres Anbefaling Skam. Den Første havde som Capitain bivaanet den amerikanske Krig paa engelsk Side, havde gjengivet sine Erfaringer og Betragtninger over Krigen i et for sin Tid agtet Værk om de lette Troppers Tjeneste, havde været i Forveien, som Commandeur for Avantgarden, teet sig med Holdning og Conduite imod Preussere og de overmodige Franske udenfor Lybek, og repræsenterede i Forening med General Binzer saa at sige den daværende Armees Intelligentz, som den Sidstnævnte desuden havde lagt for Dagen, ved i Ord som Skrift at paapege de G. v. Bülowste Militair-Skriveres mangfoldige Extravagancer, hvilte dengang vare stærkt i Mode. Resten af Armeens Befalingsmænd kunde vel i Almindelighed ikke rose sig af Krigserfaring eller nogen høi Grad af Dannelselse, men stod dog næppe i sidste Henseende tilbage for de fleste andre europæiske Armeers Officere paa den Tid. Kjendte man end dengang ei fynderlig til den siden saa forroste militaire Videnskabelighed, saa var man

paa den anden Side ogsaa fri for alle dens Afarter, og for hiin prætenſionsfulde Charlatanisme, der ſaa ofte ſenere gjorde ſig gjældende. — Menigmand var, ſom altid, nøifom, villig, ufortrøden og tro; ved et Par Mars uafbrudte Indkaldelſe under Vaaben frigjort for ſin Hjemvee, ligeſom for ſtørſte Delen af den fremmede Suurdeig, efterſom den udenlandſke Hverving var ophørt, var han ved god Forpleining, der ikke fattedes i de fede holſtenſke Qvarterer, vel ſkicket til at føres imod Fienden.

Men i det Danmark ſaaledes efter Gyne ſøgte at hævde ſin Neutralitet imod Landſiden, forſøgte det lige ſiden 1801 lignende Forholdsregler til Søes, og ſkete dette end af ſinantſiel Afmagt, fordi det ſiden 1803 ei ſaae ſig iſtand til at bestride begge Udruſtinger, ſom en Land- og Sømagts fuldſtændige Neutralitetſyſtem under daværende Conjuncturer krævede, ſaa burde vel netop dette have overbeviiſt vore Statsſtyrere om, at kun en ulige mægtigere Stat end vor vilde være iſtand til at gjennemføre ſin Neutralitet under ſaa fortviivlede Omſtændigheder. Ikke deſto mindre havde den engelſke Regjering ſandelig ikke havt nødig at belæſe ſit Navn med nogen Ekjændſel, for at ſikre ſig de ſamme Fordele, ſom den nu kun troede at opnaae ved ſit Overfald; thi det er aabenbart at et lignende Attentat fra Frankrigs Side imod

Landgrændsen, om det end i værste Tilfælde vilde have havt Besættelsen af Halvøen, maaskee og af Fyen til Følge, netop ogsaa derved vilde have kastet Danmark i Armene paa England, og gjort det til en ligesaa uforsonlig Fiende af Frankrig, som det nu blev det af hiint Land. I ethvert Tilfælde havde England, hvis det troede ikke at kunne noksom stole paa den danske Regjerings Sindelag og Fasthed, kun behøvet at jende en tilstrækkelig Flaade til Bæltet, for, selv i Tilfælde af en fransk Overfømmelse paa Halvøen, i det mindste foreløbigt at hindre ethvert Forsøg imod Sjælland og den danske Flaade.

Hvorom alting er, allerede under 2den Juli modtog den danske Consul Wolf i London et anonymt Brev af følgende Indhold: „Det er nogle vel underrettede Personers Mening, at den Expedition, som nu udrustes her til Lands, er bestemt til at tage Kjøbenhavn og hele Den Sjælland i Besiddelse, hvorom deres Regjering i Tide burde underrettes v. s. v.“ Dette og lignende Nygter bevægede Consulen til at indberette det til det danske Deconomie- og Commerce-Collegium, som under 25de Juli besvarede det (see Bilag I). Ogsaa den daværende Legationsraad Rist, som i den egenlige Gesandt, Grev Wedel = Jarlsbergs Fraværelse, dengang var den fornemste danske Diplomat i London, blev af Wolf

gjort opmærksom paa dette Rygte, men gav under 14de Juli et lignende Svar (see Bilag II). I et samtidsigt Brev til Statsraad Thorkelin lod Consul Wolf ogsaa den Dittning falde: *Prenez garde à vous car le diable est à la porte**). Selv de engelske Blade begyndte ligeledes allerede i Juli med lidet forblommene Ord, ja tildeels endog ganske aabenbart at omtale en forestaaende Expedition til Østersøen, som skulde afgaae fra Dartmouth med 10000 Mand, bestemte til et overraskende Foretagende. „Man vilde, hed det i engelske ministerielle Blade, med det første spørge en mærkelig Begivenhed, men hvor? vidste man endnu ikke saa lige. Den Deel af Fiendens Kyster, der skal angribes, er en Egn, hvor Indbyggerne allerede længe have ventet at høre de britiske Kanoners Torden; de ere imidlertid hverken for eller imod os, og skjøndt organiserede i frivillige Corpser, kunne vore Tropper sagtens byde dem Trods; thi der fattes dem Briteres Mod. Hemmelighed og Hurtighed ere især fornødne, hvis Expeditionen skal lykkes.“ „I de Kredse, der ere bedst underrettede,“ hed det endvidere, „vil man vide, at Expeditionens Hovedtriemed er at besytte en vis Stat, der endnu ikke er indviklet i

---

*) See J. Nalls Grindringer, Christiania 1844, 1ste D., S. 220).

Krig, men der, som en Følge af de senere Begivenheder, kunde blive tvungen til at træde op imod vort Land, hvis vi ikke ved en tilstrækkelig Magt sætte os i Besiddelse af de Midler, som ellers de Franske vilde bemægtige sig og anvende til vor Fordærvelse; det er tillige saare vigtigt, at de Franske hindres i at forsøge deres Sømagt ved at bemægtige sig en neutral Magts Flaade."

Under 17de Juli forstikkede Bladet, the Courier, at 22 Linieskibe skulde afgaae til Østersøen, og den hele Flaade komme til at bestaae af 40 Krigsskibe under Admiral Gambier, under hvem desuden Admiralerne Stanhope, Hood, Keates og Esington skulde commandere. Under samme Dato indeholdt Morning Chronicle fra London: „For at fremme den britiske Handels Sikkerhed i Østersøen, har Regjeringen beordret 18 Linieskibe uopholdeligen at stikke i Søen (næmlig 8 paa 74 Kanoner fra Dartmouth de øvrige 10 fra Dünerne); desuden have alle ikke bestemt udcommanderede Fregatter, Slupper og Bombardeerkskibe iiljomsst faaet Ordre at samles i Dünerne og oppebie videre Bestemmelse. Alle Lodser, der kjende Farvandet i Sundet ere tagne i Tjeneste paa disse Skibe. Efterretninger fra Sundet, skjøndt de bestandig omtale Danmarks Neutralitet, ville, som det hedder, ikke hindre denne Flaades Afseiling."

— Alt dette stod til Overflod endog at læse paa Dansk i det daværende kjøbenhavnske Blad *Dagen* af 28de Juli 1807, Nr. 126.

Under 31te Juli berettede den *Berlingske* Tidende af en Skrivelse fra London af 21de j. M.: „10 navigivne Linieskibe under Admiral Gambier ere afsseilede fra Dünerne den 19de, og have kastet Anker ved Dartmouth, fra hvilken Havn en anden Division usfortøvet skal afgaae for at krydse i Nord- og Østersøen. Expeditionen til Østersøen, jige vore Blade, maa have andre Hensigter end at holde Skibsfarten i Sundet aaben. Henimod 80 flade Fartøier ere blevne udrustede i Chatham og Sheerness, for at afgaae med Flaaden, hvilke alene kunne bruges ved Troppers Indskibning og Landgang.“

Den 19de Juli vendte den danske Fregat *Fylla* under Lieutenant Hedemann hjem fra Vestindien, og havde paa sin Tilbagerejse maattet anløbe Portsmouth for at fylde Vand. Den derværende danske Consul anmodede ham indstændigen om at paastynde sin Afrejse, fordi et derværende almindeligt Rygte nævnte Kjøbenhavn som Maalet for Expeditionen. Hedemann troede det, ved Ankomsten til Kjøbenhavn, naturligviis sin Pligt, at meddele daværende Commandeur Steen Bille, som Medlem af Admiralitetet, denne Efterretning, der ogsaa skal have underrettet vor davæ-

rende Directeur for det udenlandske Departement, Grev Joachim Bernstorff derom, uden at denne tog videre Notits deraf.

Hvad der sagnetens har bidraget meget til at henholde den danske Regjering i en ellers næsten ubegrikelig Frygthed var vistnok den Omstændighed, at allerede tvende engelske Expeditioner, med Landtropper ombord, kørte i Forveien fredeligen vare dragne vore Kyster forbi. Under Danzigs og Colbergs Beleiringer i Foraaret 1807 bleve de Allierede nemlig enige om at gjøre en combineret Diverſion i Forpommern, hvis Udgangspunkt skulde være Rügen og Stralsund. Her havde nemlig Kongen af Sverrig, Gustav den Ate, en Styrke af omtrent 15000 Mand, med hvem en 5000 Preussere under General Blücher, samt 25—30000 Englændere under General Cathcart skulde forene sig. De preussiske Tropper landede paa Rügen allerede i sidste Halvdeel af Mai; de engelske derimod nølede og tøvede, om med Forsæt eller paa Grund af deres militaire Indretningers Ufuldkommenhed, skal være usagt. Først den 19de Juni afgik den første Afdeling af disse Tropper paa 70 Forselsffibe fra England, og passerede Sundet i de sidste Dage af Juni; den 1ste Juli afgik den anden, noget større Transport paa 100 Skibe, passerede Sundet den 3die og 4de Juli, saa at det Hele først midt

i Juli landede paa Rügen. Imidlertid havde Scenen paa Krigsskuepladsen aldeles forandret sig: Danzig havde ikke alene overgivet sig den 27de Mai, men Slaget ved Friedland var tabt den 14de Juni, Freden til Tilsit affluttet den 7de Juli, og de preussiske Hjælpetropper som Følge heraf tilbagekaldte. Men da Kongen af Sverrig under 3die Juli høist ubetimelig havde op sagt den imellem ham og de Franke siden 18de April bestaaende Waabenstilstand, og som Følge heraf midt i Juli var bleven dreven tilbage til Stralsund, maatte man troe at de omtrent paa samme Tid indtrufne 8000 Mand engelske Hjælpetropper i det mindste vilde deeltage i Stralsunds og Rügens Forsvar, og paa denne Maade blive sysselsatte. Alligevel maa det ansees for en Feil, at deslige Troppetransporter, i den bedste Aarstid, uændede kunde passere forbi vore vulnerableste Kyster, ja blive under Waaben paa Rügen, ikkun 8 Miles Seilads fra vore nærmeste Strandbredder, og 16 Mile fra vor Hovedstad, uden at vi havde saa meget som et eneste Avisoffis, en eneste Krydser, end sige en Observations=Skvadre i disse Farvande.

Den 23de Juli blev der lagt almindeligt Embargo paa alle Skibe i engelske Harne, for deels at tilveiebringe det fornødne Skibsmandskab til den til Sundet bestemte Expedition, deels ogsaa at forhindre

enhver bestemt Efterretning om dens egenlige Ufgang. Denne fandt imidlertid Sted den 27de Juli fra *Parmouth*, hvor den første og største Deel af Expeditionen, bestaaende af 18 Linieskibe, 7 Fregatter og 22 mindre Krigsfartøier under Admiral *Gambier*, gik under Seil. Overbefalingen havde først været tilbuden Admiral *Young*, dernæst *Sir Charles Cotton*, som begge afsløge den, hvorpaa den tilsidst paa-
 nødtes (was pressed on) Admiral *Gambier**); i den Grad mødte Foretagendet Uvillie af dem, der skulde udføre det. Med *Gambier* fulgte Comodore *Home Popham* som Flagcapitain; tilfældigviis født i *Tetuan* i *Marokko*, af irske Forældre**); bekjendt som En af de bedste Hydrographer i *England*, i *Maarene* 1793 og 94 brugt under Hertugen af *Dork* i *Flandern*, senere 1799 i *Nordholland*, og derfor velbekjendt med en Land- og Sømagts forenede Operationer. Den 1ste August afgik en mindre Afdeling af Expeditionen fra *Harwich*, bestaaende af 5 Linieskibe, 2 Fregatter, og en Mængde Forselskibe, hvormed især fulgte Gen. *Sir David Bairds* Division samt 2 Batailloner af den tydske Legion, som vare indskibe-
 dede i *Hull*; Alt under Befaling af *Contreadmiral*

*) *Naval Chronicle*, 19de Bd., S. 425.

*) *Nav. Chron.*, 18de Bd., 268.

Esington, der i Maren 1793 og 94 havde commanderet en Fregat i vore Farvande, derfor fortrinsviis antoges at være bekjendt med dem, og hvem det almindelige Overopsyn over Transportskibene, samt med Armeens Ind- og Udfibning var anbefoet. Flaaden bestod altsaa i Alt af 23 Linieskibe, hvoriblandt Gambiers Admiralskib, Prince of Wales, var en Trebæker paa 98 Kanoner; af 17 Linieskibe paa 74 og 5 paa 64 Kanoner. Af de 9 Fregatter vare 4 paa 38, 3 paa 36, og 2 paa 32 Kanoner, hvortil endnu kom 22 mindre Krigsskibe paa 22 indtil 14 Kanoner*). Ved Ankomsten i Kattegattet affendtes Contreadmiral Keates, med Linieskibet Superb og 3 andre Linieskibe, 5 Fregatter og 8 Brigger til store Bælt, hvor han allerede den 4de August om Aftenen Kl. 8 gik til Ankers imellem Knudshoved og Bjesen, og derved allerede affar Forbindelsen imellem Sjælland og den øvrige Deel af Riget, i det han senere erklærede hele Den i Blokadetilstand, efter en Linie trukken fra Hadsteensgrunden (nordenfor Sjællandsodde) til den sydsøstlige Bynt af Femern; ja endog udstrakte den til Stralsund, da denne By senere blev besat af de Franke; af

---

*) See N. C. Hansen Kjøbenhavns Leirfrands 1807, hvor de Alle findes ~~navngivne~~ S. 19.

Frygt for at disse skulde falde paa, herfra at sende Hjelpetropper til Kjøbenhavn *).

Den 2den August øinedes første Afdeling af den engelske Flaade under Kullen fra Kronborg Taarne og Masterne af det i Sundet liggende Vagt- skib, hvorfra det strax meldtes til Kjøbenhavn. Den følgende Morgen stod Flaaden over under Ham- mermøllen, hvorfra den sædvanlige Forespørgsel Pas- sagen betræffende skete hos Commandanten paa Kron- borg, General Stricker, og da denne gav til Svar, at han ingen Ordre havde til at modsætte sig den engelske Flaades Gjennemgang, passerede den endnu samme Formiddag Fæstningen under gjensidig Salut, og gik omtrent Kl. 1 til Ankers paa Helsingørss Rhed. Imidlertid havde den Høistcommanderende i Kjøbenhavn, Generalmajor Peymann, hvem samme Foraar Generalcommandoen over Kjøbenhavn, Cita- dellet og Kronborg var bleven overdraget, efter oven- omtalte Melding, strax affærdiget et Tilbud til Kron- prinsjen i Kiel med Beretning om den engelske Flaa- des Ankomst i Sundet, hvorhos han ansaae det for sin Skyldighed, at forespørge sig hos Directeuren for det udenlandske Departement, Grev J. Bernstorff, om han torde træffe de til Kronborgs og Kjøben-

---

*) Nav. Chron. 18de Bd., S. 232.

havns Forsvar^{er} nødvendige Foranstaltninger. Dette troede denne imidlertid at burde fraraade, for, som han udlob sig, ei at paadrage sig de Engelses Opmærksomhed; ja gjentog det Dagen efter i et forsamlet Statsraad, og tillod Beymann at beraabe sig derpaa i Fremtiden til sin Retfærdiggjørelse*). Ikke bestomindre lod Generalen Kronborgs Garnison forstærke med 300 Mand af 2den Bataillon af daværende Norske Livregiment samt 50 Ryttere; sendte Forstærkning til Trekroner, og udsendte Cavalleriepatrouiller langs Strandveien. Natten imellem 9de og 10de August indløb Svar fra Kronprindsen paa Beymanns første Melding, hvori han fandt det nødvendigt ufortøvet at sætte Trekroner i Forsvarsstand, og at besætte det med 400 Mand Marinere, hvilke især maatte instrueres om at vaagte sig for Overtumpling, da Forsigtighed ei burde tilfødes, skjøndt H. K. H. troede, at vi ikke havde noget at befrygte af de Engelse. Endvidere skulde Citadellens Søbatterier, Qvinti-Bastion og Lunette sættes i fuldstændig Forsvarsstand, samt om Natten commanderes Piketer dertil. Desuden maatte der oprettes en Vagt i Søbatteriet ved Kastrop paa Amager, som om Natten skulde forstær-

---

*) See Saga, udgivet af J. Storm-Munch. Christiania 1819, II, S. 252.

tes med et Piket. Kronborg Fæstning anbefalede især Narvaagenhed, dog med Tilføiende: at vi i den Krig havde med England, ei heller ventede nogen. Blot af Forsigtighed skulde derfor ogsaa her Søbatterierne armeres, Piketer comman- deres til deres Betjening, hvilke derimod først maatte trække op i Fæstningen, saasnart det begyndte at mørkne. De i Nærheden værende Frifolk af Regimenterne skulde ufortøvet indkaldes.

Den engelske Flaade blev imidlertid rolig liggende paa Helsingørs Nhed, deels for at oppebie sine efterfølgende Forselskibe, hvormed Admiral Gæstington først indtraf i Sundet den 8de August, deels for at de til Expeditionen sigtende diplomatiske Forhandlinger kunde finde Sted, og blev i al denne Tid, lige til den 14de August incl., dagligen forsynet med friske Levnetsmidler fra Helsingør imod contant Betaling, den sidste Dag endog med 30,000 Pund Drekjød, rimeligviis med Hensyn paa den nu indtrædende Afsondring fra Land, indtil Landgangen fandt Sted, hvilken sidste naturligviis ligeledes krævede en Deel Mundforraad.*)

Den hidtilværende engelske Gesandt ved det dan-

---

*) Seeland im Sommer 1807, S. 21; Hansens Leirtrands S. 20 og 29.

fte Hof, Carlise, var, sagtens med Hensyn paa den forestaaende Crisis, bleven udnævnt til Gesandt i Berlin, og i hans Sted var den hidtilværende engelske Gesandt i Cassel, Sir Broock Taylor, den 31te Juli indtruffen i Kjøbenhavn paa Fregatten Surveillante; men havde ved sin paafølgende første Audients den 3die August ikkun fremført ganske almindelige Uttringer. Derimod var den overordentlige Misfion om Flaadens Ubleverelse overdragen den forhenværende Gesandt i Berlin, Jackson, en Mand, der ved medfødt Raahed ganske skal have egnet sig til et Hverv, der skulde tilfidesætte alle hidtil gjældende Former. Denne indtraf den 8de August over Tønningen til Kiel, og blev samme Dags Eftermiddag stedet til Audients hos Kronprindsen. Han erklærede nu denne ganske uden Omsvøb, at Danmark gjorde vel i at slutte et nøie Forbund med England, men at det selv i saa Tilfælde maatte udlevere sin Flaade som Pant paa dets Trofskab, og for at sikke denne imod Frankrigs og Ruslands Efterstræbelse, hvorom den engelske Regjering havde sikker Kundskab. At endvidere Flaaden skulde opbevares i engelske Havne indtil den almindelige Fred, og da tilbageleveres i uskadt Stand. At den Magt, der nu stod i Begreb med at bemægtige sig den, skulde staae til den danske Regjering's Disposition, saafremt den vilde modsætte sig Frankrig,

og at samme i ethvert Tilfælde var betydelig nok tilbaade at opnaae sit Viemed, og tjene Danmark til Undskyldning for at have maattet give efter for Englands Fordringer." — Kronprindsen, i høi Grad overrasket ved dette Andragende, svarede: „At man kunde vente større Redelighed hos Barbaresterne end hos den engelske Regjering; at Englands hidtilværende Allierede, der saa længe havde maattet vente forgjæves paa det's Bistand, bedst kunde bevidne hvad denne havde at betyde." Da Gesandten dernæst, ikke uden Forlegenhed, lod nogle Ord falde om tilkommende Erstatning, gav Kronprindsen det bekjendte Svar: og hvormed vil De erstatte Danmarks Ære? — For at vinde Tid, henviste Kronprindsen ham isvrigt til det udenlandske Departement — hvis daværende Chef, Sr. Christian Bernstorff, vel dengang ligeledes var i Kiel, men hvis øvrige Personal, saavel som Statsraadet befandt sig i Kjøbenhavn — for der at erholde det definitive, officielle Svar. Ved denne Leilighed paatrænger sig uvilkaarligen den Tanke, om ikke Kronprindsen, for at vinde end mere Tid til Forsvarsanstalter, strax burde have bemægtiget sig Jacksons Person, og indtil videre henholdt ham i Fangenskab, uden at gjøre nogenstomhelst Notification derom. Inden dette paa en nogenlunde tilforladelig Maade rygtebes til de engelske Anførere i Sundet, vilde

der altid have medgaaet flere Dage end der nu vandtes ved at henvise Underhandlingerne til Kjøbenhavn. Hine vilde altsaa i al denne Tid være blevne henholdte i tvivlsom Forventning om hvad der skulde skee, da Fiendtlighedernes Begyndelse fra deres Side aabenbar var afhængig af Gesandten's Tilbagekomst og medbringende Svar. Om noget Brud paa Folkeretten kunde her naturligtvis ikke være Tale; thi for en Gesandt, der overbringer et saadant Budskab, er der ingen Folkeret skreven.

Endnu samme Aften (8de August) forlod Kronprindsen Kiel, ledsaget af sin General-Adjutant, daværende Major F. C. Bülow, for igjennem Fyen at ile til Kjøbenhavn. At der ikke fulgte ham Flere, var vel for ikke at vække de Engelskes Opmærksomhed ved Overreisen over store Bælt. Chefen for Artilleriecorpset, General Bielefeldt, erholdt imidlertid den følgende Dag en efterladt Ordre, usfortøvet at begive sig til Kjøbenhavn med 4 andre Artillerieofficerer; men at ikke Flere af Armeens duestigste og meest anseete Officerer i Holsten ligeledes fik Ordre at begive sig enkeltvis og ad forskjellige Veie til Sjælland, maa vel ansees for en Feil, da det aabenbar især var Ansørrere, der fattedes de Stridskræfter, man der stod i Begreb med at opbyde. Undervejs gav Kronprindsen Ordre til at synke den efter-

følgende Jackson to Timer paa hver Station, hvorhos han fatte en Bataillon af de ved Frederiks staaende jydsk Regiment, samt 3 Escadroner af Næsvigsk Ryttere, det fyenske Dragonregiment, og et trepundigt Batterie i Marche til Odense og imod Kysten af store Vælt.

Den 11te August om Middagen naaede Kronprindsen Kjøbenhavn, og steg af paa Amalienborg, hvor han strax lod sammenkalde de fornemste civile og militaire Autoriteter, for af dem at erfare en Udsigt over Tingenes Stilling, og derefter gribe de fornødne Foranstaltninger. Imidlertid udbredte Rygtet om hans Komme sig som et Lyn over hele Byen, og fremkaldte den meest levende Begejstring. Paa Holmene skred man øieblikkelig til Sødefensionens Udrustning; Studenterne opfordredes til at danne et Fricorps ligesom 1801, under Hofmarskalk Hauch; Borgervæbningen kaldtes til Vaaben, Livjægerne beordredes at holde sig marchefærdige; Frisolkene af de Regimenter, som havde deres Udskrivning fra Sjælland, bleve indkaldte, tilligemed 8 Batailloner Landeværn, hvoraf de 6 beordredes til Kjøbenhavn, 2 til Kronborg; desuden oprettedes en Commission til Kjøbenhavns Forsyning med Levnetsmidler, og den saakaldte Brand- og Vandcommission beordredes at

træffe de samme Foranstaltninger imod Ildsvaade, hvilke havde funden Sted 1801.

Efterat have udstedt en Kundgjørelse til Kjøbenhavn's Indvaanere (Bilag III.), der istedetfor Opfordring til alle Kræfters Anstængelse, endnu stedse lader skimte et svagt Haab om en mindelig Afgjørelse, afreiste Kronprindsen allerede Dagen efter tidlig om Morgen fra Frederiksberg, ledsaget af sin sindsfuge Fader, for over Korsør at begive sig til Kolding, hvor Christian den Syvende foreløbig tog sit Ophold paa det daværende Slot, medens Kronprindsen selv fortsatte sin Reise til Kiel, hvor han igjen indtraf om Aftenen den 15de August, ottende Dag efter sin Afreise. Efterat Kongen og Kronprindsen havde forladt Kjøbenhavn, fulgte ifølge den Sidstes Befaling Statsraadet og de første Deputerede af de civile og militaire Collegier med en Deel Underembedsmænd og Secretairer, Natten imellem den 12te og 13de, for ligeledes foreløbigt at tage deres Ophold i Kolding. Kronprindsens Svoger, Hertugen af Augustenborg, hvem tillige det ominøse Hverv var blevet overdraget, at føre Kronregalierne til Holsten, fandt det dog, paa Grund af Bøltets Spærring, raadeligst at efterlade disse i Sorøe, hvor de af daværende Amtmand Stemann bleve nedlagte i Maagens Øjes Ligkiste, indtil de Engelse havde forladt Sjælland; ligeledes blev det

daværende kongelige Guldstaffel af Grev Danne-
stjold nedgravet i Haven paa Gisselfeldt. *) Og-
saa hele det diplomatiske Corps forlod af egen
Tilskyndelse Byen, skjøndt Directeur J. Bernstorff
søgte at holde dem tilbage, for i det mindste at op-
pebie Udfaldet af den imellem ham og Ministeren
Jackson forestaaende Conferents. Ikkun den franske
Legationssecretair, Desaugiers, og en Deel af den
spanske Legation forbleve i Kjøbenhavn under hele
Beleiringen.

Næst den mageløse Tryghed, hvormed Regje-
ringen havde seet et saadant Uveir trække op, var
der maaskee intet Skridt mere forværreligt, intet mere
iiftand til at lamme de vaaguende Kræfter, end denne
Kronprindsens Mistvivlen om sin egen Sag. I et
udvortes og indvortes fredeligt Land, under et igjen-
nem mange Generationer fortjat Enehæredømme, maae
vi ikke vente at finde de store Personligheder og stærke
Charakterer, der under saa usædvanlige Omstændig-
heder formaae at styre og beherske disse, at fjerne
eller jævne de mangeskaandede Frictioner, som Krigs-
begivenhedernes voldsomme og hurtigt paa hinanden
følgende Bærel stedse fører med sig. Det Herseferta-

---

*) J. Ræder, Danmarks Krigs- og politiske Historie
1ste Bind, S. 67 og i Rettelserne.

lent og den Indflydelse paa Mængden, som i mere bevægede Stater personlig Dygtighed kan have erhvervet sig, beroer i Stater som vor saare meget, og dengang næsten udelukkende, paa den medfødt Anseelse, som Banen tilbørlig Kongehuset, fordi ved et stillestaaende Folkeliiv saa politiske og endnu færre militaire Capaciteter, om de end findes, have kunnet erholde Leilighed til at vinde almindelig Erkjendelse og Tillid. Kommer nu hertil, at den Fyrste, der som Medregent dengang stod i Spidsen for det danske Folk, ved sin mangeaarige tidligere Deelagtighed i Regjeringen, ligesom Barnealderen af havde erhvervet sig en ganske ualmindelig Folkelængsel, og at han, af egen Tilbøielighed, navnlig allermeest havde givet sig af med den militaire Bestyrelse, hvor hans personlige Indblanding lidt efter lidt havde fremkaldt en høi Grad af Uafstændighed og Ansvarssky, selv iblandt de høiere Befalingsmænd, saa maa det ikke undre os, at hans Nærværelse i Kjøbenhavn, trods hans iøvrigt ikke ualmindelige Egenstaber, under daværende Omstændigheder aldeles ikke var til at erstatte.

Den Underfaat, der trods Alt dette, nu uventet, i en fremrykket Alder af over 72 Aar, skulde overtage det tunge Kalb, Regenten unddrog sig for, var Generalmajor Ernst Heinrich Weymann,

født 1735 i det Hannoverſke, hvor han ſom ung Officeer havde deeltaget i Syvaarskrigen, og ſenere paa General Guths Anbefaling var bleven indkaldt og anſat i det daværende holſtenſke Ingenieur-Corps. Her deeltog han i Anlæget og Udførelſen af den ſleſvig-holſtenſke Canal; blev, efterat være afgaaet ſom Oberſt fra Ingenieurcorpſet og indtraadt ſom Deputeret i Generalitetet, 1794 udnævnt til Commandant i Citabellet Frederikshavn, Næret efter til Generalmajor, og nød i denne ſin Stilling mere end almindelig Agtelse og Erkjendelse, den deſuden hans rolige, værdige og dog fordringsløſe Væſen bidrog til at forøge. Da han allerede under 8de Mai 1807 var bleven udnævnt til at føre Generalcommandoen over Kjøbenhavn, Citabellets og Kronborg Fæſtninger med Trekroners Batterie, var hans nuværende Udnævnelse til Høſtcommanderende i Kjøbenhavn under den foreſtaaende Beleiring, ſom det ſynes, ifkun en Stadfæſtelse af den tidligere. Formodentlig var det ogſaa hans tidligere Stilling ſom Ingenieur og den almindelige borgerlige Agtelse, hvori han ſtod, hvilke Iode Kronprindsens Valg falde paa en iøvrigt ſaa alderſtegen, i en Række af Aar fra Tropperne fjernet Befalingsmand, der tilmed, være ſig af Mangel paa Dvelfe eller af Alderdoms Skrøbelighed, ei engang var iſtand til at viſe ſig tilheft. Med denne Udnævnelse fulgte ingen egenlig

Instrux, hverken mundtlig eller skriftlig, Forsvarsanstalterne betræffende, naar undtages en høift ubetydelig mundtlig Befaling fra Kronprindsen, strax at fende et Commando paa 100 Mand til Dragør; tværtimod synes Udnævnelses=Ordren (see Bilag IV.), i Forretningernes Trængsel at være ham oversendt i et Dieblif — da Kronprindsen om Aftenen forlod Amalienborg, for at begive sig til Frederiksberg, hvorfra Afreisen skulde finde Sted den følgende Morgen i Daggrøet — der var beregnet paa at forebygge enhver Forespørgsel om de eventuelle Forhold. En yderligere Befrættelse herpaa synes at fremgaae af den Omstændighed, at Udnævnelses=Ordren ikke engang i mindste Maade omtaler, hvorledes der skulde forholdes med Flaaden, i Tilfælde af Kjøbenhavns Overgivelse, hvilket dog var det egentlige Livsspørgsmaal, hvorom hele Begivenheden dreiede sig, og hvorom billigviis ingen Anden end Regenten havde at decideere. Først efter Tilbagekomsten til Kiel, midt i August, affærdigedes Lieutenant Steffens af Kronprindsens eget Regiment med en saadan Forholdsordre til General Weymann (see Bilag V.), som imidlertid aldrig naaede sin Bestemmelse, fordi Overbringeren, efterat være kommen Kjøbenhavn paa $1\frac{1}{2}$ Meil nær, faldt i Fiendens Hænder, og blev bragt ombord paa

den engelfte Flaade. *) Derimod indeholdt Udnævnel-
ses=Ordnen, foruden den almindelige Instrux om at for-
svare sig til det yderste, den udtrykkelige Bestemmelse:
ei at være Agtesfor, en Indskrænkning, der
i Forbindelse med det i Kundgjørelsen udtalte Haab
om en mindelig Afgjørelse, nødvendigviis lige fra
først af maatte fremkalde Tvivlraadighed og Halvhed
i den commanderende Generals Beslutninger. Pri-
vate Meddelelser udfige derfor ogsaa, at Beymann
modtog sin Udnævnelse med stort Mismod, og ingen-
lunde gjorde sig Illusioner med Hensyn til det ende-
lige Udfald.

Af de tvende høiere Befalingsmænd, som Kron-
prindsen havde udnævnt til Næstcommanderende i
Kjøbenhavn, var Generalmajor Bielefeldt Chef
for Artillericorpsen siden General Guths Død i Mai
1806, men havde, siden han i 1788 var bleven kal-
det til Norge, i samfulde 19 Aar ikke været i Kjø-
benhavn, før han, ifølge Kronprindsens Ordre, ind-
traf hertil fra Holsten den 13de August om Morge-
nen, og strax overtog de ham paahvilende Forretnin-
ger. Han havde tidligere paa en fordeelagtig Maade
tiltrukken sig Kronprindsens Opmærksomhed i den
ubetydelige Affaire ved Dvistrumbro 1788, og gjaldt

---

*) See Tillægget til Hansens Leirfrands S. 47.

endnu stedse for en saare duelig Artilleriechef. Commandeur Steen Bille af Søetaten, hvem i Særdeleshed Søforsvaret blev underlagt, og hvis Navn gjenløb over hele Folket siden hans heldige Kamp med Barbarefjerne 1797, havde ydermere 1801 forsøgt sin Anseelse ved, efter Sigende, at foreslaae en offensiv Bevægelse med de ham underlagte Seilskibe imod den engelske Flaade, da Slaget den 2den April syntes at tage en for denne mislig Vending.

Den 13de August indtraf den engelske Gesandt, Jackson, i Kjøbenhavn, opbragt over sin forsinkede Ankomst, og overrasket ved at erfare at Kronprindsen igjen var afreist. Hans korte Underhandlinger med Grev J. Bernstorff fandt samme Dag Sted paa Skromt, hvorpaa han om Eftermiddagen afgik til den engelske Flaade. Endnu samme Aften begav Bernstorff sig til Beymann, hvem han meddeelte: at Jackson havde forlangt sine Passer, og at han (B.) efter den sidste Conference nu troede at et Brud med England var at vente; ikke desto mindre yttrede Greven endnu stedse, at man fra dansk Side ikke maatte gjøre det første Skud, og gjentog endog samme Formaning til General Bielefeldt, da denne senere gjorde ham sin Opvartning; bad isvrigt om at lade ham vide, naar de Engelske gjorde Landgang, hvilket ogsaa skete, hvorpaa han samme Dag forlod Byen.

En tilsyneladende saa forstokket Blindhed hos vore første Diplomater lader sig næppe forklare anderledes, end af en rodfæstet Tilbøielighed hos det Bernstorffske Ministerium til under alle Omstændigheder, naar Neutraliteten ei længere kunde bevares, at foretrække den engelske for den franske Forbindelse; en Tilbøielighed, der meget let lader sig forklare af den Bernstorffske Families hannoveranske Herkomst og tydske Dannelselse i det Hele, og at den nu, efter hele Nordtydslands Undertrykkelse, maatte nære Modbydelighed for enhver Tilnærmelse til Frankrig. Denne Formodning erholder desuden Bekræftelse derved, at begge Bernstorfferne 1810, rimeligviis ifølge Napoleons Onske, bleve fjernede fra Ministeriet, og at det igien var den samme J. Bernstorff, som man i 1813 benyttede til de frugtesløse Underhandlinger med England, da man paa ny vilde nærme sig samme, efter de Franskes Undergang i Rusland. At Kronprindsen iøvrigt ei indlob sig paa nogen Accommodation, som for nærværende Tid kunde synes at have været den ønskeligste, laae vistnok meest i den brutale Maade, hvorpaa det engelske Ministerium søgte at sætte sine Hensigter igjennem, hvilken tilvisse maatte revoltere ethvert høihjertet Gemyt, og derfor ei bør lægges en ædel Fyrste til Last, der havde været Dievidne til jüt Folks heltेमodige Anstrengelser 1801.

Skjøndt Kjøbenhavns daværende, i Hovedsagen endnu aldeles uforandrede Tilstand som Fæstning just ikke blev af synderlig Indflydelse paa de følgende Begivenheder, er en Fremstilling af samme dog ikke overflødig, for deels at kunne vurdere de Midler, som dengang stode de Commanderende til Raadighed, deels lære at kjende de væsentligste Brøst, hvoraf den endnu stærke lider, og saaledes med Billighed at kunne bedømme maaskee lignende Begivenheder i en kommende Tid. — Kjøbenhavn ligger som bekjendt paa begge Sider af Kallebodstrand eller Sundet imellem Sjælland og Amager, hvis sydlige Indløb er et snævert grundt Farvand paa ikkun 7—8 Fod, men som indenfor Fæstningsværkerne tiltager baade i Brede og Dybde, og saaledes tilsidst danner Koffardie- og Dr-logshavnen, hvis største Dybde dog ikke overstiger 22 Fod, med en Brede af omtrent 700 Alen. Over den søndre smallere Deel af Koffardiehavnen føre tvende faste Træbroer, Knippelsbro og Langebro, med Vindebroer paa Midten, for ikke at hindre Seilladsen, hvoraf den første omtrent er 130 Alen, den anden omtrent 250 Alen lang; og hvorpaa altsaa Forbindelsen imellem Fæstningens tvende Hoveddele fornemmelig beroer; desuden lukkes Havnen imod Nord af en ulige længere Træbro paa noget over 600 Alen, med en Flydebro over Udløbet, ved den saakaldte Bom.

Fæstningsværkerne ere anlagte efter et ældre nederlandsk System, næsten udelukkende af Jord, og bestaae i Alt af 25 Bastioner, hvoraf 13 paa Sjælland, de andre 12 imod Amager og Søen, foruden et særstilt Citadel med 5 Bastioner paa den nordre Side, hvilke tilsammen have et Omfang af noget over een dansk Mil, men hvoraf her, som i de fleste Tilfælde, kun den imod Sjælland vendende Front blev angreben, saa at den øvrige Deel af Fæstningen, tilligemed det bagvedliggende Amager, i Almindelighed kan ansees for betrygget ved et Angreb fra Landsiden. En dyb og vaad Grav, der især er bred imod Amager, omslutter hele Fæstningen. Dennes Tilgængelighed fra Sjællandsiden indskrænkes imidlertid betydeligt ved 3 sammenhængende, omtrent 300 Alen brede, 8—10 Fod dybe, ved tvende Dæmninger fra hinanden adskilte Ferskvandsløber: Sortedam, Peblinge- og St. Jørgensløb, men hvis Veligheden i ifkun 200—300 Alens Afstand fra Værkerne, tillige tilstedes Fienden et uforstyrret Anlæg af sine Kastebatterier, saasnart Overgangsstederne ikke tilbørligen ere i vor Magt. Vel gives der for begge Ender af denne Række Søer, tvende omtrent lige store Afstande, paa 900—1200 Alen, imellem dem og Stranden, hvilke tilstede Udfald med betydelig Front; men den nordlige af disse optages aldeles af Forstaden Østerbro,

og den saakaldte Glafens Have, den søndre tildeels af Forstaden Vesterbro og Sommerpladsen, hvorved disse Fordele paa en Maade igjen gaae tabte. Foruden de 3 Hovedporte imod Landsiden og een imod Amager, fører endnu den nordre Citadelsport ud imod det førstnævnte, en Jernstakitport derimod ud til Sommerpladsen og det sidstnævnte Terrainaffnit imellem Søerne og Stranden, hvorimod ifkun een Poterne (Gjennemgang, Lønport) findes i Courtinen imellem Rosenborg= og Østergaards Bastioner til Forbindelse med Faussebrayen (Kirsebærgangen). Denne omgiver uafbrudt Hovedvolden imod Sjælland, og letter derved tildeels en Storm paa denne meest udfatte Deel af Fæstningen, hvorimod den ved Citadellet og imod Amager afbrydes ved Facerne af hver Bastion, for ei at tjene til Forbindelse imellem fiendelige Stormcolonner. Af Udenværker fattes 3 Raveliner ganske, paa Fæstningens meest fremspringende vestlige Hjørne, imellem Schacks og Ahlfeldts Bastioner. Det søndre Indløb til Havnen forsvares af tvende affondrede Værker, Nyssensteens Lunette og Rjøkkenkurven, og lukkes derhos af en Forpælning, bekjendt under Navn af Estacaderne; det nordre Indløb derimod, og altsaa ogsaa Flaadens Leie, forsvares af det saakaldte Sertus Bateria paa Nyholm, samt af Citadellet. Der gives

ikke en eneste bombefri Bygning, hverken i Fæstningen selv eller dens Citadel, til Sikkring af Provisioner, Lazarether og deslige; ligeledes er det nok tvivlsomt, om Krudtaarnene indenfor Fæstningen ere tilstrækkelige. Værkerne selv vare 1807 temmelig forfaldne, da Brystværet kun paa faa Strækninger havde tilbørlig Form og Høide, hvilket især var Tilfældet med 4 Maveliner og den hele saakaldte be-
dækkede Wei, som desuden, paa 5 Waabenpladse nær, ligeledes var uden al Pallisadering. *)

Til alt dette kan imidlertid ikke uden Føie sva-
res, at Kjøbenhavn nødtes til at overgive sig længe før de fleste af de ovennævnte Mangler kom til at gjøre sig gjældende; at en Fæstnings forældede Ma-
neer just ikke har nogen afgjørende Indflydelse paa dens Forsvar, at Forrbefæstningers Ufuldkommenhed fornemmelig kun viser sig ved en Storm; at Savnet af bombefrie Bygninger vel er en væsenlig Mangel, men kommer mindre i Betragtning ved en Fæstning af saa betydeligt Omfang som Kjøbenhavn, fordi en saadan som oftest tilbyder Tilflugtssteder, der ere udenfor den fiendtlige Ilds Maaekreds, her: Chri-
stianshavn, som overhoved Amager. Hvilke Hjelpe-
midler til de fuldstændigste Blendinger vilde derimod

---

*) See Saga II. S. 257.

ikke det betydelige Forraad af Tømmer, som fandtes paa Tømmerpladsen, have frembudt, saafremt Tiden til dets Afbenyttelse ikke havde manglet, hvorimod det nu, tildeels ubenyttet ikkun forøgede Byens Fare den sidste Bombardementsnat. At den største Deel af den bedækkede Wei ei var palisaderet, kan næppe heller ansees for nogen graverende Anke imod Fæstningen, da denne Forholdsregel gjerne først pleier at finde Sted ved en Beleirings Begyndelse, og hvortil ligeledes de fornødne Materialier maae antages at have været tilstede.

Af de Befæstningsarbejder, som toge deres Begyndelse med Forberedelserne til Forsvaret maae vi her anføre (see medfølgende Beleiringsplan): a) en paabegyndt Redoute til 60 Mand og 4 Kanoner ved det daværende Salpeterværk, udenfor Østerports Barrière, hvor Blegdamsveien, Østerallee og Strandveien støde sammen; b) en Forhugning til 120 Mand og 2 Kanoner for Enden af Dæmningen imellem Sorstedam og Beblingesøen, hvorved en Deel af de foranliggende Søer og Alleer ved Blaagaard og Ravnshorg bleve fløifede; c) en lignende Forhugning tværs over og paa den yderste Ende af Ladegaardsdæmningen, imellem Beblinge- og St. Jørgensø; d) en Dæmning over Ladegaardsaaen, for at hindre Fienden i at aflede Vandet fra Beblingesøen, men som

ved Fiendens Fremtrængen ikke blev fuldført; e) en traceret, men ikke fuldført Redoute til 60 Mand paa den indre Side af Peblingesøen, for at dække Hovedvandlebningen ind til Fæstningen; endvidere blev der anlagt 8 Forhugninger over de i Fæstningsgraven liggende Vandrender, for at forebygge at de skulde tjene Fienden til Overgang, i Tilfælde af en Storm; ligesom og lignende Forhugninger bleve anbragte i Baabenpladjerne (tambours) udenfor de 3 Hovedporte imod Landfiden, hvilke, i Tilfælde af Storm, skulde forsvares ved Haandgranater. Endelig anlagdes der hyderst paa Tømmerpladsen f) et Batterie med Tømmerbrystværn til 6 Kanoner, hvoraf 2 Tolvpundere og 4 Sexpundere, tilligemed een 36pundig Haubits og tvende 100pundige Morterer, samt langs Tømmerpladsen imod Vesterbro = Forstad et Brystværn af Tømmer (g—g) med Skydehuller for Musketer og Trepundere, hvilket skulde tjene til et Slags Caponnière eller dækket Forbindelse imellem Fæstningen og hiint fremskudte Batterie.*)

Med Hensyn til Boldenes Forsyning med Skyts, da skete denne i Overeenstemmelse med de fra 1801 gjældende Regulativer, Caliberet betræffende; og med

---

*) Saga, II. S. 305.

Hensyn til Antallet fattes endnu 88 Kanoner mere i Virksomhed end hine foreskrevne, hvilket Beretteren i *Saga II*, S. 259, som uden tvivl er General Bielefeldt selv, anfører for at møde den Anse, at Artilleriecorpsset ei anmodede Søetaten om Skyts, hvis sværere Calibere og hele Skibsaftage kun gjøre det libet anvendeligt paa Voldene imod Landsiden. *)

Ifølge Ovenstaaende besattes Kjøbenhavns Volde med 119 Kanoner og 27 Stykker Kastestyts, som bleve betjente af det borgerlige Artillerie; Christianshavns Volde med 34 Kanoner imod Amager, samt 84 Kanoner og 17 Stykker Kastestyts imod Søiden; Citadellet med 45 Kanoner og 13 Stykker Kastestyts imod Søiden, samt 33 Kanoner og 22 Stykker Kastestyts imod Landsiden. Fæstningen var altsaa, med Batteriet paa Tømmerpladsen, i Alt monteret med 321 Kanoner og 82 Stykker Kastestyts, hvis Betjening endog vandt hæderlig Aerkjendelse hos Fienden, i det den engelske Overgeneral Lord Cathcart, i sin Beretning til Lord Castlereagh af 8de September om Kjøbenhavns Overgivelse, uvilkaarlig lader den

---

*) Man sammenligne hermed *Næder*, Danmarks Krigs- og politiske Historie, 1ste Deel S. 174.

Uttring falde om de Danſkes Forſvar: their ordnance was well served. *)

Den Mængde Transportmidler, ſom Boldenees ſaa iilførdige Montering med Skytſ krævede, gjorde det ſtrar i Begyndelſen nødvendigt for Commandantſkabet at ſætte Indvaanernes ſamtlige Heſte og Vogne i Requiſition, hvilke ogſaa, ſaavelſom ethvert andet Offer, bleve leverede med den roeſværdigſte Beredvilighed og Ufortrødenhed. Samtlige Forraad af Levnetsmidler bleve ligeledes opſkrevne. Foruden de faſte Hoſpitalet, oprettedes endvidere midlertidige Lazarether i Exerceerhuſet, Waiſenhuſet, Frimurerlogen; paa Døvstumme-Inſtitutet, Fødselsſtiſtelſen og begge Militair-Academier, ſamt 8 ſmaa Forbindingsſtuer i Udkanterne af Byen. De Syge og Saaredeſ Transport ſattes under en Officeers Tilſyn og Beſtyrelſe. Paa Rundetaarn oprettedes en Obſervationſpoſt af Officerer, ſom med Rifferter havde at iagttage de fiendtlige Bevægelſer, og ſkriftligen at afgive Melding derom til Hovedquartermet, ſom dengang endnu var i Commandantboligen i Citadellet, til hvilken Ende der ogſaa ſtadig holdt Cavallerie-Ordonnantſer ved

---

*) „Deres Artillerie blev vel betjent,“ ſee Nav. Chron. 18de Bind S. 249.

Foden af Laarnet, for hurtigt at kunne overbringe den. Endelig oprettedes der en Telegraph paa Dvintus til Forbindelsens Vedligeholdelse med Sødefensjonen.

Denne blev nu ligeledes efterhaanden lagt ud igjennem Bommen, hvor den indtog sin Plads imellem Kalkbrænderiet og Trekroner. Den bestod af Blokkfibet Mars paa 60 Kanoner under Capitain C. Weugel, Fregatten St. Thomas paa 22 Kanoner under Capitain-Lieutenant Stephansen; 3 Stykpramme, hver paa 20 Kanoner, under Capitain-Lieutenanterne Lilienskjold, Kruse og Mcheleie, hvilke Fartøier alle vare fortløiede. Desuden havde en mobil Flotille paa 31 Kanonfartøier under Overcommando af Commandeur J. C. Krieger, under hvem Capitain Baron Holsten commanderede en second. Denne Flotille var inddeelt i 3 Afdelinger: Avantgarden, bestaaende af 8 Kanonchalouper, med en Bombardeer-Divisjon paa 5 Fartøier, besat med Kasteflyts; Corps de Bataille af 11 Kanonbaade; Arrieregarden af 7 Kanonchalouper. Da Briggen Mercurius paa 18 Kanoner, under Capitain P. J. Weugel, som var bestemt til Kallebodstrand, ikke kunde komme igjennem Langebro, fordi den var for bred, og derhos stak for dybt, bleve senere 3 af de oven-

anførte Kanonbaade, under Premier=Lieutenant G. Wulf detacherede derhen, desuden blev Tøihuusbatteriet monteret med 10 Kanoner, for at bestrøge Langebro og Havnen. TrekronersBatterie, som dengang, ligesom 1801, endnu kun var forsynet med et Træbrystværn, var besat med 68 Kanoner under Oberstlieutenant Meyer af Marinerne. Det daværende Prøvesteens Batterie i en Afstand af omtrent 1600 Alen fra den nærmeste Kyst af Amager, blev dannet af 3 under tvende stumpe Vinkler paa Landgrunden forstøiede Blokskibe: Elephanten, Drefund og Brindsesøe Wilhelmine, med tilfammen 89 Kanoner, under Commandeur=Capitain van Dokum, hvem desuden Stykprammen Lindormen paa 20 Kanoner, under Capitain=Lieutenant G. Hohlenberg, samt det fra Willemoes's Forsvar 1801 berømte Flaadebatterie Nr. 1 paa 24 Kanoner under Capitain=Lieutenant Juel, bleve underlagte. Sødefensionens Kanonstyrke beløb sig, med Indbegreb af de tvende faste Batterier, i Alt til 508 Stykker Skjts af sværeste Calibere.

Kjøbenhavns daværende Besætning bestod, saa vidt det efter Sammenligning imellem de forskjellige Angivelser, nu nogenlunde lader sig godtgjøre, af følgende Troppstyrke:

Artillerie . . . . . 250 Mb.

Cavallerie:

Garden til Hest . . . . . 90 Mb.

Sjællandske Ryttere . . . . . 395 —

Husar=Exercerestolen . . . . . 45 —

---

3 Alt: 530 —

Infanterie:

Garden til Fods . . . . . 320 Mb.

Danske Livregiment . . . . . 1300 —

1 Bataillon af Norske dito . . . . . 850 —

Marinerne . . . . . 2450 —

Recruter . . . . . 413 —

---

3 Alt: 5333 —

Livjægerne . . . . . 330 —

Herregaardskytterne . . . . . 118 —

6 Batailloner Landeværn . . . . . 2520 —

Borgervæbningen . . . . . 4000 —

Studenterne . . . . . 800 —

Hele Besætningen . 13881 Mb.

Af Ingenieurcorpset, som dengang udelukkende bestod af Officerer, vare Chefen, Generalmajor Gedde, 1 Oberstlieutenant, 2 Capitainer og 4 Lieutenanter tilstede; af Artilleriecorpset: Brigadechefen, Oberstlieutenant Beck, samt 3 andre Stabsofficerer, 1 Capitain og 12 Lieutenanter, hvortil senere

kom 3 ved Artillerie-Institutet ansatte Officerer, samt 2 Capitainer og 2 Lieutenanter, som den 14de August indtraf fra Holsten. Med de havende Artillerister gjorde i Alt 3 Feltbatterier mobile, hvert paa 8 tre-pundige Piecer, under Capitainerne Hummel, Lützow og Meyer. — Strickers faste Batterie paa Amager blev overdraget til Capitain J. Steffens.

Af Sjællandste Ryttere, under Oberstlieutenant Bassewitz, garnisonerede allerede før Fiendtlighedernes Begyndelse 200 Mand i Kjøbenhavn, hvoraf imidlertid, ved de Engelsk's Ankomst i Sundet, 50 Mand bleve detacherede til Kronborg, 125 fordeeltes i 5 smaa Afdelinger til Nivaa, Taarbæk, Valby, Kastrup og Østerbro, for at iagttage Strandkanten, og Resten besørge Ordonnantstjeneste. Den Deel af Regimentet, som havde sit Standquarteer i Nestved, blev, efterat være indkaldt til Kjøbenhavn, indquarteret paa Vester- og Nørrebro; Eskadronen fra Slagelse, som indtraf den 13de August, blev lagt paa Frederiksberg, og den fra Bordingborg, som indtraf den 15de om Aftenen, kom til at ligge i Valby. Senere kom Hovedstyrken af Rytterne til at cantonnere i Sundbyerne paa Amager, hvorfra daglig afgaves et Commando af 70 Ryttere til Husarcafernen, for at patrouillere og forrette Ordonnantstjeneste; hvori desuden ogsaa Garden til Hest og Husarabdelingen deeltog.

Af de ovenanførte 6 Batailloner Landeværn, indtraf 1ste og 3die Bataillon af nordre-sjællandske, samt 3die og 6te af søndre-sjællandske Regiment, Dagen efter Kronprindsens Afreise, i Kjøbenhavn, men toges først til Tjeneste den 18de, af hvad Grund vides ikke, paa hvilken Dag de mønstrede paa St. Annæplads, erholdt deres Faner og 15 skarpe Patroner pr. Mand. Dagen forud vare ogsaa de tvende manglende Batailloner, 2den og 4de nordsjællandske, indtrufne, hvilke ligeledes først toges til Tjeneste den 20de, og i Forening med de foregaaende dannede een Brigade under Generalmajor Walterstorff. Fire af disse Batailloner camperede deels i Philosophgangen, deels i Esplanaden udenfor Citabellet; den femte ind-quarteredes paa Christianshavn. Den sjette Bataillon under en forhenværende Eofficeer, Major Braëm, overlodes derimod til Artilleriets Disposition, og besatte Christianshavns Bold, hvor den øvedes i Kanonexercits.

Livjægerne, under Major Holsteins Commando, bestode af Frivillige af Kjøbenhavns mere velhavende Ungdom, hvilke equiperede sig selv, og hvori ved denne Leilighed ogsaa adskillige yngre Embedsmænd fra Regjeringscollegierne indtraadte, saa at de den 15de August, da de toges til Tjeneste, udgjorde en styrke af 330 Mand i 4 Compagnier.

De frivillige faakaldte Herregaardsfytter fra Godserne i Sjælland bleve, skjøndt beredne, formerede til Fods under Kammerherre v. Kroghs Commando, og toges ligeledes til Tjeneste den 15de August.

Borgervæbningen bestod af 12 Compagnier Infanterie under Stadshauptmand Mhlius, og af 6 Compagnier Artillerie under Major Hallander.

Studenterne udgjorde det faakaldte Kronprindsens Livcorps, under Overhofmarskalk Hauch, inddeeltet i 8 Compagnier, og toges til Tjeneste den 20de August.

Af samtlige ovenanførte Tropper, hvoraf 1228 Marinere vare detacherede til Trekroner, Brøvesteen, Dragør og ombord i Defensionsstibene*), saa Resten af Besætningen beløb sig til 12653 Mand, maae vi med Føie antage, at i det mindste: hele Cavalleriet, Gar-den til Fods, Danske Livregiment, Resten af Norske Livregiment og af Marinerne, samt Livjægerne og Herregaardsfytterne, tilsammen noget over 4500 Mand, ligesaa Begyndelsen af vare istand til at bruges i aaben Mark. Denne Styrke af regulære Tropper kunne vi endnu tænke os forøget, naar den til Kronborg detacherede Bataillon af Norske Livregiment (S. 25), ved de tvende Landeværns-Batailloners

---

*) See Saga II, S. 261.

Ankomst sammesteds, var bleven kaldt tilbage til Kjøbenhavn, hvor den godt kunde have indtruffen inden Fiendtlighedernes Udbrud, og hvor dens Nærværelse var ulige vigtigere end paa Kronborg, som desuden havde eet Liniregiment (daværende Kongens Regiment) til Garnison. Hvorvidt det endvidere havde været raabeligt ligeledes at lade de 1228 veløvede Marinere paa Sødefensionen afløse af et lignende Antal uøvet Landeværn og Recruter, lader sig nu vanskeligt afgjøre; kun vilde i begge disse Tilfælde Antallet af de regulære Tropper være bleven forøget med henved 1700 Mand. Vilde eller torde man ikke dette, saa synes det ikke urimeligt, at de 5 Batailloner Landeværn og Recruterne, efter en 8 Dages slittig Ovelse i det Væsenlige, maatte have kunnet bruges i aaben Mark, hvorved den mobile Deel af Garnisonen vilde være bleven forøget med noget over 2500 Mand*), saa den i dette Tilfælde uden Overdrivelse maatte kunne anslaaes til 7000 Mand i Alt. Den Paastand i Saga II, S. 263 og 271 synes da i hvert Tilfælde ugrundet, at der i det Hele kun kunde anvendes 1700, eller, som der paaftaaes S. 274,

---

*) At dette ikke er for rigeligt vil bedst sees deraf, at Landeværnets reglementerede Styrke var 600 Mand pr. Bataillon, hvilket vilde give 3000 Mand, og med Recruterne 3400 Mand.

endog kun 12 à 1300 Mand til at modsætte sig den fiendtlige Landgang. At de i Fæstningen tilbageblevne Marinere ikke vare til at bruge, paa Grund af deres Utilforlidelighed, ei heller Recruterne, fordi de endnu ikke vare blevne øvede i Skarpskydning, ere uvæsentlige Indvendinger under saa presserende Omstændigheder; thi vare hine saa utilforlidelige, var det jo endnu farligere næsten udelukkende at lade dem besætte Citadellet, som Tilfældet var under hele Beleiringen; Recruterne derimod maatte jo dagligen kunne øves i at skyde til Skive. Trække vi nu 7000 Mand mobile Tropper fra den ovenansførte resterende Besætning, 12653 Mand, bliver der endnu 5650 Mand stabile Tropper tilbage, hvilke maatte være mere end tilstrækkelige til udelukkende at bestride den uundværligste Garnisonstjeneste, Arbeidscommandoer, samt Udenværkernes Besættelse ved Udsald m. m., især naar Bagtparaden — som S. 261 angives til 535 Mand, men S. 263 rigtignok kun til 366 Mand af begge Livregimenter den Dag Landgangen skete, fordi Borgerne supplerede Resten — var bleven betydelig formindsket*), da der udentvivl maa have

---

*) Dens nuværende daglige Styrke er, trods Kongehusets Tilstebevarrelse og Straffeanstalternes betydelige Udvidelse, ikke mere end henved 250 Mand.

været en Deel' overflødige Bagter og Postter, som ikkun gammel Slendrian kunde ansee for nødvendige, siden baade Rosenborg, Amalienborg og Slotsholm hver havde sin Bagt, og de saakaldte Honneur- og Faneposter bibeholdtes med største Omhu*). Sa endog Dagen før Bombardementet tog sin Begyndelse, blev endnu Tallotteriet trukket paa sædvanlig Maade**).

Ratten imellem den 12te og 13de August var Bagtskibet i Sundet, Fregatten Frederiksværn paa 36 Kanoner, under Capitain H. S. Gerner, gaaet under Seil fra Helsingørs Næb, for at søge en Havn i Norge. Den følgende Nat passerede den Anholt, og kort før Midnat imellem den 14de og 15de blev den indhentet af den engelske Fregat Comus, Capitain Heywood, omtrent 3 Mile fra Marstrand. Denne var affendt fra Linieskibet Defence, som fulgte efter, hvis Chef, Capitain Ekins, var bleven detacheret fra den engelske Flaade i Sundet, med Ordre at bemægtige sig den danske Fregat, skjøndt Krigen endnu dengang ikke var erklæret. Da den engelske Fregat, som seilede bedre end Linieskibet, havde indhentet den danske, forlangte Chefen, at Gerner

---

*) See Seeland im Sommer 1807, S. 74.

***) See Sansens Leirfrands S. 114.

fulde brase op, indtil ogsaa Linieskibet var kommet ham paa Siden, hvilket Gerner naturligtvis afflog. Paa gjentagen Opfordring fatte denne sine Underseil til, hvorpaa den engelske Fregat holdt af, og paa Pistolskuds Afstand gav Frederiksværn Laget agter ind, saa Rødt og Rødtlinerne bleve overfudte. Da den danske Fregat besvarede denne Ild, slukkede Røgen af dens egne Kanoner Lygterne paa Batteriet, saa Mandskabet maatte famle om i Mørke, hvorved Skytsets Betjening sankedes, og da endvidere Takelagen blev forfudt, løb Skibet i Vinden og Seilene brasede sig selv. Den engelske Fregat gav nu Frederiksværn et Lag forind, hvoraf denne blev saa ilde tilredt, at den efter en Kamp af 45 Minuter strøg med et Tab af 8 Døde og 12 Saarede. Ifølge den engelske Capitain Heywoods Rapport derimod,*) ragede begge Skibe imod Slutningen af Kampen uklar af hinanden, hvorpaa de Engelse, førte af Lieutenanterne Watts og Hood-Knight uden videre Modstand entrede paa Boven af Frederiksværn.**)

Denne førtes tilbage til Sundet, hvor den den 19de om Morgenen

---

*) See Nav. Chron. 18de Bind, S. 234.

***) See endvidere United Service Magazine 1843, 3die Deel, S. 351.

faaes ligge midt i den engelske Flaade under dansk Flag, til Tegn paa at de Engelske endnu stedse vilde have dens Erobring betragtet som en blot midlertidig Besiddelse.

Ikke desto mindre synes det som om Fiendtlighederne Udbrud har været tidligere paatænkt af de engelske Anførere end den virkelig fandt Sted; i det mindste er den engelske Flagcapitain, Sir Home Pophams Disposition til Landgangen (see Bilag VI.), der fortjener at læses som et Mønster paa deilige Foranstaltninger, allerede af 7de August. Foruden de Jacksonske Underhandlinger var maaskee ogsaa Overgeneralen, Lord Cathcarts sildige Indtræffen fra Rügen, den 12te August, Grunden til denne Udsættelse; thi den 13de bleve først samtlige Transportfartøier undersøgte og inddeelte i Brigader, hver under Bedækning af sit Krigsskib; ligeledes blev der kogt Levnetsmidler for 10 Dage til Mandskabet, og uddeelt det tilstrækkelige Forraad af Foder til Hestene, i den Tanke at Landgangen allerede skulde gaae for sig den 14de*), men Vind og Strøm vare imod. Endelig den 15de August over Middag gik hele den engelske Flaade under Seil fra Helsingørs Rhed, hvor

---

*) See Gambiers Rapport i Nav. Chron. 18de Bind, S. 228.

den havde ligget stille i samfulde 12 Dage, og Frydsebe op imod Vedbæk, hvor den henad Aften gik til Ankers. Transporten, som førte Reservedivisionen under General Wellesley (senere Hertug af Wellington), nærmest Kysten, dækket af Fregatten Surveillante, Capitain Collier, og af adskillige Kanonbrigger; hvorimod en anden Afdeling af Flaaden, under Admiral Esfington, med General Spencers Brigade ombord, ankrede høiere op i Sundet, omtrent udenfor Skovshoved, for, hvis Landgangen mødte Modstand ved Vedbæk, at udføre en Diverſion i Flanke og Ryg paa Kystforsvarerne*). Stranden blev derpaa undersøgt, og de sidste Foranstaltninger til Landgangen truffene.

Stedet, som de Engelse havde udseet hertil, er en aldeles aaben Slette imellem den nordlige Indgang til Vedbæk og det saakaldte Bleghuus, hvor der imidlertid fra vor Side frembyder sig tilstrækkelig Dækning for spredt Infanterie bag en med Strandbredden parallel løbende Sandklit (Düne), der taber sig som et Glacié ned imod Stranden, i virksomt Geværstuds Afstand fra denne. Selv for et Par Kanoner er der paa Veien strax udenfor Byen en dækket Opstilling, hvorfra Land-

---

*) Cathcarts Rapport i Nav. Chron. 18de Bd. S. 230.

gangsstedet kan enfileres (bestyres paa langs), og i en Fjerdingveis Afstand, udenfor de fiendtlige Krigs-
skibes Maaekreds, hæve sig skovflædte Bakker, der
næsten indeflutte Sletten imod Sønder og Vester,
ganske egne sig til en skjult Opstilling, hvori Fienden
ei vilde have været istand til at vurdere vor Styrke,
og saaledes kunde have været afbenyttede til virksom
Modstand, endog imod en betydelig Overmagt. Vi
skulle nu faae at see, hvi en saadan ikke blev
forsøgt.

Paa indløben Melding fra Cavalleriepatrouil-
lerne, at den fiendtlige Flaade var under Opseiling,
blev næmlig Ratten til den 16de, imellem Kl. 2 og 3
affendt et Detachement fra Fæstningen, bestaaende af
200 sjællandske Ryttere, Livjægerne, HerregaardsRyt-
terne, samt de tvende 3pundige Batterier under Ca-
pitainerne Hummel og Lühow, i Alt noget over
600 Mand og 16 Kanoner, under Oberstlieutenant
Bassewicz's Commando, for at iagttage Fiendens
Foretagender, men med den lammende Instrux, ikke
at gaae længere end til Lyngby, derfra at patrouil-
lere Dyrehaven, og fremfor Alt at vaagte sig for ikke
at blive affaaeren fra Fæstningen, hvis en Landgang
allerede havde funden Sted. Da Hovedhensigten med
dette Commando var at overbevise sig, om Fienden
virkelig landede eller ei, var dets Afmarche langs

Kongeveien til Lyngby, i divergerende Retning fra Kysten, heel besynderlig. Den Indvending, at Detachmentet, ved at følge Strandveien, som den, der tilstedede den umiddelbareste Jagttagelse, kunde bemærkes af den udenfor Skovshoved liggende Afdeling af den engelske Flaade, faldt tildeels bort, naar man afmarcherede saa betimeligt fra Fæstningen, at man kunde have naaet Charlottenlund inden det gryede ad Dag, da man saa skjult kunde have fortsat sin Marché bagom Skovshoved, igjennem Jagtporten, over Eremitagen til den nordlige Udkant af Dyrehaven, faafremt Spencers Brigade ikke gjorde Mine til at lande, hvorom man ved jevnligt Udkik til Stranden stadigen kunde overbevise sig. I alle Tilfælde vilde en Udmarché over Lundehuset ad Ordrupsveien, som dengang desuden var mindre tung end den sandede Strandvei, have været langt at foretrække for Kongeveien. Vel detacherede Wassewitz ved sin Ankomst til Lundehuset Livjægerne ad denne Wei, men i det han selv med Hovedstyrken drog ad Kongeveien, fjernede han sig fra dem, og berøvede dem derved deres naturlige Understøttelse, hvis de under Fremmarchen vare stødt paa Fienden. Desuden synes den omstændelige, trættende Afføgning og Sikkring af Marchen paa en Tid, da den efter al Rimelighed endnu slet ikke kunde trues, at have havt Detachmentets

Forfinkelse til Følge, hvorved det netop ganske forfelede sin Bestemmelse. Ved Indgangen til Dyrehaven opløstes Livjægerne som det synes i een eneste Rjede fra Stranden til Fortunen, uden noget-somhelst Ryghold, og rykkede saaledes frem imod Mølleaaen, hvor man standsede og besatte Overgangsstederne. Bassewitz tog derimod et Slags Stilling paa den saakaldte Røvestovsbakke ved Wiintappergaarden, man skal vanskeligt kunne sige i hvad Hensigt, men hvorved det da ei bliver vanskeligt at forklare sig, at de ikke fik Die paa Fienden, eller kom til at hindre hans Landgang. Først henimod Mid-
 dag fik man ved nogle Rejsende fra Hirschholmkan-
 ten at vide, at Landgangen allerede havde funden
 Sted, ligesom en langt udgaaende Cavalleriepatrouille
 under en Officeer, ved at opsnappe en engelsk Jæger,
 bragte den Melding, at Fienden allerede var i fuld
 Anmarche imod Nærum.

Søndagen den 16de August om Morgenen Kl. 5 havde næmlig den engelske Landgang taget sin Begyndelse, først med et Compagnie Hannoveraner, hvem den hele øvrige Infanteriebrigade under Oberst Warsse fulgte (Bilag VII.), der var den Deel af den tydske Legion, som var bleven indskibet i Hull, og foreløbigen var bleven tildeelt Reservedivisionen under Wellesley, hvorimod den ulige større Deel (3 Brigader)

under Lord Roslyn, hvert Dieblif ventedes fra Rügen, og allerede faaes i Rjøgebugt. Efterat disse Tropper havde faaet et Feltbatterie iland, rykkede de frem og befatte de omkringliggende Høider, hvorpaa det øvrige Infanterie med nok et Feltbatterie fulgte i Løbet af Formiddagen. Om Middagen udfibedes endvidere Stabens Heste, Bespændingen til de tvende ovennævnte Batterier, samt en Eskadron af 1ste Regiment lette Dragoner, *) med hvilken sidste den commanderende General, Lord Cathcart, strax foretog en Recognoscering ind imod Byen, og endnu samme Aften uden mindste Hinder naaede Jægersborg, fulgt af hele Infanteriet, venstre afmarcheret, i 3 Colonner, hvoraf højre Fløi under Wellesley over Nærum og Rymølle til Lyngby; Centrum under General Ludlow, over Gremitaget og Fortunen til Jægersborg; venstre Fløi, under General Baird langs Strandveien til Charlottenlund, i hvilke Stillinger alle 3 Colonner tilbragte Natten under Baaben. En Proclamation af de engelske Befalingsmænd var oprindeligen bleven affattet paa Tydsk, men da

---

*) Under denne Benævnelse forekommer stedsse Cavalleriet i de officielle Rapportter fra den Tid, hvorimod Ludlow Beamish i hans King's German Legion kalder dem Husarer.

man ikke havde kunnet formaae nogen Danſk til at overſætte den, ſete det af en Sventſk. hvorom ogſaa Overſættelſen, ſom i Bilag VIII. gjengives i ſin oprindelige Skikkelfe, bærer Præg.

Det vil ikke her være af Veien at møde et dengang iblandt os Danſke meget almindeligt Rygte, ſom endnu ei ganſke er uddød, at Hannoveranerne vilde være gaaet over til os ved Landgangen, ſaa fremt den mindſte Modſtand fra vor Side havde givet dem forønſket Leilighed dertil. Men ikke at tale om at der under hele Begivenheden ikke findes et eneſte factiſk Spor af et ſaadant Sindelag iblandt dem, trods den danſke General Strickers Opfordring til dem af 4de September, *) og at ingen Forfattere, være ſig engelſke eller hannoveranſke, i mindſte Maade have omtalt en ſaadan Stemning, maae vi tillige erindre, at den hannoveranſke Armee ved Landets Beſættelſe af de Franſke, iſølge Conventionen til Suhlingen af 3die Juni 1803, frivillig havde rømmet ſit Fædreland og begivet ſig til England, for ſaaledes at unddrage ſig det forhadte franſke Herredømme, og at den umuelig kunde vente ſig nogen bedre Skjæbne ved at kaſte ſig i Armene paa de Danſke, ſom fra nu af maatte komme til at ſtaa under den

---

*) See A. C. Hansens Leirfrands S. 151.

forhadte Napoleons Indflydelse. Ei heller røber deres senere udmærkede Tjeneste under engelske Faner i Portugal, Spanien og ved Waterloo nogen Lunkenhed for Englands Interesse, saa vi indtil videre maae ansee dette Sagn for at være opstaaet af den bittere Følelse, som Folkets skuffede Forventning om en afflaaet Landgang dengang fremkaldte. See vi ogsaa hen til, at fra vor Side langtfra ikke saa stor en Styrke, som dertil udfordredes og som kunde have været disponible, blev affendt, og at af det udfendte Commando Landgangen ei engang blev observeret, end siige tilbageviist, saa nødes man til at give den offentlige Mening Medhold, som bittert dadlede en saa kraftløs Begyndelse, og derved led nok et Skaar i sin Begeistring; hvor meget man end som Militair kan være overbevist om, at Landgangen ei vilde være bleven afværget af en Styrke, liig den, som der var tilstede, og at den, om end afviist ved Bedbæk, rimeligviis vilde være bleven iværksat paa et andet Punkt. Men siige Lærdomme vil ethvert ædelt Folk med Rette først see skrevet med Blod, inden de troes.

Efter indløben Melding til Beymann om den stedfundne Landgang, blev næmlig Bassewicz's Commando strax kaldt tilbage til Kjøbenhavn, for, som det hedder i *Saga II*, S. 274, at samle den ube-

tydelige Styrke af regulaire Tropper; saa meget mere, som den ovennævnte fiendtlige Transportflaade fra Rügen syntes at true med en Landgang paa den nordlige Side af Kjøgebugt eller paa Amager; man meente ogsaa, at det ei heller kunde nytte at sende hiint Commando videre frem imod den i Skoven etablerede Fiende, da hverken Cavallerie eller Artillerie kunde benyttes, uden at exponere sig, og man fra Fæstningen ikke kunde sende noget Infanterie til Forstærkning, eftersom Regimenternes Frisold først Alle vare mødte den 16de, og derfor ikke kunde tages til Tjeneste før den 17de; fordi Landeværnet desuden endnu ikke var organiseret, og den hele Infanteriestyrke, hvorover man den Dag kunde disponere, ikke beløb sig til mere end 12—1300 Mand. Endeligen synes ogsaa den Passus i Kronprindsens efterladte Ordre: ei at være Agresfor, at være bleven saaledes forstaaet, som om man ei torde gjøre det første Skud, skjøndt den efter skeet Krigserklæring, og hvor meget mere da efter skeet Landgang, fornuftigviis maatte have tabt al Gylbigheid.

Den følgende Morgen i Dagbrækningen fortsatte de Engelske deres Fremmarche i 3 Colonner høre afmarcherede for at omringe og indeslutte Staden, skjøndt en fortsat Afmarche til venstre, som den foregaaende Dag, maa synes rigtigere, da det jo var

fra venstre Fløi, der var fixeret til Stranden, at Udviklingen skulde skee. Venstre Fløi under General D. Baird standsede ved Bagernes Mølle eller Svane-møllen, og strakte sig derfra til Emdrup; høire Fløi under General Ludlow, som fra Jægersborg drog over Buddinge, Gladfare, Mørkhøi, Husum og Vandløse til Frederiksberg, strakte sig herfra ned til Kallebodstrand, og endte paa den anden Side ved Falkoneergaarden; endelig Reserveredivisionen under Gen. Wellesley, som rykkede fra Lyngby over Bangede og Søborghuus til Emdrup, hvorfra den over Utterslevmølle og Lygten udfyldte Mellemrummet imellem venstre og høire Fløi, med Divisionskvarteret i Brønshøi. Denne Ombyttten af Centrum og høire Fløi, der som oftest fører til en Krydsen af Colonnerne, hvilket ellers ansees for en Feil, skete vel her for at skaffe Wellesleys Division, som den, der Aftenen forud var længst tilbage, et kortere Veistykke at tilbagelægge, og for tillige at faae den som Reserve i Midten. Den Deel af den tydske Legion, der var landet ved Vedbæk, blev staaende ved Charlottenlund, for at dække Cavalleriets og det øvrige Feltartilleriets Udfibning ved Skovshoved, hvor nu ogsaa Brigaden Spencer landede og indtog sin Stilling nærmest Stranden. Alle Divisioner iagttog den Forsigtighed at udstille Piketer bagud, for at dække sig imod

muelige Angreb i Nyggen fra Landet. Hele denne første Opstilling strakte sig fra Flaſtekroen over Frederiksberg, Lygten, Lundehuset til Svanemøllen, med Hovedkvarteret paa Landstedet Hellerup ved Strandveien, for at vedligeholde nær Forbindelse med Flaaden. Vore Forposter strakte sig dengang fra Kalkbrænderiet uden om Blegdamsveien, Blaagaard, Ladegaarden, forbi Indgangen til Frederiksberg-Allee til gamle Pesthuus ved Kallebodstrand, med 2 Trepundere og de fornødne Infanteriepileketer til Understøttelse ved samtlige Udgange, saasom: paa Landeveien til Frederiksberg strax forbi Jernporten, paa Ladegaardsveien, Nørrebro og imod Østerallee; desuden holdtes Strækningen imellem Sortedam og Stranden besat med en Bataillon i Glasens Have.

Brindsesjerne Juliane og Charlotte, til hvem der om Søndagen var bleven requireret og tilstaaet Rejsepasjer, forlode Dagen efter Staden, og bleve ved Frederiksberg modtagne af den engelske Garde med de sædvanlige Væsbetviisninger. Henimod Middag foresaldt den første Fiendtlighed til Lands ved Wibenshuus, i det der skete et Udfald igjennem Citadelsporten, under Major Holstein med Livjægerne og Herregaardskysterne; 200 Recruter under Major Kreber, samt et trepundigt Bateria under Capitain Hummel imod den fiendtlige

Forpostlinie, medens Kanonbaadene paa samme Tid roede ud og bestød den i venstre Flanke. Deslige parallelle Angreb, uden noget bestemt Formaal, kunne i det høieste tjene til at vænne uerfarne Tropper til Ilden, og førte ei heller her til andet. Efterat de engelske Piketer vare drevene et Stykke tilbage paa den anden Side Lille Vibenshuus, forstærkedes de af den bagved fremrykkende Linie, en Afdeling af Tiendens 2det Husarregiment, tilligemed Resten af 1ste og en Deel engelsk Artillerie, som nylig var bleven landsat ved Skovshoved, kom ved denne Leilighed i Ilden, hvorpaa vore Tropper igjen maatte tilbage med et Tab af 1 Død og 13 Saarede. Capitain Hummel, der tidligere havde bivaanet Felttog i Udlandet, og hvis hele Dre bar Præg af en forfaren Krigsmand, nævntes allerede ved denne Leilighed med Berømmelse, og vedligeholdt den hele Beleiringen igjennem. Da det var stille, maatte de engelske Kanonbrigger, som udgjorde en egen Eskadre, den saakaldte advanced squadron, under Chefen for Linieskibet Goliath, Capitain Puget, lade sig bugserer frem, og kom saaledes først silde til at aabne en levende Ild imod vore Kanonbaade, hvilken varede fra Kl. 6—9 om Aftenen, da vore Baade igjen indtog deres forrige Stilling imellem Ralkbrænderiet og Tretroner, med Tabet af ikkun een eneste Død,

og uden at noget Resultat var opnaaet paa nogen af Siderne. Tidlig den næste Morgen fornyede Kanonbaadene deres Angreb paa de engelske Briggger, i Tillid til deres længere og sværere Skjts; men disse betjente sig nu ligeledes af 18pundere, som med stor Activitet om Natten vare blevne ombyttede med deres tidligere Carronader; ligeledes var et Batterie 9pundigt Feltskjts ført fra Artillerieparken ved Skovshoved til Svanemøllen, hvilket, skjøndt i Begyndelsen uden Jorddækning, ved at enfilere Kanonbaadelinien i venstre Flanke, tvang den til igjen at trække sig tilbage til Kalkbrønderiet. Premierlieutenant Voll af Søetaten blev ved denne Leilighed haardt saaret i Laaret, hvoraf han senere døde, den 26de August. At dette Angreb ikke blev ledsaget af et Udfald til Lands langs Strandveien imod Lille Vibenshuus, for at sydselsætte det engelske Feltbatterie ved Svanemøllen, og saalange som mueligt hindre Opkastelsen af et fast Batterie sammesteds, var en ikke uvæsenlig Feil fra dansk Side; thi da de Engelske nu lidt efter lidt fik deres Skandjeredskaber i Land, begyndte de at opkaste et stærkt profileret Værk til Dækning for det ovennævnte Feltbatterie, hvilket senere med rask Fremgang blev forvandlet til et svært fast Batterie, og besat med det 82de Infanterie-Regiment under Oberstlieutenant Smith. I den Grad forstode

de Engelse ikke alene rigtig at vurdere dette Støttepunkt for deres venstre Flanke, hvorpaa Forbindelsen imellem deres Land- og Sømagt beroede, men og hurtigen at sætte det i tilbørlig Forsvarsstand; hvorimod vi ikke alene ei tænkte paa at forskaffe os et lignende Støttepunkt, ved Befæstningen af et af Kalkbrænderierne, der tillige havde kunnet fastholde Glasens Havn, men ei engang vare istand til at fuldende den paabegyndte vigtige Redoute ved Salpeterværket, skjøndt den ikke nær var saa udsat for den fiendtlige Ild, som Svanemøllebatteriet under dets Opkastelse maatte være for vor; og uagtet vi, umiddelbar udenfor vore Arsenaler og Depoter, og med en stor Hovedstabs Arbeidskraft til vor Disposition, ikke godt kunne antages at have været svagere paa de fornødne Hjælpebidler til et saadant Værks Fuldførelse.

Af den i Rjugebugt ankomne Transport var en Afdeling, som førte hele Expeditionens Cavallerie, 3 hannoveranske Husarregimenter og tvende Feltbatterier, strax afgaaet igjennem Drogden til Skovshov, hvor de landede den 18de. Af disse Tropper blev den større Deel af alle 3 Cavallerieregimenter med et ridende Batterie anvendte til at iagttage den i Ryggen af Beleiringsarmeen liggende Skovegn, i det de drog en sammenhængende Rjede af Viketer og Poster fra Sorgenfri til Rollefolle, med en Ba-

taillon af den tydske Legion til Understøttelse, Alt under den hannoveranske General F. v. d. Deckens Befaling. Hvert Cavallerieregiment afgav desuden een eller flere Eskadroner til Beleiringscorpsset, nemlig 1ste Husarregiment til Centrum, 2det til venstre, 3die til høire Fløi, hvilke havde deres respective Qvarterer i Jægersborg, Charlottenlund og Bandløse; sidstnævnte havde desuden det Hverv at iagttage Landeveiene fra Moeskilde og Kjøge.

Efterat tvende Krudtransporter fra Frederiksværk lykkelig og vel havde naaet Kjøbenhavn, var den tredje og største, paa omtrent 500 Vogne, den 17de August tidlig om Morgenen afgaaet fra Bærket i to Colonner, hvoraf den ene skulde gaae over Gjøløse og Farum, den anden over Slangerup og Maaløv, under Bedækning af Frederiksværks frivillige Corps, og under Anførsel af Major Tscherning, Inspecteur paa Bærket. Da Transportens østligste Colonne ud paa Eftermiddagen havde naaet Eggen af Farum, stødte den paa en fremstødt Afdeling af General v. d. Deckens ovenomtalte Observationscordeon, som bestod af en Eskadron af 1ste Husarregiment samt 18 Husarer af 3die, i Alt 120 Heste under Ritmester Krauchenberg. Tscherning lod strax Transporten gjøre Omkring, og førte den over Herløv og Frederiksborg til Kronborg, med Undta-

gelse af den forreste Afdeling paa en Snees Vogne, som blev afftaaren. Krauchenberg fortsatte imidlertid sin Fremrykning over Frederiksborg imod Frederiksværk, og naaede henad Aften den 18de August Kregome, hvor han erfoer Værkets svage Besætning, og besluttede at tage det i Besiddelse. Major Tscherning, som imidlertid igjen var vendt tilbage fra Kronborg til Frederiksværk, og indsaae at den svage Deel af Besætningen, der var bleven ham levet fra Krudtransporten ikke var istand til at forsvare Værket, søgte i det mindste at forskaffe det en Capitulation, ved at bilde Fienden ind at det var besættet. Da derfor General v. d. Decken, som selv var fulgt med den fiendtlige Afdeling, lidt over Midnat lod Værket opfordre af Ritmester Krauchenberg, som ligeledes, i Bevidstheden om sin svage Styrke, fandt det raadeligt, at udgive sig for et heelt Armecorpses Avantgarde, bleve begge Parter, efter nogen Parlateren snart enige. Værket blev, som Kronprindsens private Eiendom, sat under engelsk Beskyttelse, og skulde forblive i fuld Drift, imod at aflevere sine Fabrikata til Fienden, hvilket dog ikke skete. Besætningen blev afvæbnet, men ei gjort tilfange; ja de fra de tvende første Transporter i Kjøbenhavn blevne Rudste fra Frederiksborg Amt fik endog Tilladelse til at inde-

fluttes i denne Capitulation, og vende tilbage til deres Hjemstavn. *)

Den 19de om Morgenen Kl. 7 forlod v. d. Dødens Commando igjen Frederiksværk, og medtog ifkun 4 Kanoner og Halsdelen af Besætningens Geværer; men ifølge Generalens officielle Rapport til Lord Cathcart**), havde Bønderne fra de omliggende Skovegne, altsaa de saakaldte Kulsviere, flokket sig sammen, tildeels bevæbnede med Skjudevaaben, men største Deel med Høtve, Leer o. dsl., for at afskære hans Retraite. Flere hundrede Mand samlede sig paa en Bakke, og affyrede enkelte Skud paa den fiendtlige Eskadron, hvilke dog, formedelst Afstanden, bleve uden Virkning, og da den fiendtlige Lieutenant

---

*) Underledes formaaer jeg nemlig ikke at udlægge følgende mærkelige Passus i Cathcarts officielle Rapport om Frederiksværks Overgivelse (Nav. Chron. 18de Bind, S. 258): and the commanding general in Copenhagen has actually permitted the artillerymen, included in the capitulation, but who were serving in the place, to come out of the town as prisoners on capitulation; thi at Beymann skulde have tilladt virkelige Artillerister fra Frederiksværk, som vare tjenstgjørende i Kjøbenhavn, at forlade Fæstningen, for at indbefattes under Frederiksværks Capitulation, er dog altfor utroligt.

**) Nav. Chron. - 18de Bind, S. 258.

Ernst v. Pöten med nogle Dragoner sprængte ind paa dem, løb Hoben fra hverandre, og efterlod 50 Mand og 5 Heste i Fiendens Bold. Da imidlertid v. d. Decken erfoer, at alle Skove og Byer paa hans Tilbagevei vare fulde af lignende bevæbnede Skarer, foretrak han at forandre sin Marcheroute, og førte sit Cavallerie igjennem en mere aaben Egn tilbage til Jægersborg. Samtlige ved denne Leilighed tagne Fanger bleve satte i Frihed, efterat være blevene afftraffede med Fugtel.

Saa overbreven end denne Rapport vistnok er, da ingenfømhøjest dansk Beretning i mindste Maade omfatter en saadan Bevægelse hos den nordjællandske Armee, saa har man dog paa den anden Side ondt ved at troe, at der ikke skulde ligge ringeste Kjendsgjerning til Grund for en saa høitstaaende Militairs officielle Rapport, hvorved vi maae beklage, at der ikke nævnes en eneste Landsby, hvorigjennem Tilbage-toget skete. Men i det vi altsaa indtil videre maae lade den hele Tilbragelse staae ved sit Værd, synes i det mindste saa meget at være indlysende, at om end Hannoveranerne have troet at see Spøgelser ved høi lys Dag, burde denne Egn, og ikke den ved Skjæge, have været gjort til Skueplads for Castenskjold's Operationer, hvorom mere i det Følgende.

Udenfor Kjøbenhavn vedbleve imidlertid de Engelske at landsætte deres Beleiringsstyks og Artilleriepark ved Charlottenlund, og at fremme deres Værker imod Byen, hvortil commanderedes 600 Mand paa Arbejde ad Gangen, hvilke afløstes hver fjerde Time. Især blev Batteriet ved Svanemøllen forstærket og monteret med 4 Fiirogtvæpundere, og et bagved liggende Haubitsbatterie forsynet med Traverser og Brystværn. Den 19de var Garnisonen i Kjøbenhavn bleven inddeelt i 3 Brigader under Generalmajorerne F a l b e, L e m m i n g og W a l t e r s t o r f; Livjægerne og Herregaardskhytterne underlagte Major H o l s t e i n, Cavalleriet under Oberst Grev S c h m e t t o w af Garden til Hest, samt hele Artilleriet under Oberstlieutenant B e c k, efterat General Bielefeldt, ved et Fald fra Hesten paa Steenbroen den 16de, havde faaet en Contusion i Hovedet, som hindrede ham i at varetage sine Forretninger. Senere blev desuden Gen. F a l b e udnævnt til Commandant i Kjøbenhavn. Som Adjutanter hos den commanderende General ansattes Major Friis (senere Commandant paa Rosenborg), Ritmester Funk af Husarerne, Premierlieutenant Søderberg af 3die jydte Regiment, Ritmester Grev Golt og Lieutenant von Dvalen af Garden til Hest, samt Lieutenant Cederfeld af Sæetaten.

Det var især med Hensyn paa det ovennævnte fiendtlige Batterie at der den 20de August i Dagbrækningen blev foretaget et andet større Udfald, imod Svanemøllen, med det bestemte Formaal at tage og fløise det derbørende fiendtlige Batterie, som vedblev mere og mere at foruleilige vor Kanonbaadsflottille. Udfaldet skete i to Colonner igjennem Øster- og Nørreport, hvoraf den første bestaaende af 1 Bataillon af Danske og 1 af Norske Livregiment, Livjægerne, Herregaardsskytterne, Jægerne af Livregimenterne og af Garden, 200 Mand Cavallerie under Major Flindt, samt de tvende 3pundige Batterier, Hummel og Lützow, tilsammen henved 1800 Mand under Oberstlieutenant Voigt; den anden bestaaende af 4 Vandværnsbatalioner, Husarrecruterne og 6 Amusetter under General Walterstorff. Første eller Hovedcolonnen aabnede Angrebet med en Jægerkæde, hvis venstre Flanke dækkedes af noget Cavallerie paa Nørrefælled, samt Artillerie ved Indgangen til Nørre-Allé og Strandveien. Altsom Kæden og Artilleriet rykkede frem, lod Voigt den ene Bataillon opmarchere paa Østerfælled, beholdt den anden i Colonne paa Strandveien, med Resten af Cavalleriet i høire Flanke nærmest Stranden, i den Tanke, at naar man havde nærmet sig det fiendtlige Batterie tilstrækkeligt, skulde den opdeployerede Bataillon foretage en Frontalsving-

ning til høire, for at angribe det i Flanken, medens den anden Bataillon i Colonne, i Forening med Sægerne, angrebe det i Fronten. Dette kom imidlertid ikke til Udførelse, thi istedetfor at liste sig ind paa Batteriet, som den taagede Morgenstund gav Anledning til, aabnedes Udsalbet med en vældig Ild fra 9 Kanonbaade under Baron Holsten, senere ledsaget af en livlig Ild fra de fremrykkende Tropper, hvilken egenlig ikke kunde have noget Maal. Da man efterat være passeret Lille Vibenshuus nærmede sig Batteriet, taug vel dette, og Diebliffet til dets Indtagelse og Sløifning syntes at være kommet, men nu aabnedes Ilden af et nyt Batterie, formodentlig af Feltstyts, længere tilbage; fiendtlige Colonner begyndte at rykke frem; de meget for vidt spredte lette Tropper — ikke tilstrækkeligt understøttede af Cavalleriet paa de aabne Fælleder, efter som Halvdelen af dette til ingen tænkelig Nytte var paa høire Fløi, der jo allerede var tilstrækkelig dækket af Søen og vore Kanonbaade — saae sig ikke istand til at yde nogen kraftig Modstand i venstre Flanke, allerhelst da Walterstorfs Colonne, der var bestemt til et Skrømtangreb imod Tagenshuus og Lygten, var bleven staaende stille paa Nørrebro og ved Indgangen til Fælleden, uden at see en Fiende for sig. Saaledes blev da det lidet sammenhængende Angreb opgivet, i det Diebliff det

først skulde yde noget Resultat, og vore Tropper trak sig om Morgenen, Kl. 7 igjen tilbage til Fæstningen med et Tab af 15 Døde og en Snees Saarede, iblandt hvilke Sidste Lieutenant Roepstorf af Garden, og Frieß af Morfke Livregiment. Da ligeledes en gunstig Luftning tillod de engelske Kanonbrigger at nærme sig Indløbet til Renden, trak ogsaa Kanonbaadene sig tilbage med et Tab af 3 Døde og 5 Saarede, iblandt hvilke sidste Lieutenant N. Holsteen; men dennegang maatte de desuden strax lægge ind ad Bommen, fordi de vare blevne en Deel beskadigede. Mærkeligt nok findes dette Udfald ikke engang omtalt i Lord Cathcarts ellers saa omstændelige Journal*).

Den følgende Dag toge de Engelske Anledning af et Rejsepasfes Oversendelse til Prinds Ferdinand, til foreløbigen at opfordre General Beymann til at betænke Følgerne af at udsætte Hovedstaden, tillige Hovedsædet for Rigets Handel, Videnskaber og Kunster, for en Beleiring, liig enhver anden Fæstning; men i det paafølgende Svar forbigikkes Opfordringen med Tausshed, og i et senere Brev til Kronprindsen lader Beymann endog den Uttring falde, at kun en Storm skulde bringe Kjøbenhavn i Fiendens Vold, saa det synes at den gamle Ingenieur ikke ret har tænkt sig Muligheden

---

*) Nav. Chron. 18de B., S. 231.

af et alvorligt Bombardement. Da Fienden begyndte at affkære Vandet fra Emdrupsø blev der givet Ordre til at opgrave alle de Brønde i Byen, som tidligere vare blevne tilkastede, ligesom det ogsaa paa- laagdes Indvaanerne at drage Omsorg for Beholdninger af Pompevand og Regnvand, til hvis Conservation der offenkjendtgjordes Forordninger fra Stadsphysicus. Endog Vandet i Fæstningsgravene blev undersøgt, og ved Filtrering fundet drickeligt. For det Tilfælde at Fienden skulde ødelægge Veirmøllerne paa Bolden, indrettedes tvende Reservemøller i Sølygaden og paa Nyholm. Derimod blev et Forbud imod overflødig Skyden fra Boldene, for ikke at bortødsle Ammunitionen, af den taabelige Mængde udlagt som en halvforræderisk Foranstaltning af General Dielefeldt; saa hurtigt havde allerede Mistillid til Overbefalingen grebet om sig siden Landgangen ei havde mødt Modstand; tildeels ogsaa fordi ingen af de Høistbefalende endnu havde ladet sig see ved Udfaldene.

Den 21de August landede endelig Hovedstyrken af den fra Rügen kommende tydske Legion, tilligemed 2 Feltbatterier paa den nordvestlige Strandbred af Kjøgebugt, imellem Skillings- og Corporals-Kroen, efterat først en stærk Afdeling Cavallerie og Infanterie var bleven sendt dem imøde fra de Engleskes høre Fløi, for at beskytte deres Landgang. Den

bestod, som tidligere bemærket, af 3 Brigader, og skulde udgjøre Beleiringshærens 2den Division eller Centrum, under Lord Rosslyn. Ligeledes landede den sidste Brigade, Macfarlane, af General D. Bairds Division ved Skovshoved, og rykkede samme Aften frem til Hellerup. Udsfibningen af Beleiringskystet ved Charlottenlund fortsattes, en Løbegrav aabnedes fra Taagtveien ind imod Nørrebro, og et nyt Batterie blev opkastet 300 Alen længere ind imod Byen, hvorved formodentlig menes Batteriet i Torverds Havn. Paa høire Fløi blev endvidere forfærdiget Faskiner til et nyt Batterie, formodentlig det ved Gamle Pesthuus, hvilke Værker alle vare bestemte til at dække Arméens videre Fremrykning, saasnart Lord Rosslyn's Corps var indtruffet. Dette ankom da ogsaa Dagen efter til Damhuset og Omegn, og stødte om Søndagen den 23de til Beleiringshæren, hvor det opstillede sig i 2den Træfning bag Centrum, foran Bellehøi.

Da de engelske Kanonbrigger og Bombardeerfartøier under Capitain Puget havde nærmet sig Trekroner og Ny-Kalkbrænderie, bleve vore Kanonbaade beordrede at angribe dem, og om mueligt tillige ruinere Batteriet ved Svanemøllen. Dette Angreb tog sin Begyndelse Søndagen den 23de August om Formiddagen Kl. 10, og besvaredes strax af de engelske

Bombardeerfartøier, som i flere Timer hævdede deres Stilling, indtil deres Ild kjendeligen sagtnedes henved Kl. 1, da de traf sig tilbage. De danske Kanonchalouper, som de Forreste i Træfningen, forfulgte dem nu med en levende Ild, medens Stykprammene kastede imod Batteriet ved Svanemøllen til Kl. 3½ om Eftermiddagen, hvorved disse da ogsaa kom til at lide meest. Stykprammen Sværdfisken, Capitain-lieutenant Kruze, der 1813 falbt ved Glückstadt, fik alene 7 Grundskud, saa den strax maatte lægge ind til Nyholm og udtage sine Kanoner for at repareres. Sødefensionens Tab beløb sig i Alt til 7 Døde og 11 Saarede; de Engelskes til 4 Døde og 13 Saarede, iblandt hvilke Første Lieutenant Woodford ombord i Sluppen Cruiser. See vi hen til den flere Timers uafbrudte Kanonade maae vi rigtignok forbauses over dens ubetydelige Resultat, og at en saa anseelig Mængde af det sværeste Skjts fra vor Side ikke engang var istand til at ødelægge Svanemøllebatteriet, som vedblev at tilføie vore Kanonbaade den mest Skade, og egenlig hvergang tvang dem til at gaae tilbage.

Som Følge af den indtrufne Forstærkning under Lord Rosslyn, blev nu det engelske Centrum under Wellesley den følgende Morgen Kl. 3 skudt frem imod Jagtveien og Nørrebro, medens Garden paa

høire Fløi besatte Frederiksberg-Allee og den yderste Deel af Vesterbro. Her var samme Nat Enighedsværens Bygninger og Have bleven fløiset af vore Tropper, som nu fatte sig i Linie med Søerne, eller endog traf sig indenfor disse, hvorved de ved Skjudebanen liggende Reberbaner paa Vesterbro bleve tændte i Brand om Eftermiddagen, for ikke at ligge Ilden fra Tømmerpladsbatteriet i Veien; en Forholdsregel, der senere udstræktes til andre Huse og Bygninger paa Vester- og Nørrebro. Skjøndt nu Forstædernes Beboere, allerede Dagen efter Landgangen, af Commandantsskabet vare blevene forberedte paa dette Skridt, med Betydning om, at de i saa Tilfælde ikke kunde tilstedes Indlæbelse igjennem Stadens Porte, men maatte søge Ly og Tilflugt ude i Landet, saae man sig dog ikke istand til at overholde denne Krigsregel, da den skulde til at træde i Kraft, men Alt flygtede ind til Byen, ikke alene fra Forstæderne, men endog fra Strandveien og Almager. Det hidtil imellem Østerbro og Kalkbrænderiet staaende Piket med tvende Piecer, blev ligeledes denne Dags Aften af Overmagt drevet tilbage til Clafens Have, og om Natten til den 25de blev endog Piketet ved Acciseboden paa Nørrebro foruroliget af de engelske Forposter, uden at denne Dags betydelige Tab af Terrain kostede os mere end 4 Saarede.

For nu at gjensinde hvad der aldrig saa søvnagtigen burde have været opgivet, skete først den følgende Dags Eftermiddag, den 25de August, det tredie store Udfald, imod Blaagaard, hvorhos man tillige agtede at fløise de fiendtlige Batterier, som man formodede ved Assistent-Kirkegaard, samt de imellem Sortedam og Farimagsveien liggende Bygninger og Haver. Hertil anvendtes atter kun et utilstrækkeligt Antal, nemlig Livjægerne, Herregaardskysterne og Regimentøjægerne, med 8 Kanoner, i Alt ikke stort mere end 500 Mand under Major H o l s t e i n s Anførsel. Disse deelte sig paa Farimagsveien i 2 Colonner, hvoraf den ene drog lige ud over Brgen, og lod derpaa Regimentøjægerne formere sig i Rjede til højre langs Sortedam, Livjægerne til venstre langs Pøblinge Sø; den anden drog over Dæmningen imellem Pøblinge- og St. Jørgensø, forbi Ladegaarden, hvor den gik over Aaen paa den derværende Bro, og formerede sig paa den anden Side i Rjede med Front imod Blaagaard, saa den kom i Forbindelse med den foregaaende Colonnens venstre Fløi paa Engene søndenfor Blaagaard, medens det ved Ladegaarden staaende Viket, tilligemed dets Kanoner, blev holdende paa Veien med Front imod Kollighed, for at dække venstre Flanke, og fikke Colonnens Tilbagegang over Aaen. Derpaa skete Fremrykningen imod Blaagaard

og den øvrige Deel af Nørrebro. Efter som Lord Roslyn's Division netop om Morgenen havde afløst Rejserdivisionen, som nu i dens Sted var kommen i anden Træfning, stødte vore Tropper denne gang paa lutter Hannoveranere, navnlig paa en Afdeling af 1ste lette Bataillon under Capitain G. Baring*), samt paa 800 Mand af 5te Liniebataillon under Oberst Reinbold. Disse bleve i Begyndelsen trængte tilbage fra Blaagaard og den største Deel af Forstaden Nørrebro, indtil de naaede Jødefirkegaarden, hvor de satte sig bag det derværende Blankeværk, som var forsynet med Skydehuller, og aabnede en morderisk Ild, der standsede vor Fremrykning, hvorpaa deres tilsendte Forstærkninger snart tvang vor ringe Styrke til at gaae tilbage. Skjøndt de Engelske selv kalde dette et kraftigt Udfald, og beklage Tabet af 60 til 70 Døde og Saarede, iblandt hvilke Sidste Capitain Düring af 1ste lette Bataillon, førte det alligevel ikke til noget Resultat for os, fordi Fienden allerede havde faaet Leilighed til at bosætte sig paa Nørrebro. Men ikke nok hermed, blev nu ud paa Aftenen ikke alene Ladegaarden, Blaagaard og Blegdamsveien tagne i Besiddelse, men endog den af os paabegyndte Skandse

---

*) Den Samme, der som Oberst 1815, saa tappert forsvarede la Haye sainte i Slaget ved Waterloo.

ved det daværende Salpeterværk udenfor Østerbro. De danske Beretninger omtale ikke denne sidste Omstændighed med Bestemthed, men ifølge Ludlow Bea-
 missh var det Major Halkett med 3 Compagnier af den 2den lette hannoveranske Bataillon, som, dækkede af de tilstødende Haver og Grøfter, havde sneget sig frem, og paa en Maade overrumplet det under Arbeide værende Værk, hvorved Ingenieurlieutenant Caroc og en Deel af hans Arbeidscommando bleve tagne tilfange. Vel ilede vort tidligere omtalte Piket ved Glasens Have, forstærket af et Detachement Marinere under Capitain Lassen fra Citadellet, kjæft ind paa Fienden, men ved Capitainerne Dürings og du Plats Anstrengelser, hvem et tredie i Reserve staaende Compagnie under Capitain Bösewiel ilede til Hjælp, blev Værket i Hannoveranernes Bold, hvorpaa vore Tropper traf sig tilbage imod Citabellet, som begyndte at aabne sin Ild. General D. Baird, der, som vi vide, commanderede den venstre Fløi af Beleiringshæren, og hvem den ovennævnte 2den lette Bataillon var bleven tildeelt, begav sig strax selv hen til Salpeterværket, og tillod Major Halkett, efter dennes derom yttrede Ønske, at holde Skandsen besat, skjøndt indtagen uden hans Vidende og Samtykke. Men da Lord Cathcart fik Underretning herdm, gav han udtryffeligt Ordre til dens Rømning, fordi han ikke

troede den kunde holdes saa nær inde under Fæstningsværkerne; paa General Bairds Modforestillinger lod han sig imidlertid formaae til at forandre sin Bestemmelse, og Værket forblev i de Engelskes Besiddelse.

Intet kunde for Fæstningens Forsvar være af sørgeligere Følger end denne Dags Begivenheder, der kostede os et Tab af 21 Døde og 55 Saarede, hvoriblandt Lieutenant Bruun af Livjægerne, som faldt, og Lieutenanterne Nothe, Fribo, Elleffen, Alle af Artilleriet, samt Fændrik Grev Platen af Danske Livregiment, som bleve saarede. Ved saaledes for godt Kjøb at være kommen i Besiddelse af den yderste Deel af Vesterbro lige ind til Skydebanen, af Lade- gaarden, Blaagaard, Blegdammene og Salpeterværket, blev Fienden Herre over de vigtigste Udgange af Byen, vandt en betrygget Opstilling bag Søerne, og i Blegdamsveien den fortrinligste Parallel, hvorfra han uforstyrret kunde anlægge sine Batterier. Vi see ogsaa de Engelske sieblikkeligen benytte disse Fordele, thi den ved Jagtveien paatænkte 1ste Parallel, hvorfra man allerede havde begyndt at aabne Løbegrave for at passere den aabne Fællede, blev nu opgivet som overflødig, og i dens Sted en ny Linie (Blegdamsveien) antagen, til hvis Fastholdelse Skandsen ved Salpeterværket den følgende Nat forvandlede til

et Bærk i mod Byen, ligesom der ogsaa blev opfa-
 stet et Batterie af Sandsække tværs over Gaden paa
 Nørrebro, der var istand til at bestrøge selve Broen
 imellem Sortedam og Pøblingsø, samt et lignende
 over Ladegaardsveien. Det kan derfor ikke negtes at
 det var og blev en Hovedfeil ved Stadens Forsvar,
 at der ikke i Tide var bleven draget Omfarg for
 at indrette den hele ydre Linie til et haardnakked For-
 svar, ved at optriske de gamle Befæstninger omkring
 Ladegaarden, indrette denne Bygning, Bjørnsdal
 paa Vesterbro, Blaagaard, samt de fasteste Bygning-
 ger paa Blegdamsveien til Forsvar, og besætte dem
 med hele den mobile Deel af Garnisonen. Hvilke
 Fordele frembød sig ikke her imod den paa de aabne
 Fælleder fremrykkende Fiende, og hvilket virksomere
 Middel gaves der vel til at sløise de hindrende For-
 stæder, end ved at forsvare dem indtil de vare for-
 vandledede til Gruushobe. Salpeterværket og den nord-
 lige Udkant af Glasens Have afgave gode Støtte-
 punkter for denne Linies høire Fløi, som ved gamle
 Kalkbrænderie fattedes i Forbindelse med Sødefensionen,
 der flankerede den; ligesom venstre Fløi heldigen vilde
 have lænet sig til Kallebodstrand, hvor ingen fiendt-
 lig Flottille, paa Grund af det flakke Farvand og vor
 Besiddelse af Amager, vovede sig ind, og hvor desuden
 netop Dagen forud 3 af vore Kanonbaade vare blevne de-

tæherede hen, for at tage den fiendtlige Opstilling i Kongens Enghave i høire Flanke. Vel maa man ei glemme, at den største Deel af de her nævnte Forsvarsanstalter ikke ere et Diebligs Sag, og at deres Unbladelse derfor meget mere falder Regjeringens tidligere Forsømmelse end den commanderende General til Last, især ved den korte Frist, der nu undtes denne. Ligeledes maae vi med Billighed indrømme, at selv om vi antage den mobile Deel af Kjøbenhavn's daværende Garnison saa stærk som vi i det Foregaaende have troet at kunne, vilde den næppe have været istand til at besætte alle Punkter med tilstrækkelig Styrke, eller til at hæve Forsvaret over alle Tvivl. Men ved at føre dette activt istedetfor passivt, vilde det ikke alene have udsat Byen for mindre Fare, men i alle Tilfælde have efterladt en opløstende Grindring, hvis Indflydelse, ei alene paa Forsvaret selv, men paa hele vort senere offentlige Liv, ikke er til at beregne.

Tiendens Fremskridt den foregaaende Aften imod Østerbro og Glafens Have fremkaldte et nyt Udfald den følgende Morgen tidlig imod jidsnævnte Sted; men hvad der maa undre os, de selvsamme Tropper, der havde segtet Aftenen tilforn, bleve her atter sendte imod Tienden, altsaa med formindsket Styrke og forringet Kraft. Udfaldet skete igjennem Citadelsporten

som den eneste, der efter Gaarbdagens Begivenheder endnu stod os aaben, og blev kraftigen understøttet af en Afdeling Kanonbaade, som fornemmelig fyrede med Skraa i Fiendens venstre Flanke. Vore Livjægere fordreve vel her atter i Begyndelsen de fiendtlige lette Tropper, indtil disse havde naaet et med Skydehuller forsynet Plankeværk i selve Haven, da de saa paa ny maatte tilbage med et Tab af 3 Døde og 18 Saarede, iblandt hvilke sidste Artilleriecapitain Hummel. Kanonaden var næsten ophørt, da en Granat fra det fiendtlige Batterie ved Svanemøllen faldt paa Kanonbaaden Stubbekjøbing, og sprængte den i Luften. Herved alene bleve 31 Dræbte og 12 Saarede. Officieren, Lieutenant P. U. Bruun, med 24 Mand vare heldige nok til at komme overbord, og redde sig ved at svømme. De andre Baade havde kun 1 Død og 7 Saarede, iblandt hvilke Sidste Lieutenant Dødt.

De 3 ovennævnte Kanonbaade under Premierlieutenant C. Wulff, som vare detacherede til Kallebodstrand, havde imidlertid siden den 24de jevnlig foruleiligt den engelske Garde i Kongens Enghave og paa Vesterbro; Fienden havde derfor allerede den 25de begyndt at opkaste et Batterie til 4 Tiirrogtyvepundere i Haven ved Gamle Besthuus, hvilket, trods vore Kanonbaades levende Beskydning, Natten til den 27de blev færdigt, saa at det i Dagningen

aabnede en saare ødelæggende Ild paa vore Baade. Her bleve da Sølieutenant Zeuthen og 6 Mand skudte, hans Efterfølger Cadet Buhl mistede venstre Arm, hvorpaa Commandoen paa Kanonjollen Nr. 5 blev overdraget til Lieutenant Fog. Wulff selv og 14 Menige bleve saarede, og da desuden hans Baade havde lidt en Deel, og derhos forskudt deres Ammunition, trak han sig indenfor Estacaderne. Herved kom imidlertid hans egen Baad, Rakføv, paa Grund, saa den maatte forlades; men blev dog ved Hjælp af andre Fartøier kort efter igjen gjort flot, og roet ind til Gammelholm for at kalfateres. Til Lykke blev det faste Batterie paa Lømmerpladsen samme Dag færdigt, og underlagt den brave Artilleriecapitain L ü h o w s *) Commando, der ikke blev Bøsthuusbatteriet noget Svar skyldig. General Beymann, der ellers ikke havde været tilstede ved Udfaldene, indfandt sig imidlertid gjentagne Gange paa dette farefulde Punkt, ja besteg endog, for bedre at iagttage Fjenden, under en heftig Kanonade det Øverste af Brystværnnet, og lod sig kun med Vanskelighed overtale af Lüchow til at forlade dette Sted, skjøndt Demonstration var langt fra at høre til denne bramfrie Mandes Bæsen.

---

*) Forrige Aar død som Chef for Artilleriet.

Vi maae nu en Tidlang forlade den nærmeste Omegn af Kjøbenhavn, for at gjøre os bekjendt med de Foranstaltninger, som bleve truffe i det Indre af Landet til dens Undsætning. For ved denne Leilighed ikke at bedømme Landeværnet med den eensidige Ubillighed, som hidtil har fundet Sted i den offentlige Mening, maae vi her foreløbig gjøre os bekjendt med dets Organisation og Forfatning.

Da ved Englændernes forestaaende Angreb 1801, Landeværnet førstegang blev oprettet af de Landsoldater, der havde tilendebragt deres Tjenestetid ved den staaende Armee, blev det i Sjælland og tilhørende Smaaøer udtjente Mandskab, imellem 30 og 45 Aar, tilsammen inddeelt i tvende Regimenter: det nordre- og søndre-sjællandske, første paa 9, andet paa 10 Batailloner à 4 Compagnier paa 150 Mand, og skulde saaledes tilsammen have udgjort 11—12,000 Mand. Officererne ved denne Militz bestode kun for en Deel af saadanne, der tidligere havde tjent, og enten vare affedigede, paa Bartpenge, eller i Stillinger, der endnu tillod dem at gjøre Tjeneste; men bleve ikke besoldede uden paa Feltfod, med Undtagelse af Regimentschefen, Bataillonscommandeuren, 1 Capitain ved hver Bataillon, samt Adjutanten, hvilke havde en fastsat Fredsgage. Landeværnets Dvelfer havde vel oprindeligen været bestemt til 5 Dages Compag-

nie- og 1 Dags Bataillonsexercits hvert andet Aar, i de 6 første Tjenestear, men selv denne tarvelige Øvelse blev, deels af Mangel paa tilstrækkelige Befalingsmænd, deels af Hensyn paa Mandskabets borgerlige Liv, deels vel og af finansielle Grunde, aldrig nogensinde foretaget, saa denne Militz lige fra sin Oprettelse af kun eksisterede paa Papiret. Som en Synberlighed fortjener det endvidere at bemærkes, at man i Sjælland havde givet denne Nationalmilitz tvende Regimentschefer, Generalerne Walterstorff og Drholm, der, langt fra at være dem bekendte fra tidligere Tjenestear, meget mere begge havde tilbragt deres meste Tid udenfor Landet, i aldeles fremmede Forhold, i Colonierne.

Af hine 19 Batailloner fra Sjælland og Smaaøerne vide vi, at 8 Batailloner fra Kjøbenhavns og Kronborgs Amt, som de nærmeste, ved Kronprindsens Nærværelse i Kjøbenhavn strax bleve indkaldte til Tjeneste i disse tvende Fæstninger, saa at ifkun 11 Batailloner (3 af nordre-, 8 af søndre-sjællandske Regiment) bleve tilbage til Tjeneste i aaben Mark. Af disse blev det overdraget Generallieutenant Casstenskjold, Chef for Sjællandske Rytterregiment, der som ældste General tillige var commanderende General i Sjælland (med Undtagelse af Kjøbenhavn og Kronborg), at samle det herværende Landeværn;

Generalmajor Oxholm derimod at samle den Deel af sønder-sjællandske Regiment, som havde hjemme paa Smaaøerne, og da at operere efter bedste Skjønnende, kun at Kjøbenhavns Understøttelse blev opgivet dem begge som Hovedformaal.

Ifølge dette Hverv indfandt General Castenskjold sig den 13de August i Kjøbenhavn, for at drage Omsorg for Landeværnets Forsyning fra Arsenalet, til hvilken Ende der blev commanderet en Officeer med fornødent Mandskab fra hver Bataillon, for at modtage Armatur og Munitio, og føre det ud til Bataillonernes Forsamlingssteder. Imidlertid havde Forretningernes Trængsel og Uoverkommelighed i de første Dage efter Fiendlighedernes Udbrud til Følge, at ikke alle Fordringer kunde tilfredsstilles inden Byen blev indesluttet, og saaledes kom da den fra Kjøbenhavns Arsenal til Landeværnet udleverede Armatur kun til at bestaae af 2634 Geværer og henved 85000 skarpe Patroner. Hvert Landeværns-Regiment skulde vel ligeledes, ifølge Planen, tildeles 4 trepundige Kanoner; men — om af Glemsonhed eller af Mangel paa Estertanke fra Generalens eller Arsenalens Side i den grændseløse Hurlumhei, hvormed Alt skulde tilveiebringes, ordnes og udleveres — først om Morgenen den 16de August, samme Dag som Landgangen skete, androg Gen. Castenskjold hos Artilleriechefen

om de fornødne Kanoner. Dette havde til Følge, at skjøndt der af General Bielefeldt strax blev givet Ordre til at mobilisere et Feltbatterie under Artillerielieutenant Castenskjold, blev der af disse Kanoner samme Dag ifkun 2 Trepundere færdige med Ammunition og Tilbehør, hvilke allerede om Eftermiddagen afgik til Roeskilde, under Anførsel af Stykjuncker Hellefen, da Artilleriet ikke saae sig ifstand til at undvære een eneste Officeer her fra Fæstningen. Resten af Batteriet, ligesaalidt som den allerede indpakkede øvrige Armatur og Ammunition til Landeværnsbataillonerne, kunde nu ei længere affendes, paa Grund af Byens Indeslutning den følgende Dag. General Castenskjold forlod derimod ligeledes Kjøbenhavn om Eftermiddagen den 16de, og begav sig til de ved Ringsted forsamlede Batailloner, hvormed han allerede Dagen efter satte sig i Marche imod Roeskilde. Paa Efterretning om denne Fremmarche, blev en Deel af Fiendens 3die Husarregiment under Oberst v. Reben, den 20de om Eftermiddagen affendt fra Beleiringshæren til Glostrup; og Obersten udsendte igjen samme Nat en Eskadron under Ritmester Küper imod Roeskilde, for at recogoscere. Ifølge engelske Beretninger opsnappede de hannoveranske Husarer nogle danske Vedetter en halv Meils Wei fra Roeskilde, hvorpaa de udenfor Byen staaende

Feltvagter ligeledes bleve overrumplede i Daggryet, saa at 16 Mand bleve tagne tilfange og 29 Heste gjorte til Bytte. De herværende Forposter bestode næmmlig kun af 120 Landryttere under Godseier Grandjean, som Dagen i Forveien vare stødte til Castenskjold. De fiendtlige Husarer forfulgte de Flygtende til Indgangen til Roeskilde, men bleve her modtagne af en levende Infanterieild, som bevægede dem til at vende om, skjøndt deres Tab ikke beløb sig til mere end 4 saarede Husarer og 2 Heste*). Dette Sammenstød var nok til at formaae Castenskjold til Ratten imellem den 21de og 22de at gaae tilbage til Kornerup og Allerslöv, hvor han paa de derværende Bakker, dækket af den forbislydende Leireaa, haabede at vinde No til at øve og ordne sine 7 Batailloner, og hvor dærværende Generalquartiermester-Lieutenant, Capitain Wenzel Haffner, sendt fra Kronprindsen, stødte til ham, og fra den 23de August paa en Maade opertog Forretningerne som Ræstcommanderende. Den herværende Styrke beløb sig kun til 2800 Md. Infanterie, da Castenskjold ikke anslaaer sine Batailloner til stærkere end 400 Mand; omtrent 300 Mand Cavalierie, hvoraf 50 Mand af Sjællandske Ryttere under

---

*) General Cathcarts Dagbog i Nav. Chron. 18de Bd., S. 231.

Ritmeſter Ludvigſen, ſom detacherede fra Kjøbenhavn til Kronborg, ved Fiendtlighedernes Udbrud vare blevne udelukkede fra Fæſtningen; 30 Mand fra Exerceerſtolen i Neſtved, Reſten Landeværn paa Bønderheſte, ſom ikke ſtode for Skud; endelig 9 Kanoner, hvoraf 6 Tre pundere og 3 Serpundere, med en Befætning af omtrent 100 Mand, ſaa at det Hele i Alt anſlaaes til 3200 Mand. Vi vilde imidlertid tage høiligen fejl om vi tænkte os ſelv denne ubetydelige Styrke i nogen ſlagfærdig Tilſtand. Af Officerer havdeſ næppe Een ved hvert Compagnie, og diſſe, hvoraf den større Deel ikke tidligere havde tjent, og i alle Tilfælde kun lidet lært, beſade i Almindelighed hele den Ubehjælpſomhed, ſom en ſaa ufuldkommen Dannelsſe og den Tids hele aandløſe Betragtning af Krigsvæſenet førte med ſig. Af de fra Kjøbenhavns Arſenal affendte Geværer vare kun 1674 Stykker indtrufne ved denne Deel af Landeværnet, og maatte erſtattes ſaa vidt ſtee kunde med allehaande Vaaben, ſom fandtes hos Omegnens Beboere, ſaaſom Jagtgeværer, Spyd o. a. deſl. Kanonerne vare, med Undtagelſe af de tvende fra Arſenalet, tilveiebragte paa en lignende Maade. Ammunitionen var ikke tilſtrækkelig, og maatte ſuppleres ſaa godt man kunde af Kirkebly o. ſ. v. Forpleiningen ſtete i de første Dage af den medbragte Mad-

pose, siden af Haanden i Munden i Quartererne, hvorved Beboerne viste al muelig Beredvillighed og Dpoffrelse; ja en stor Deel af de nærmeste Godser sendte endog en Mængde Levnetsmidler til Leiren ved Kornerup, og senere til Kjøge. Menigmand selv viste Ufortrødenhed og Villighed, skjøndt bortreven fra sin Hjemstavn midt i den travleste Høsttid, og skjøndt Krigsanstalternes hele Usfelhed og Utilstrækkelighed maatte være ham indlysende og i Dine faldende.

Men var Landen end upaaflagelig hos Landeværnet i Sjælland, kan det derimod ikke saa ganske siges om Landeværnet paa Smaasøerne, men hvortil nærmest Forordningen af 19de Januar 1801 om Landeværnets Oprettelse selv gav Anledning. Thi da denne indeholdt den udtrykkelige Bestemmelse: at Landeværningsmændene „ene og alene skulde opfylde den Pligt, at forsvare den Provinds, i hvilken de selv boe og opholde sig,“ beraabte Lollikerne og Falstringerne sig ideligen herpaa til deres Officerer, i det de minde dem om at de vare Landeværningsmænd og ikke Soldater, og at Fienden jo i deres Fraværelse kunde overfalde deres egen Hjemstavns*); i den Grad havde Regjeringen selv

---

*) See Thandh Tilbragelser i Sjælland og Lolland

bestyrket den Isolation i Tænkemaaden, som Landets geographiske Adspjittelse allerede noksom fremkalder.

General Oxholm havde næmlig den 15de August forladt Kjøbenhavn, for at samle og mønstre de 4 sidste Batailloner af det søndre-sjællandske Landeværns-Regiment, som hørte hjemme paa Møen, Falster og Lolland. Efterat have underveis mønstret en Bataillon af nordre-sjællandske Regiment under en Major Orev Moltke i Kjøge, og deraf udtaget en Cavallerietrop paa 20 Mand, som bleve munde-rede af Bosniak-Eskadronens Depot sammesteds og fatte paa Bønderheste, indtraf Generalen den 17de i Stege, hvor den 10de eller mængste Bataillon under Major Koye var samlet, men uden Vaaben. Disse bleve derfor requirerede hos Borgerne og Beboerne, der, saavidt skee kunde, udleverede dem med al muelig Beredvillighed, som gif saa vidt, at de til skarpe Patroners Forfærdigelse endog afleverede Lodderne til deres Stueuhre. 2 forefundne trepundige Kanoner bleve overleverede til en Capitain Wachtmann, der tidligere havde været Artilleriecadet, og hvem det nu overdroges at sætte dem istand og forsyne dem med Ammunition. Ved Ankomsten til Nykjøbing den 19de

---

under Beleiringen 1807. Kjøbenhavn 1808, S. 11, 23 og 28.

førefandt Generalen den 9de eller falsterffe Bataillon under Major Krieger, men her yttrede sig de første Symptomer paa Brangvillighed, i det Mandskabet udenfor Generalens Qvarteer besværede sig over partiist Indkaldelse, og den følgende Dag vedblev denne Gjenstridighed, saa det kun med Møie lod sig opstille. Da man, uoverensstemmende med Landeværnets oprindelige Organisation, havde besluttet ikke at gjøre Compagnierne stærkere end 120 Mand, hvilket man isøvrigt godt kunde have overladt til Feltilivet at besørge, erholdt de ældste Gaardmænd Tilladelse til at gaae hjem. Den 21de i Maribo — hvorfra den 8de Bataillon under Major Oldeland, i Nysted, erholdt sin Marcheordre — overbragte Ritmester v. Dvalen General Orholm en Ordre af 18de August fra Kronprindsen i Kiel, om at forene sig med Castenskjold. Dette havde Orholm allerede tidligere forgjæves foreslaaet denne igjennem sin Adjutant, Major Holstein, men General Castenskjold dengang endnu ikke troede at torde iværksætte en saadan Forening uden nærmere Ordre fra Kronprindsen, skjøndt denne i sin Udnævnelses-Ordre af 11te August udtrykkelig havde givet ham frie Hænder til at operere efter bedste Skjønnende, og skjøndt Tanken om en Forening med Orholm synes at maatte ligge ham saa nær, at det virkelig maa undre os,

at denne ikke allerede var bleven aftalt mundtlig imellem begge Generaler, ved deres Tilstedeværelse i Kjøbenhavn den 14de August. Da Orholm den 22de August indtraf i Nakskov, gjentoges den samme Brangvillighed af den der forsamlede 7de Bataillon under Major Gamst, tildeels ophidset dertil af Borgerne, der ønskede at beholde den til deres eget Forsvar. Disse ubleverede imidlertid det Fornødne til Forsærdiggelse af Ammunition til tvende Trepundere, som forefandttes, og som overdroges til en forhenværende Artillerieofficers Commando. Om Aftenen erholdt Generalen en skriftlig Gjentagelse af Kronprindsens Ordre, og lod derfor Dagen efter, den 23de August, Bataillonerne sætte sig i Marche imod Overfartsstederne. Med megen Banskelighed og mangfoldige Bryderier lykkedes det langt om længe at faae disse 4 gjenstridige Batailloner i tvende Colonner over til Sjælland, hvoraf de tvende lollandste Batailloner (7de og 8de) allerede den 25de og 26de gif over Gaabense til Bordingborg; den fælsterste og mønske Bataillon derimod, som især gjorde Banskeligheder ved Overfarten, først den 27de over Koster til Kaløhave. Da saaledes de tvende lollandste Batailloner havde vundet et Forspring af en heel Dag, ankou de med General Orholm den 26de til Præsto og Omegn, den 27de til Færø, den 28de til Rjøge,

hvor de bleve indquarterede; hvorimod den fælsterke og mænske Bataillon ved en Filtmarcke vel for faabidt indhentebe det Forsømte, at den første naaede Rjøge den 28de ved Midnat, den sidste først den 29de om Formiddagen Kl. imellem 9 og 10, hvilket imidlertid havde til Følge at ingen af dem blev indquarteret og forpleiet den Nat, og at de saare ubasebe og forkomne indtraf paa Balpladsen.

Vi ville erindre af det Foregaaende, at det var den 17de August i Ringsted at General Castenskjold overtog sit Commando, hvilket Sted, som Sjællands Middelpunkt, han aldrig burde have forladt, før hans Forening med Orholm var iværksat, hvilket fornuftigviis burde have været Hovedformaalet for hans Bestræbelser, om der end aldrig var indtruffen nogen Ordre besangaaende fra Kronprindsen. Enten han nu instraderede Orholm fra Bordingborg over Bræstø og Faxø til Rjøge, eller bedre over Baarfe og Næstved imod Ringsted, blev Castenskjold her i begge Tilfælde nærmere ved sin Underansfører, hvem han derimod ved sin Fremmarcke imod Moeskilde netop fjernebe sig fra; sølgelig burde denne aldrig have fundet Sted. Men der var desuden endnu en anden Grund, som burde have bestemt ham til at blive ved Ringsted, indtil han havde forenet sig med Orholm, nemlig den, at han derved vandt mere Tid og Ro til at

høde og fikke paa sit Corpses ufuldkomne Organisa-
tion, Udrustning og Vaabensøvelse; hvorimod han,
4 Mil nærmere ved den fiendtlige Beleiringshær, lige
i dens Ryg, netop æggede denne til at detachere imod
sig; noget den, ved sin ringe Styrke af Cavallerie,
maaskee ellers nok vilde have vaagtet sig for, naar
den derved havde maattet fordybe sig i det Indre af
Landet. Den grundede eller ugrundede Frygt, som
Kulsvierne et Par Dage forud havde indgydet v. d.
Decken, er os Borgen herfor, og burde, hvis det
ellers var kommet Castensfjold for Dre, have været
ham et betydningssfuldt Vink til at forlægge sine
Operationer til denne Kant af Landet. Thi hvilken
Operation laae vel Generalen nærmere, naar han
havde trukken Orholm til sig ved Ringsted, end med
sin Hovedstyrke at gaae herfra over Skjoldnæsholm
og Saaby ind paa Jægerspriistange, og derfra over
Roeskildesfjord til Frederiksfund; medens et Flanke-
corps, hvormed fulgte alt Cavallerie, mafferede denne
Bevægelse ved at følge Landeveien til Roeskilde, hvor
det maatte bilde al Verden ind at Castensfjold fulgte.
Efter noget Ophold her, for at give Hovedcorpsen Tid
til at naae Frederiksfund, maatte Flankekorpset i en
anstrengt Marche over Bærebro have søgt at naae
Egnen imellem Ølstykke og Slangerup, for at iagt-
tage de tvende Veie fra Kjøbenhavn: over Ballerup

og Dlstykke, samt over Farum og Uggeløse, at ikke Hovedcorpset skulde blive forstyrret ved sin Overgang over Roeskildefjord. Dette maatte, skjøndt ad Bi-veie, uforstyrret kunne have tilbagelagt Weien fra Ringsted til Frederiksfund i tvende Døgn, da det var i vor bedste, stadigste Marstid, og da det saa at sig intet synderligt Artillerie eller Train førte med sig, Omstændigheder, der i det mindste i denne Henseende havde sin fordeelagtige Side, og desuden betydeligt lettede Overgangen over Fjorden. Til Fienden imidlertid saa betimelig Nys om denne Bevægelse, at han kunde foretage en Modbevægelse, maatte denne nødvendigheds støde paa Flansecorpset, være sig imellem Dlstykke og Slangerup, eller ved Roeskilde. I første Tilfælde maatte hine tvende Byer holdes indtil Hovedcorpsets Overgang ved Frederiksfund var tilendebragt; i sidste traf Flansecorpset sig tilbage over Kornerup, Leireaa og Lindenborg — hvor der nok gives Leilighed til at forsvare sig naar man vil — og bød da ved en fortsat Marche til Frederiksborg ikke alene i den meest gennemfkaarne og mindst overfluelige Deel af Landet, men og i uhinderlig

Forbindelse med Frederiksbærk og Kronborg, med en Baabenfabrik og en Fæstning, tvende vigtige Betingelser for en Folkekrig. Da den gennemfaarne Egn desuden strækker sig lige ned til de fiendtlige Landgangs- og Udfibningssteder, vilde netop de ømfindeligste Diverfioner have kunnet være udførte i denne Retning, paa de herligste Colonneveie, der tilmed alle løbe fammen imod Beleiringshærens Ryg: ved Hirschholm, Ruderødal og Lundehuset.

Efter denne lille imagineaire Krig, hvorved Ingen villigere end Forfatteren erkjender, at det er lettere at indsee end at udføre hvad der bør skee i Krig, vende vi os igjen til de virkelige Begivenheder.

Efterat General Castenskjold, i sin ovenomtalte Leir ved Kornerup, den 24de August ligeledes havde modtaget Kronprindsens Ordre om at forene sig med Orholm, afmarcherede han den 26de til Kjøge, hvor han indquarterede sine Tropper deels i Byen og dens nærmeste Omegn, deels i en nordenfor Byen opflaet Leir. Formodentlig paa Efterretning om denne Bevægelse, satte allerede den følgende Dag den engelske Reservedivision under General Sir Arthur Wellefley sig i Bevægelse fra Beleiringshæren imod Hoeskildetro, som Foreningspunktet for Veiene fra Hoeskilde og Kjøge. Den herbærende fiendtlige Styrke bestod af det 43de, 52de og 92de Regiment under Bri-

gadegeneral Stewart, af 1ste Bataillon af det 95de Regiment under Oberst Beckwith, og et ridende Batterie under Capitain Newhouse, med hvilke senere en Deel Hannoveraner under General Linsingen, bestaaende af 8 Eskadroner, 6te Bataillon af den tydske Legion samt et ridende Batterie under Capitain Sympher forenede sig, saa at det Hele tilfammen anslaaes at have udgjort 6000 Mand. Ved Ankomsten til Noeskildebro bleve 2 Eskadroner under Oberst v. Neben sendte til Ballensbæk, for at iagttage Strandveien fra Rjøge, og dække Beleiringshæren imod et fiendtligt Forsøg fra denne Kant, medens hele det øvrige Cavallerie blev trukken sammen paa Høire Fløi, og tildeeltes det 43de Infanterie-Regiment, 5 Compagnier af 95de, 6te Bataillon af den tydske Legion, hvilke tilfammen udgjorde en Infanterie-Brigade under Oberst H o h n s t e d t, samt et halvt ridende Batterie under Capitain Witzleben. Disse Tropper, tilfammen omtrent 2500 Mand, under General Linsingen, bleve den følgende Morgen tidlig detacherede imod Noeskilde, formodentlig i den Tanke, at Castenskjold endnu stod ved Kornerup eller nærmede sig fra denne Kant; men paa Efterretning fra Linsingen, at de Danske ved hans Ankomst til Noeskilde, den 28de, allerede for længe siden vare afmarcherede til Rjøge, besluttede Welles-

ley at angribe dem her. For imidlertid at unde Linfingens Corps nogen Hvile efter dets frugtesløse Marche til Roeskilde, opsatte han dette Angreb til den følgende Dag, men traf imidlertid den Aftale med Linfingen, at denne den følgende Morgen tidlig skulde bryde op fra Roeskilde, for ved Lille Salby at gaae over Kjøgeaa og falde de Danske i venstre Flanke, medens Wellesley selv med Hovedstyrken og de tvende Husar = Eskadroner under Oberst v. Neden, fulgte Landeveien til Kjøge, for at angribe dem i Fronten. *)

Den sjællandske Deel af Landeværnet, der, som vi vide, allerede havde tilbragt den hele foregaaende Dag i Kjøge, var den 29de om Morgenen Kl. 5 allerede udrykket til Exercits, hvorimod de tvende Islandiske Batailloner endnu vare i deres Qvarterer i Byen, tildeels vel paa Grund af den foregaaende Dags Marche, medens den senere ankomne fælsteriske Bataillon, der havde tilbragt Natten under aaben Himmel, langs Grøvterne ved Veien søndenfor Kjøge, netop var ifærd med at blive indquarteret, da der indløb Melding fra Forposterne, at Sien-

---

*) See Wellesley's officielle Rapport til Cathcart, ligesom dennes til Castlereagh i Naval Chronicle 18de Bind, S. 259—263.

den var i Anmarche paa den anden Side Skillingstroken. General Castenskjold beordrede nu strax General Orholm at tage sine tvende nærmest ved Haanden værende Batailloner tilligemed 2 Kanoner, og rykke Fienden imøde, medens han selv vilde samle hele sin øvrige Styrke i Sletten strax nordenfor Kjøge. Vi have i det Foregaaende troet os besøiede til at dable Castenskjold i strategisk Henseende, at han, ved at nærme sig Moeskilde, uden Nødvendighed paa-drog sig Fiendens Dpmærksomhed og fjerne sig fra Orholm, og nødes her til at udtale en lignende Dadel over ham i taktisk Henseende, naar vi see ham søge sin Forening med Orholm ved Kjøge, en af de meest aabne Egne i Landet, og her ydermere opstiller sit skrøbelige Infanterie paa en aldeles tilgængelig Slette, med en Kjøbstad, — hvis Gader og Stræder danne ligesaa mange Defileer, — samt en ikke ubetydelig Na, der ikke kan gjennevades, med een eneste derover førende Bro i Nyggen; da han dog — siden han nu engang var kommen i denne Egn — ved at stille sig søndenfor Kjøge, havde havt denne By og dens Na, samt gamle Kjøgegaard foran Fronten, og en betydelig uafbrudt Skov i Nyggen, hvis Udfald han ved et uheldigt Udfald af den forestaaende Fegning endnu længe kunde have holdt, og derved

gjort det fiendtlige Cavalleries Forfølgelse mindre fordærveligt.

Ifølge engelske Beretninger var Klokken bleven 9 om Formiddagen, inden Wellesley nærmede sig Skillingåskroen, hvor han lod sit Infanterie opmarchere i een Linie med venstre Fløi til Stranden og sine 2 Eskadroner under Oberst v. Neden paa høire Fløi, i hvilken Stilling han ventede over een Time, for at oppebie Linsingens Komme. Saaledes lader det sig forklare, hvorledes General Orholm kunde vinde Tid til at udføre sit ovennævnte Hverv, som han ikke saasnart havde erholdt, før han skyndte sig at samle de tvende indquarterede Iollandiske Batailloner, til hvem der ydermere først skulde uddeles Taskeammunitioen, 30 Patroner pr. Mand. Dette medtog naturligviis Tid, saa førend de naaede Mølemagle, havde Fienden allerede passeret Skillingåskroen. I Nærheden af førstnævnte By lod Orholm sine tvende Batailloner opmarchere, og besatte den foreløbig med 2 Compagnier, indtil den fælsterste Bataillon kunde naae at besætte den. 80 Ryttere bleve satte paa høire Fløi, nærmest Stranden, og tvende Kanoner under en Lieutenant Schultes spillede foran Fronten. Men i den Hurlumhei, hvori disse vare komne afsted, havde de ikke faaet tilstrækkelige Karbuser med sig; en anden Officeer, som blev sendt ind

til Kjøge for at hente den første bedste Ammunitionsvogn, kom tilbage med den Befehl, at Vognene vare indelukkede i Kirken, og Døren til denne spærret. Det varede altsaa ikke længe inden Lieutenant Schultes havde forskudt sig, og maatte gaae tilbage, især da Fienden opkjørte sit ridende Batterie paa 12 Kanoner, hvormed han begyndte at beskyde Orholms Front. Paa Tilbageveien blev den ene Kanon liggende, fordi Hestene bleve bortskudte, og faldt saaledes i Fiendens Bold; og da Orholm beordrede sit Smule Rytterie at tage den tilbage, blev det beskudt med Granater, og holdt ikke Stand. Næppe saae Infanteriet dette, før det uden Ordre fulgte, hvilket snart udartede til fuldstændig Flugt, indtil det naaede de udenfor Byen Kjøge liggende Grøfter og Gjærder.

Her havde imidlertid General Castenskjold vunden Tid til at opstille 4 sjællandske Batailloner i en eneste udviklet Linie ved det saakaldte „hvide Knæ,“ med sin Smule Rytterie paa høire Fløi nærmest Stranden, noget foran Infanteriet; formodentlig for at dække dets Opmarche og de sammesteds holdende 6 Kanoner. Resten af Infanteriet kom ikke ud af Kjøge eller frem over Naen, vi vide ikke om af et Ulfælde, eller for ifølge Plan at tjene til Reserve.

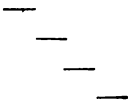
Wellesley, der endnu stedse var uden Forbindelse med sit høire Flankecorps, havde af den Grund fulgt

langsomt; men da det forekom ham, at de Danske foretog sig en Bevægelse tilvenstre, hvilket vistnok ikke var andet end de efterhaanden fra Kjøge deboucherende Batailloner, som søgte at fuldføre deres Op-marche i denne Retning*), saa besluttede han at holde sin høire Fløi tilbage, og at foretage en Attake en échellon**) fra venstre Fløi, hvorved Skytterne af 1ste Bataillon af det 95de Regiment, samt det ribende Batterie Newhouse skulde tjene til Dækning. Da det 92de Regiment (Gordon Highlanders Bjergsfotter) under Oberstlieutenant Napier stod nærmest Stranden, kom dette saaledes til at begynde det egentlige Angreb, men fulgtes umiddelbart af det 43de og 52de Regiment under General Steward. Da ingen danske Beretninger nærmere omtale denne Deel af Fegtingen, nødes vi til at følge de engelske, og saaledes beretter da Wellesley, at vort Landeværn traf sig tilbage til en Forstadsning (formodentlig en Markgrøvt), som det havde opkastet foran Fronten

---

*) See Thanch S. 33.

**) Hvorved de angribende Afdelinger følge paa hinanden som Trappetrin:

af sin Leir udenfor Kjøge, og da det 92de Regiment derpaa gjorde Mine til at storme den, ordnede det danske Rytterie sig paa Strandbredden, for at falde det i venstre Flanke.*) Det være sig nu hermed som det vil, saa var dette allerede nok til at lade Wellesley kalde sine 2 eneste Eskadroner fra høire Fløi til Understøttelse for sin venstre; ja til ydermere at tage det 43de Regiment som sin midterste Echelon tilbage i anden Træfning, altsaa til Reserve for sin fremrykkende Infanterielinie; et Beviis paa at Fienden respecterede os mere, end vi siden viste os at fortjene, og at der ved en noget intelligentere Anførsel nok kunde have været udrettet mere end der skete. Der paafulgte nu et Angreb af Oberst v. Redens Husarer, som formodentlig har kastet den Skygge af dansk Cavallerie, som her var tilstede. Den bagved holdende 5te Landeværns-Bataillon, som stod nærmest Stranden, og allerede havde lidt en Deel af den fiendtlige Kardæffild, for hvilken Capitain Qvistgaard blev et Offer, synes nu ligeledes at have trukken sig tilbage. Da

---

*) Kunne vi sætte Lid til **F. C. Wedel = Jarlsbergs** fædrelandste Betragtninger, Kjøbenhavn 1807, S. 19, og **Thanch** S. 38, skal den Emule regulaire Cavallerie, som her var tilstede, have imponeret Fienden, ved sin vel udførte Dymarche, hvorom ogsaa Wellesleys Modforanstaltninger synes at vidne.

imidlertid de udtagne Skytter vedbleve at holde de foranliggende Grøfter, gik det 92de Regiment med fældet Gevær løs paa den formeentlige Forfandsning, hvorpaa hele Landeværnet i fuldkommen Uorden kastede sig ind i Byen. Den her opstaaende Trængsel forøgede naturligviis Forvirringen, der steg til det højeste, da Fienden lod opkjøre et Par Kanoner i Porten, og derfra bestrøg Gaderne med Kugløser. Ikkun ved Broen gjorde endnu, paa General Örholms Foranstaltning, 4 Kanoner og en Deel af den just indtrufne mænste Bataillon under Capitain Bjerring nogen Modstand, men blev snart overvældet, hvorpaa Wellesley passerede Maen, og nu først saae sig i Forbindelse med sit længe ventede Flankecorps under General Linzinger.

Denne var næmlig samme Dags Morgen Kl. 5 brudt op fra Moeskildekanten, og havde ved Ørsted gjenforenet sig med 2 Eskadroner under Major Grote, som om Natten vare blevne sendte derhen, for at iagttage og indhente Efterretninger om Castenstjolds Afdeling. Det var ogsaa lykkedes ham samme Nat at opsnappe et Par Fanger, hvoraf den Ene førte en skriftlig Beretning om de Engelskes Styrke og Bevægelser til Err af de danske Militair-Autoriteter; ligeledes var en Transport af 30 Vogne med Levnedsmidler, som ventelig var en Efterførsel til Ca-

stenfjold, falden ham i Hænderne. Efter kort Rast fortsatte Linsingen sin Marche over Ladager til Giby, hvor han standsede, tvivlsom om han skulde gaae over Kjøgeaa i Nærheden af Yderholm eller ved Lellingegaard. Efterat et udsendt Recognosceringspartie under Major Blesfen, havde fundet førstnævnte Sted vanskeligt, paa Grund af det skovgroede Terrain imellem Giby og Dalby, hvilket besuden gjennefskjæres af en Mosestrækning*), bestemte man sig for Overgangen ved Lellingegaard. Major Blesfens Detachement fulgte nu den venstre Abred over Spanager, for at dække Hovedcolonnen i høire Flanke paa dens Marche igjennem Giby, hvor den ankom Kl. 9½ om Formiddagen. Ved Lellingegaard fandt Major Blesfen Broen afbrudt, saa hans Detachement maatte vade igjennem Maen, og oppebie sit Infanterie paa den søndre Side. Da dette nu kom, maatte de medfølgende Pionerer først istandsætte Broen, hvilket medtog næsten en halv Times Tid, og alligevel kun tilstedede Infanteriet at gaae over rodeviis; hvorimod det medfølgende ridende Artillerie maatte vade igjennem, uden at støde paa en Skygge af Modstand fra dansk Side, da Landeværnet, efterat have

---

*) See Linsingens Rapport til Wellesley i Naval Chronicle 18de Bind, S. 262.

afbrudt Broen, synes at have ladet Overgangsstedet aldeles uændet i deres venstre Flanke. Efterat være kommen over paa den søndre-Bred fortsatte Linjungen sin Marche igjennem Tellingegaard, og videre imellem Naen og den søndenfor liggende Skov, lod den foranliggende Deel af denne afføge ved et Detachment af det 43de Regiment, hvem 4 Eskadroner under Oberst Victor v. Alten fulgte i Retning imod Rjøge, imedens en Deel af det 95de Regiment, tilligemed de 2 Eskadroner under Major Plesjen, sendtes igjennem Skoven til højre af Colonnen, for over Mashøi og Svansbjerg at sætte sig i Besiddelse af Broen ved Søllerup, imellem Herfølge og Søder, og derved afskære de Danske Retraiten. Hovedcorpset, bestaaende af den øvrige Deel af det 43de Regiment, samt 6te Bataillon af den tydske Legion, fulgte dem i Linie, ligesom Artilleriet efter Cavalleriet. Med Undtagelse af en ubetydelig Sectionsbild af den her staaende Afdeling af Landeværnet, som trak sig tilbage igjennem Skoven, og hvoraf den største Deel blev tagen eller nedfaldet, mødte Hannoveranerne ei heller her nogen frynderlig Modstand, og da de naaede den modsatte Udkant af Skoven, saaes det øvrige Landeværn i fuld Flugt fra Rjøge, og Forbindelsen med Wellesley var gjenoprettet.

Mærkeligt er det at Ludlow Beamish

beretter, at skjøndt de Danſkes regulaire Tropper — hvorved han rimeligviis maa forſtaaе den uniformerede Deel af Landeværnet, da, ſom vi vide, de ſaa ſjællandske Myttere under Ritmeſter Ludvigſen vare de Œneſte, der med Rette kunde kaldes ſaaledes — flygtede med ſtor Overilelſe og ſmede Waaben og Læbertøi fra ſig, viſte dog hvad han kalder vor Militz, en bedre Mand *). Nogle af diſſe, fortæller han, fyrede ud af Binduerne i Kjøge paa det hannoveranſke Cavallerie, og lode ſig nedſtøde af Infanteriet; Andre kaſtede ſig bag de paa Marken ſtaaende Korntraver, og fyrede herfra paa deres Forfølgere. Vel blev den ſtørſte Deel af dem enten nedſtablet eller gjort til Fange, men ikke uden Tab for de hannoveranſke Huſarer. Lieutenanterne Rudorf og Janſen bleve ſaaledes begge ſaarede, den Førſte dødeligt; desuden havde Huſarerne 16 andre ſaarede og 22 Hefte beſkadigede, hvilket Tab iſær rammene 3die Huſarregiment.

Efterat Wellesley havde ſat ſig i Forbindelſe med Linſingen paa den anden Side Kjøge, overtog denne Eſterflættten med ſit Cavallerie og ridende Ar-

---

*) Ifølge Thanch S. 44, ſulle 2den Bataillon, under Major Grev Moltke, og 5te Bataillon, begge af det ſøndre-ſjællandske Landeværn, have holdt ſig længſt i Slden.

tillæie. En Hob Flygtende, som tog Belen ad Valøe til, blev levende befudt af Capitain Wigleben, der snart bragte deres Smule Artillerie til at tie. 18 Vogne med Vaaben, Ammunition og Rekvifiter bleve tagne af Oberst B. v. Alten, og kort efter faldt endnu henimod 50 Vogne med lignende Ting i Hænderne paa Major Pleßens Husarer, da disse ved Aashøi kom ud af Skoven.

Imidlertid var det lykkelige General Orholm at samle en Deel af det flygtende Landeværn, hvormed han havde besat den høitliggende Kirkegaard i Herfølge, for om mueligt at skaffe General Castenstjold Frist til at samle nogle af de Flygtende bag de værende Høider. Men Styrken, som af Ræder (S. 204) angives til 120, af Ludlow Beamish dog til omtrent 400 Mand, var i ethvert Tilfælde for ringe til med Held at byde de Forfølgende Spidsen. Da derfor Linsingen, efterat have passeret Clemenstrup, havde givet Oberst B. v. Alten Ordre til at angribe, lod denne i Nærheden af Herfølge sit ridende Artillerie beskyde Kirkegaarden fra den østfor liggende Møllebakke, medens nogle Skytter af det 95de Regiment angreb den i Fronten, og 4 Eskadroner omgik den i venstre Flanke. General Orholm vilde have trukken sig tilbage til Kirken, men da denne ikke kunde aabnes uden ved Magt, hvilket med-

tog Tid, sendte han Fienden en Officeer imøde med Tegn til Overgivelse. Da Kirkelaagen i den Anledning blev aabnet, benyttede 16 fiendtlige Husarer under Lieutenant Schuering dette Dieblif til at sprænge ind paa Kirkegaarden, ved hvilken Leilighed der endnu faldt nogle Skud fra begge Sider. Lieutenant Baron Wedel-Jarlsberg fik tvende Hug i Armen, og den hele Misere endtes omtrent Klokken 4 med at General Orholm og de Faa, der endnu vare omkring ham, bleve afvæbnede efter et Tab af 2 Døde og 13 Saarede.

Det fiendtlige Cavallerie med sit ridende Artillerie fortsatte Jagten til Sæder, hvor der endnu toges en heel Deel tilfange, og derpaa gjordes Holdt, fordi de Flygtende efterhaanden tabtes af Sigte paa Beien til Næstved, hvorhen Castenstjold rettede sit Tilbagetog, og hvor han dog allerede den følgende Dag forefandt 2 Batailloner, 250 Ryttere og 4 Kanoner samlede. Men da han ikke troede sig istand til at foretage noget med denne Styrke, lod han det sjællandske Vandeværn vende tilbage til dets Hjemstavn, og drog kun med Rytterne og Mandskabet fra Smaaserne i de første Dage af September over Kalshave og Bordingborg til Møen og Falster. Det fiendtlige Infanterie, som ikke havde kunnet følge Cavalleriet, havde allerede gjort Holdt ved Svansbjerg,

hvorfra Linsingen tog Veien til høire igjennem Skoven ved Laagerød imod Gjørsløv, for at dække sit Cavallerie i høire Flanke paa Høiderne ved Søder. Herfra blev det imidlertid snart tilbagekaldt for at dække Wellesleys Hovedkvarterer i Kjøge, ved en Forpostlinie fra Kellinge over Nashedøi, Svansbjerg og Herfølge til Vibskølle, hvorimod Linsingen med sit Infanterie fulgte Veien til Ringsted, hvorhen ogsaa en Deel af Landeværnet havde taget Flugten.

De Danstes Tab ved Kjøge angaves løseligen til omtrent 100 Mand Døde, hvoriblandt Capitain Dviftgaard, Eier af Vibygård ved Roeskilde, og til 150 Saarede, hvoriblandt Capitain Nørager ved et Skud i Foden, hvoraf han senere døde, samt Lieutenanterne Kretschmann, Rist og Wedel-Sarlåberg. Fangne bleve General Orholm og 57 Officerer samt 1100 Mand. Det erobrede Skyts beløb sig til 9 Kanoner.*)

Men ulige større end det materielle Tab var det dybe Skaar, som Nationalfølelsen led; thi fra nu af

---

*) See Wellesleys Rapport i Naval Chron. 18de Bind, S. 260; Hansens Leirfrands i Tillæg S. 15, samt Sindrighsens Efterretning om Fegtningen ved Kjøge S. 6, angive de Danstes Tab overensstemmende med Cathcarts Rapport til 1500 Fanger.

begyndte den Forestilling mere og mere at udbrede sig i Folket, hvilken de senere Begivenheder end mere bidroge til at bestyrke, at vore Anstrengelser til Lands ere frugtesløse, at vore Forsvarsanstalter i denne Retning derfor kun ere at ansee som en unyttig, trykkende Byrde, ved hvilken Tænkemaade alle militaire Former nødvendigviis maae synes hule og tomme. Saavel hos Dannede som Uannede søgte den frænkede Nationalære et Slags sørgelig Opreisning i en vedvarende Parodieren, ikke alene af de nærmest foregaaende Begivenheder, men og af Meget i de militaire Indretninger, der tidligere siltende var bleven anseet for nødvendigt og respectabelt; det Alvorlige sammenblandes med det Ubetydelige, og Disciplin kaldtes Trældom af Folk, der aldrig havde staaet for Skud. Fra nu af begyndte ogsaa vor nationale Fornedelse lidt efter lidt at blive os bevidst, og i saa Henseende udgjør maastee Kjøgeslaget, trods sin hele øvrige Ubetydelighed, ikke noget uvigtigt Vendepunkt i vor indre Historie. Vel toge vore Søfolk ingen Deel i denne Folkets sørgelige Hendsen paa „Bønkehalmene“, men alligevel var det kun et daarligt Tidens Legn, at Nationalfølelsen saa at sige ikke vidste nogen anden Udvei end at gaae til Søes, hvorved den dog i visse Maader blev landflygtig.

I de følgende Dage fortsatte Linsingen med sit

Cavallerie sin Marche over Ringsted og Næstved til Bordingborg, hvorfra han, efterat have overbeviist sig om Landværnets Dvergang til Smaasøerne, atter vendte tilbage til Næstved, og efter 2 Dages Ophold derfra til Korsør, for at forviise sig om, at ingen flere væbnede Forsamlinger fandt Sted iblandt Almueen hele Landet rundt. Wellesley med Infanteriet indtog derimod en Centralstilling imellem Røeskilde, Ringsted og Kjøge, med Hovedkvarteret i Blåsenborg Kro ved Lethrøborg*). De ved Kjøge fangne Landværns-officerer bleve Dagen efter Slaget førte paa 11 Bogne, under Bedækning af hannoveranske Husarer, til Nygaard ved Ordrupøveien, hvor de besøgtes af den fiendtlige Overgeneral, og hvorfra de Dagen efter Ankomsten tillodes at reise hjem, imod at udstede en Forskrivning om ei at tjene mere i denne Krig. De menige Krigsfanger bleve derimod Alle førte ombord paa den engelske Flaade, for at skræmme Almueen i Sjælland fra lignende Forsøg.

Vi vende nu igjen tilbage til Kjøbenhavn, hvor General Peymann i de samme Dage havde begjæret en 24 Timers Waabenstilstand, under Waaskud af at

---

*) Underledes formaaer jeg ei at udbyde Navnet paa Wellesleys Hovedkvarter, som han og Cathcart i deres Rapporter kalde Brasenborg.

maatte flytte de Syge og Banvittige fra St. Hans Hospital, men da de Engelse ikkun vilde indrømme ham 4 Timer hertil, modtog han den slet ikke, men lod klogeligen Fienden belejre sig med deres Bortskaffelse, som ogsaa fandt Sted Dagen efter til Frederiksberg Kirke, og senere længere ud i Landet til Frederiksborg. Den 28de bleve de fdbste Bygninger, Haver, Grøfter og Hegn indenfor Søerne gjorte lige med Jorden. Til indre Ordens Overholdelse blev der oprettet et ridende Politicorps af Kjøbmænd og andre anseete Borgere, som havde deres opsadde Heste paa Charlottenborg, hvor dengang Politiekammeret var. Beymanns Hovedkvarter, som hidtil havde været i Commandantboligen i Citadellet, forlagdes Søndagen den 30te August til Hotel d'Angleterre paa Kongens Nytorv, for at være mere midt i Byen. Samme Dag begyndte de Engelse at anlægge et nyt Batterie ved Ny-Kalkbrænderie, for, altfom deres Beleiringsarbejder skrede videre frem, at dække deres venstre Flanke imod vore Kanonbaade, paa samme Maade som det hidtil var skeet ved Svaneøllebatteriet. Der fortsattes med Anlæget af Platformer*) til Beleiringsstyktet, hvoraf allerede

---

*) Hvorved forstaaes de ophsiede Underlag af Jord og Lømmet, hvorpaa Beleiringsstyktet stilles.

3 Dele vare opførte i deres Batterier, hvilke nu alle med stærke Skridt nærmede sig deres Fuldbendelse.

Det var for at overtlyde sig om at Fienden ei havde anlagt Batterier i Glafens Have, og for til- lige at omhugge de Træer, der endnu vare blevne staaende fra Udfaldet den 26de, og som kunde være den frie Udsigt og Fæstningens Ild i Weien, at det sidste store Udfald skete igjennem Citadelsporten den 31te August om Morgenen Kl. 4, efter at en Demonstration af de Engelske imod Dragør samme Nat, havde sinket det et Par Timers Tid. Udfaldet skete med de 3 Batailloner af danske og norske Livregiment, deres og Gardens Jægere, Livjægerne og Herregaards- skytterne, samt 8 Kanoner, Alt under Oberst Beck, Chef for norske Livregiment, men hvorved dennegang ogsaa General Beymann selv var tilstede tilfods, som Mange mene, for mueligen ved en hæderlig Død i aaben Mark at unddrage sig Ansvar for et Forsvar, om hvis heldige Udfald han mere og mere mistvivlede. Med Tropperne fulgte dennegang 50 af Holmens Lømmere under Lieutenant Wille, samt 50 Mand af Brandcorpsen, for at tjene som Pionerer ved de tilbageblevne Bygningers Sløifning; desuden understøttedes Udfaldet af ikkun 3 Kanon- baade fra Søfiden, hvilket Sidste maa forundre os saa meget mere, som det nys begyndte Batterie ved

Ny-Kalkbrænderie nok kunde fortjene en alvorligere Beskydning inden det, liig Swanemøllebatteriet, alt for meget kom til Kræfter. Vore Jægere trængte vel et Stykke ind i Haven, inden det stødte paa en Viket af det 50de Regiment under Lieutenant Light, men denne gjorde alvorlig Modstand, og blev ved tililende Tropper fra Strandveien og Østerbro, hvilke toge vore Tropper i venstre Flanke, sat istand til at holde sig. General D. Baird, der, som vi vide, commanderede paa denne Fløi, ilede selv til, og blev ved denne Leilighed togange let saaret i venstre Skulder og Haand, uden at forlade Kamppladsen*).

---

*) Ifølge *T. Hook, Life of Gen. D. Baird, London 1833, Vol. II, S. 177*, blev den ene Finger paa hans venstre Haand knust, medens en anden Kugle rammede hans Kravebeen. Generalen stak strax Haanden i Barmen, og traf den sidste Kugle frem, som var gleden ned, og havde slaaet sig noget flad imod Venet (?). Captain Alex. Gordon, der, som hans Søstersøn og kjæreste Adjutant, holdt ved hans Side, tog Kuglen, og gjemte den fiden bestandig hos sig, indtil han selv faldt som Wellingtons Adjutant ved Waterloo. General Baird mistede isvrigt den samme Arm $1\frac{1}{2}$ Aar efter i Slaget ved Corunna, og udstod en meget smertelig Amputation i Skulderledet, som gjorde ham utjensdygtig den øvrige Deel af hans Liv.

Ogsaa General Beymann blev saaret af en Muffetkugle i venstre Been, men vedblev endnu en Tidlang at være tilstede, indtil en Karreet blev hentet, der først maatte kjøre ham op paa Castelsvolben, hvorfra han vedblev at iagttage Fegtningens Gang. Da Professor Winsløv her indfandt sig for at forbinde ham og beklagede hans Uheld, udbrod Generalen: „Ak! det er intet, her burde den have truffen!“ i det han pegede paa Hjertet, hvilket noksom viser os hans Sindsstemming. En Times Tid efterat alle Bygninger i Glajens Have vare komne i Brand, omtrent Kl. 6, trak vore Tropper sig tilbage med et Tab af 20 Døde og 82 Saarede. Derimod fortsattes Kampen endnu længe fra Søfiden, hvor først Kl. 8, 6 Bombardeerfartøier, understøttede af Trekroner, Nyholm og Citadellens lange Linie, begyndte at kaste imod Svanemøllebatteriet og de fiendtlige Bombardeerfartøier udenfor samme. Opad Formiddagen sprang eet af disse i Luften, og et andet sank, hvorpaa den fiendtlige lette Eskadre trak sig tilbage, idelig bestudt af vore Baade, indtil den Kl. 1 var udenfor Skudvidde. Denne halve Dags Kanonade kostede imidlertid Sødefensjonen ikke mere end een Død og 6 Saarede.

Ved dette, som ved alle foregaaende Udfald, paatrænger sig uvilkaarlig den Bemærkning, at hvor

fjækt de end fra de Underordnedes Stde kunne være begyndte, førte dog intet af dem til noget betydningsfuldt Resultat, fordi de bleve foretagne med mindre Styrke, end selv de svage Stridskræfter tilstedebe, og fordi de Commanderende ei heller synes at have sat sig noget bestemt Formaal, som de vilde opnaae, hvilket ligefra Beleiringens Begyndelse ikke kunde være noget andet end de fiendtlige Beleilingsarbeiders Forstyrrelse. Sjælber nu dette allerede om Udsaldene den 20de og 25de August imod Svanemøllen og Blaagaard, hvormeget mere da om Udsaldene den 26de og 31te i Clasens Have, hvor man debou= cherede ud af Citadelsporten, og saaledes ikke alene forblev i umiddelbar Forbindelse med Søddefensjonen, men og strax kunde udbrede sig med fuld Front, og — tildeels skjult af Lystkoven og det øvrige gjennemskaarne Terrain — havde kunnet omgaae Redou= ten ved Salpeterværket, mueligen endog sat sig i Besiddelse af den, og derved gjenvundet en betrygget Udgang over Østerbro, samt et fast Høldpunkt uden= for Byen. At Udsaldene overhovedet fattedes tilbø= ligt Eftertryk, synes endvidere allerede at fremgaae af den Omstændighed, at der under hele Beleiringen ikke synes at være gjort en eneste Fange, af hvem man havde kunnet erfare de engelske Kastebatteriers Beliggenhed, hvorom man synes at have svævet i

Ubidenhed, lige indtil man sporede dem af deres sørgelige Virksomhed.

Ratten til den 1ste September naaede de engelske Beleiringsarbejder deres Fuldbendelse, hvis gradvise Fremgang havde været følgende. Allerede fra Jagtveien, der med Tøie kan ansees for de Engelses første Parallel, begyndte de at anlægge Traverser (Tvervolde) over alle de Veie, som herfra føre ind til Byen, saasom paa Strandveien, i Øster- og Nørre-Allée, paa Nørrebro, Ladegaardsveien, gamle Kongevei, Frederiksberg-Allée og Landeveien, besatte dem tildeels med 1 à 2 Feltstykker, og opkastede saa igjen nye Traverser paa de samme Veie og med den samme Besætning, alt som de skred videre frem imod Fæstningen, for saaledes at kunne yde deres fremstødte Piketer de fornødne Holdepunkter imod vore Udfald. Fra Jagtveien udgik imidlertid et Par hundrede Skridt østfor Runddelen udenfor Alsjøentens Kirkegaard, en formelig Løbegrav ind imod Nørrebro-Forstad, hvor den endte i et svært Morter-Batterie i Torverds Have, noget forbi den nærmeste Indgang til Kirkegaarden. Paa samme Maade som Jagtveien kan ansees for første, kan Blegdamsveien fra 25de August af ansees for de Engelses anden Parallel, der fortsattes fra Nørrebro Forstad ved en egen dertil aabnet Communication bagom Blaagaard,

tværs over Marken og Ladegaardsåaen, samt bagom de fløifede Ladegaardsværker til Bodruffgaard, og herfra paa venstre Bred af det derværende Vandløb til Svanholm (det nuværende Hørspinderie ved gamle Kongevei). Vel fattedes endnu tredie Parallel, som, ved en fortsat Beleiring, Farimagssveien vilde have egnet sig til. Derfor synes det ubilligt, naar Napoleon, i sin Samtale med General-Adjutant Lindholm, der efter Kjøbenhavns Overgivelse sendtes til Paris for at berette ham dette, paa en Maade bebrejder Fæstningen at have overgivet sig, inden Løbegravene vare aabnede, og at Lindholm tildeels tier stille dertil.*)

De engelske Batterier fra høire til venstre Fløi vare i Alt følgende (see medfølgende Plan).

- 1) Ved gamle Vesthus 6 Fjirrogthvepundere og 2 Morterer, hvoraf 4 af de første vare anbragte i en Face, der vendte imod Kallebodstrand, de øvrige i en Face, der vendte imod Tømmerpladsen.
- 2) Bag Gartner Mohrs Have, 4 hundrede pundige Morterer, halv forsænkede eller indskaarne.

---

*) See Saga II. S. 292.

- 3) Foran Skydebanen, ikke langt fra Reberbanerne paa Vesterbro, 6 Kanoner.
- 4) I Svandholm Have ved gamle Kongevei: 4 Morterer og 2 Gaubiger.
- 5) I Bodruffgaards Have, ligeoverfor Selmers Bastion, den meest fremspringende Deel af Fæstningen, et regelmæssigt af Taster og Jord opført Demonteerbatterie paa 8—10 Fiirogthvepundere, som imidlertid ei kom til at spille.
- 6) Ved Ladegaardsveien, foran Gaarden Rolighed, 10 hundrebepundige og 150pundige Morterer, indskaarne i Jordsmonnet bag en foran liggende svær Grøvt, og dækkede med Sandsække og Jord, hvorfra var ført en Løbegrav hen til Gaarden Rolighed. Det var især dette Batterie, der kom til at virke fordærligst, fjendt i en Afstand af omtrent 2000 Alen.
- 7) I Blaagaards Have: 8 Fiirogthvepundere.
- 8) I Torverds Have: 10 Stkr. 150= til 200pundige Morterer, som ved en traverseret Løbegrav stod i Forbindelse med Sagtveien; ogsaa dette Batterie virkede høist ødelæggende paa Byen, i lignende Afstand som Nr. 6.

- 9) I Sandgraven paa Vesterfælled: 2 Morterer og 2 Haubiger.
- 10) I Redouten ved Salpeterværket: 2 Fiir- ogtveepundere imod Østerbro Forstad, 6 Morterer imod Byen, 4 Morterer imod Strandkanten.
- 11) Østenfor Gaarden Nøisomhed et Batterie paa 4 Tolvpundere med Front imod gamle Kalkbrænderie og Søen, tilligemed en Løbegrav, som førte op til Strandveien, og til den fornævnte Redoute.
- 12) Ved Ny-Kalkbrænderie ligeledes et Batterie paa 4 tolvpundige Skibskanoner, betjente af Matroser, med Front imod Søen.
- 13) Ved Svaneøllen et Batterie paa 9 Fiir- ogtveepundere, 2 Morterer og 2 Haubiger med Front imod Kalkbrænderierne; desuden en Fleche i Kildevæld's Havn, besat med 4 Feltkanoner, hvoraf 2 imod Byen, 2 imod Søen.

Disse Angivelser, som ere efter en dansk Ingeniourofficers skriftlige Rapport over en Besigtigelse af de engelske Beleiringsarbeider, nogle Dage efter Capitulationen, stemme ikke ganske med General

Cathcart's Rapport*), ifølge hvilken det hele i Bateria bragte Beleiringsstyks, vel angives til 48 Morterer og Haubiger, men derimod kun til 20 Tiirrogtybepundere**). Batteriernes Brystværn vare iøvrigt fornemmelig opførte af Sand- eller Jordbække til en Tykkelse af 4—5 Alen, og imellem de forskjellige Stykker Styks var der opført Traverser, ligeledes af Sandbække, til en Tykkelse af 3—4 Alen.

Foruden de her anførte Batterier fandtes endnu betydelige Artillerieparter i Runddelen udenfor Frederiksbergslot, foran Gaarden Bentegodt paa Veien til Lygten, ved Vangehuus paa Veien til Lundehuset, samt paa Marken imellem Strandveien og Ny-Kalkbrænderie. Det fiendtlige Infanteries Hovedleir, bestaaende af lutter Straahytter, stod bag Bakkerne foran den nuværende Mørsø, som endnu dengang blot var en Mose med et ubetydeligt Vandløb, og strakte sig omtrent fra Vangehuset hen til Bentegodt; men betydelige Afdelinger stode desuden i Søndermarken, samt i og ved Frederiksberg, foran Godthaab og ved Utterslev.

---

*) Nav. Chron. 18de Bind, S. 263.

**) Hermed fortjener at sammenlignes den i Lahdes topographisk-historiske Udsigt over Kjøbenhavns Beleirring 1807, 4to, som stemmer temmelig med ovenanførte.

Efterat de engelske Kæstebatterier vare blevne fuldførte, skete den sidste Opfordring til Overgivelse den 1ste September, endnu stedsse med Tilbud af de samme Betingelser, som tidligere vare blevne foreslaaede ad den diplomatiske Vej *). Sa, ifølge Ræder I, S. 222, skal General Cathcart tidligere igjennem Major Eschering, endog have ladet foreslaae strax at forlade Sjælland med Erstatning for hver en Skæde, der kunde være forarsaget, naar blot Flaaden blev udliveret for at oplægges i engelske Havne: under danske Officerer og med dansk Bemanding. Men hvor fordeelagtige end saadanne Tilbud nu kunne synes, saa maae vi vel erindre, at General Beymann hverken med Hensyn paa sin Herre, eller paa sin egen Ære, eller paa den i hele Landet og Hovedstaden herskende Stemning tørde handle saaledes. Der leynedes ham derfor intet Andet end at afflaae de ham gjorte Tilbud, med Tilføiende, at han udbad sig Tilladelse til at indhente Kronprindsens nærmere Bestemmelse i saa Henseende. Dette antog de engelske Befalingsmænd ikke for andet end for et Paastud til at vinde Tid, da de ikke kunde formode, at den danske Commandant var saa aldeles

---

*) See Opfordringen, Beymanns Svar, og de engelske Befalingsmænds Gjensvar under Bilag IX.

blottet paa de fornødne Instruxer for de vigtigste mødende Tilfælde; de affloge derfor denne Begjæring under 2den September. Endnu samme Dag kundgjorde General Peymann sit Svar for sine Medborgere, og ledsagede det med en Opfordring til deres Nationalære, hvilke begge vandt almindeligt Bifald; thi Generalen havde ved sit Saar forsonet den offenkendte Stemning, især da han i sin Kundgjørelse om Udfaldet den 31te slet ikke havde omtalt det, skjøndt man ei var uvidende om, at hans Smærter vare betydelige og ledsagede af en heftig Saarsfeber.

I Fæstningen skred man nu til de sidste Foranstaltninger. For at erstatte Afgangen af Artillerister og Skytter, som dem, der hidtil næsten udelukkende vare blevne brugte, udtoges af Landeværnet de, der tidligere havde tjent som saadanne, hvilke øvedes paa Amagerfælled. Det borgerlige Infanterie, som allerede siden den 23de August havde faaet sine Poster anviste i Bastionerne imod Landsiden, i Tilfælde af Generalmarche, erholdt fra 1ste September Forstærkning af den hele Garnison paa følgende Maade fra venstre til højre Fløi:

Veſtervold.

Holks Bastion. . . 1 Bataillon Marinere.
 Ghldenløves . . . 1 dito dito.

- Schack's Bastion . 1 Landeværnsbataillon.
 Helmers . . . . 1ste Bataillon af norske Livregimt.
 Nørrevold.
 Hahns Bastion . 1 Landeværnsbataillon.
 Ahlesfeldts . . . . 1 dito.
 Stadsøverstens . Garden til Fods.
 Rosenborg . . . 1 Landeværnsbataillon.
 Østervold.
 Dvitzows Bastion 2den Bataillon af danske Livregimt.
 Peuchlers . . . . 1 Landeværnsbataillon.
 Rosenkrands's . . 1ste Bataillon af danske Livregimt.

Livjægerne, Herregaardsfhytterne og Medlemmerne af det saakaldte danske Broderskabs Skydeselskab fordeelted til Schack's, Ahlesfeldts og Rosenkrands's Bastioner, hvilke flankere de 3 Hovedindgange igjennem Vester-, Nørre- og Østerport, og paa de tre tilstødende Courtiner stillede endvidere 6 Compagnier Studenter, 2 paa hver, hvorimod de tvende resterende Compagnier fattede i Reserve under Volden ved Nørregade. Til at iagttage Fæstningsgraven blev den saakaldte Kirsebærgang besat med en Række af Poster, udstillede fra selve Voldbesætningen. I Nyssenssteens Lunette imellem Langebro og Tømmerpladsen stod et fast Commando paa 150 Mand under Capitain Nestorf af danske Livregiment, og til Forstærkning af Besætningen paa Tømmerpladsen comman-

deredes hver Nat et Piket paa 50 Mand. Hver af de 3 Ravelinsvagter udenfor Portene var besat med 1 Lieutenant og 50 Mand, og til Forsvar af de umiddelbar udenfor Portene liggende, med Muur omgivne Baabenpladse (tambours), forefandtes en Mængde Haandgranater, hvormed Granadererne af danske og norske Livregiment tidligere vare blevne øvede i at kaste. Ved Vesterport holdt desuden et trepundigt Feltbatterie paa 8 Kanoner; ved Rosenborg et lignende, formodentlig i Reserve, for i fornødent Tilfælde at kunne rykke op paa Volben og befryge Boldgangene*); endelig 4 Amusetter, betjente af Landeværns-Artillerister, indenfor Østerport, som desuden fordeeltigen flankeres af Citabellens tilstødende Bærker. Vester vold og dens Besætning stod under Commando af Oberst Beck, Chef for norske Livregiment; Nørrevold under General Lemming, Chef for Marineerne; Østervold under General Walterstorff.

---

*) Saafremt Garnisonens Styrke havde tilstedet det, vilde det, i Tilfælde af Storm, vistnok ogsaa have været ønskeligt, om der havde holdt tvende disponible Hovedreserver paa Gammeltorv og paa Exerceerpladsen, for at ile det Punkt af Volben til Hjælp, hvorimod Hovedangrebet viste sig at være rettet.

Det af 12 Compagnier bestaaende Brandcorps under Brandmajor Kirkerup beordredes at holde med sine Sprøiter og øvrige Brandredskaber paa Torvene i det Indre af Byen, og saasnart det blev mørkt bleve Brandlygterne tændte. For hurtigen at meddele Brandcorpsen naar og hvor der opstod Ild, var der ifølge Politiets Foranstaltning oprettet ridende Patrouiller af Borgere; ligeledes var der af Brandcorpsen ansat 8 Mand i hvert Quarteer, som ved paakommende Ild foreløbigen havde at ile til Hjælp, hvorhos det, i Tilfælde af Bombardement, var befalet, at tvende Vægttere skulde være tilstede paa hver Post. Endelig var der fra Søetatens Side givet Ordre til at træffe saadanne Foranstaltninger ombord i alle Krigsskibe, at de paa nærmere Ordre fra Admiralitetet til Holmens Over-Equipagemester kunde sønkes, samt deres Master, Stænger, Rær, Seil og Takkelage fappes og tilintetgjøres *).

Saaledes forberedt saae man de nærmeste Begivenheder imøde, vel ikke uden spændt Forventning, men dog med den Uforsærdethed, som Bevidstheden om den retfærdigste Sag, og med den Selvtillid, som

---

*) See J. Grodtschillings (Adjutant hos Commandeur Steen Bille) Dagbog hos Zellfried S. 296.

Erindringen om 1801 faa naturligen maatte fremfalde.

Efter en smuk Sommerdag, Onsdagen den 2den September, var Solen gaaet ned; en mild Aftenstund havde loffet en Deel Spadserende hen i Kongens Have, og forsamlet en Mængde Mennesker omkring Hovedvagten, hvor der dengang hver Aften gaves Musik udenfor Hovedkvarteret. Det begyndte netop at mørkne, og Klokken var omtrent imellem $7\frac{1}{4}$ og $7\frac{1}{2}$ da de første Prøvekast af fiendtlige Bomber faldt paa Kongens Nytorv, og kort derpaa en Generalsalve af Fiendens samtlige Kastebatterier fulgte, der uden strax at skade, jog Mængden fra hverandre med det Udraab: der har vi Bombardementet! — En Regn af Bomber, Granater, Brandkugler og Raketer, hvilke sidste her førstegang bleve anvendte*), styrte nu, med aldrig før kjendt Voldsomhed, i samfulde 12 Timer uafbrudt ned over den ulykkelige By. Det natlige Syn af de lysende Ildbaner, de springende Projectiler, de blussende Raketer; den blandede, forvirrede Lyd af Ildsvælgenes Explosioner,

---

*) Skjøndt opkaldte efter den engelske Ingenieur Congreve, stammer denne Opfindelse oprindeligen fra Indien, hvor de Engelse havde gjort Bekjendtskab med den i deres Krige med de Indfødtte.

Bombernes Springning, Kanonerens Torden, Ruglernes
 Hvinen og Raketternes Susen, i Forbindelse med
 den Knagen og Bragen, som de nedstyrte Huse,
 Skorstene og Tage afftedkom, samt de mangfoldige
 Angst- og Jammerkrig, som derimellem løde fra de
 Umyndige, Bærgeløse og Lemlæstede, frembød en Scene,
 der næppe lader sig fatte af den der aldrig oplevede
 det, men vel snarest maa fremstille sig for vor Phan-
 tase, som naar vi læse om Jordstjælvet i Lissabon.
 Det var især imod den nordvestlige Deel af Byen,
 at Fiendens Anstrengelser vare rettede, hvor de tvende
 nærliggende Kirker, Frue- og Petrikirke, med deres
 høie Taarnspire tjente ham til forønsket Maal, og
 hvor derfor næsten ei heller eet Huus forblev ubeska-
 diget. Paa ikke mindre end 38 forskjellige Steder
 opkom der denne Nat Ild, men trods den alminde-
 lige Bestyrtelse, som saa ualmindelige Optrin maatte
 fremfalde, lagde Brandcorpsen i den Grad sin Dyg-
 tighed for Dagen, at ifkun eet eneste Bakhuus i
 Wimmelfkafet, tilhørende Grosserer Tutein, og hvori
 der var et betydeligt Oplag af Bomuld, denne Nat
 blev et Rov for Luerne. Vel besvarede Ilden ved
 en heftig Kanonade fra vore Bolde, men de engelske
 Kastebatterier laae i alt for stor Afstand, og i det
 Hele taget for godt dækkede, til at denne kunde blive

virksom, og følgelig var deres Tab for intet at regne.

Den følgende Dag flygtede Alt hvad flygte kunde ud paa Christianshavn og paa Amager. Fra det Offentliges Side gjordes Foranstaltninger til at modtage de Huusvilde og Nøblidende saa godt som Omstændigheberne tilstode det. Det under Bygning værende Christiansborg Slots mangfoldige Kjeldere, Hvælvinger, Buegange og Vinduesfordybninger tjente nu, ligesom tidligere under den store Ibebrand 1795, mangfoldige Familier af de forskjelligste Vilkaar, til Tilflugtssteder. Det samme var Tilfældet med de hvælvede Kjeldere i Cancelliebygningen, Proviantgaarden og Dpgangen til runde Laarn. Fienden, som hele Dagen skal have staaet i den Forventning, at der fra vor Side vilde ske Forslag til Overgivelse, lod, da han saae sig skuffet, efter en Stilstand af 10 Timer, Bombardementet igjen tage sin Begyndelse om Aftenen Kl. 6. Skjøndt ikke fuldt saa voldsomt som den foregaaende Nat, tiltog det dog i Hestighed henad Morgenstunden, og varede til Klokken imellem 7 og 8 om Morgen, ja hørte ikke ganske op før over Middag. Ogsaa denne Nat forblev Brandcorpsen endnu stedse Herre over Ilden, thi omendskjøndt der opkom Ild over en Snees Steder, og Brandmajor Kirkerup selv blev haardt saaret, brændte ikkun

een eneste Bygning, det kongelige Hømagazin ved Vestervold, opad Formiddagen, tændt i Brand fra Vesthuusbatteriet, der vedblev at oversøse Brandstedet med sine Projectiler, og derved gjorde Slukningen saa meget farligere og vanskeligere

Ud paa Eftermiddagen den 4de September blev det paa Tømmerpladsen opstablede Tømmer skudt i Brand ved gloende Kugler fra Vesthuusbatteriet. Ikke saasnart naaede Efterretningen herom til Hovedqvarteret, før 100 af Holmens Tømmere mænd bleve beordrede derud, for at slukke og rydde tilside, medens 3 Kanonbaade under Lieutenant J. J. Suenon sendtes til Kallebodstrand, til Forstærkning for de derværende Baade, hvis Ild af groveste Skjts alligevel ikke var istand til at bringe Vesthuusbatteriet til Tausshed. Til Lykke for Byen bar Vinden ud over Stranden, ellers vilde den store Ildmasse, som her hvirvlede høit i Sky, useilbarligen have forplantet Branden ind over Volden. Imidlertid blev Batteriet yderst paa Tømmerpladsen saaledes omspændt af Luer, at dets Træbrytværn kom i Brand og dets Krudforraad sprang i Luften, saa det maatte forlades, men først efterat dets samtlige Kanoner vare blevne fornaglede. Befalingsmanden paa Rysfensteens Lunette, den ovennævnte Capitain Nestorf, der ved denne Leilighed vilde ile sin betrængte Nabo til Hjælp, fandt her sin

Død om Aftenen, og endnu den følgende Morgen skete et Forsøg af Livjægerne under Major Holstein og en Deel Landeværn paa at redde de efterladte Kanoner, hvilke under de stedfindende Omstændigheder næppe vare en saadan Opoffrelse værd, men ved hvilken Leilighed Lieutenanterne Mangor, Hammer og Drewsen, de tvende Sidste af Landeværnet, nævntes med Berømmelse.

I selve Staden var endelig ogsaa Frue Kirke-taarn, der, som vi vide, hele Tiden havde været et stadigt Maal for de fiendtlige Projectiler, bleven tændt i Brand af en congressst Raket. Det varede ikke længe før dets svære Klokker styrte ned*) og i deres Fald knuste Bjælkerærket indeni samme, samt forplantede Ilden til selve Kirken. Senad Morgens-tunden, omtrent Kl. 4, styrte det 380 Fod høie Taarn sammen i sig selv, under Fiendens Hurraraab udenfor Byen. Ogsaa Petri Kirke blev saa for-skudt, at den i 10 Aar efter ikke kunde bruges til Gudstjeneste. Slutningsbredsflaberne, hvoraf 36 Sprøi-ter uafsladeligen havde været i Brug, bleve nu lige-leedes mere og mere satte ud af Virksomhed, deels paa Grund af den vedvarende Ild, som Fienden i

---

*) Den store, saakaldte Stormklokke veiede alene 11,962 Pund.

denne Nat lod nedregne over Staden, hvorved mange Sprøiter ødelagdes, deels ogsaa fordi Brandfolkene's Kræfter, efter saa mange Dage og Nætters Anstren- gelser, tilsidst begyndte at ligge under, hvorfor der denne Nat ogsaa her sendtes dem 100 af Holmens Lømmere til Hjælp. Da desuden de fleste Huse i den bombarderede Deel af Byen stode tomme, for- di Indvaanerne allerede de tvende foregaaende Dage vare flygtede til Christianshavn, for saa vidt de ikke vare i Tjeneste paa Borden, udbredte Ilden sig denne Nat næsten uden Hinder, og omspændte hele Qvar- teret imellem Gammeltorv og Nørrevold, nemlig: en Deel af Klosterstræde, Skindergade, Krystalgade, begge Kannikestræder, begge Fiolstræder, Nørretorv, Nørregade, Lærkestræde, samt en Deel af St. Pe- derstræde og Studiestrædet. Af offentlige Bygninger brændte den største Deel af Studiegaarden (Univer- sitet), Metropolitan-skolen, Borchs Collegium, samt- lige Professorboliger, og en Deel Præsteboliger med tildeels kostbare Bogsamlinger. Desuden brændte 3 Bogtrykkerier; og Balkendorfs Collegium samt Bu- dolfi Kloster bleve gjorte ubeboelige. Man frygtede ikke uden Grund at Ilden paa Lømmerspladsen, ved Vindens vestlige Retning, kunde meddele sig til Bræn- deoplaget ved Langebro, og derfra formodentlig denne og de mange i Havnen liggende Koffardieskibe til Labo-

ratoriet paa Christianshavn, hvorved man vistnok maa ansee det for en Feil, at der i Begyndelsen af Beleiringen ikke var bleven draget Omsorg for, at den i denne Egn af Byen opdyngede Mængde brændbare Ting, ikke itide vare skaffede af Veien til Amager, hvortil den tilstødende Strand frembød den ønskeligste Leilighed.

Først Kl. 11 Løverbag Formiddag, den 5te September, ophørte Bombardementet, efterat i de 3 Nætter tilsammen omtrent 10000 Bomber vare indkastede. Ilden havde nu ogsaa udbredt sig til Frederiksborggaden, Kulturvet, Rosengaarden, Pustervig, lille Kjøbmagergade og en Deel af Landemærket, saa det hele Antal af ødelagte Bygninger beløb sig til 305 Gaarde og Huse. Trinitatis Kirke med Observatoriet paa Rundetaarn og Universitetets = Bibliotheket, samt Regentsen vare i stor Fare. Brandfolkene, deels dræbte, deels saarede, deels aldeles afkræftede, kunde ikke længere betjene Sprøiterne, hvilke desuden med de øvrige Brandredskaber deels vare ubrugelige, deels tilintetgjorte. I Tilfælde af Bombardementets Fornyelse maatte man derfor imødesee den største Deel af Byens Ødelæggelse, og Rædselen lod sig næppe forestille, hvis det blev rettet imod Christianshavn, som nu var propfuldt af værgeløse Flygtninger af alle Aldere, Stand og Kjøn, og hvor alt røreligt

Gods, saa vidt fkee kunde, var flyttet ud. Efteraaret var desuden for Døren, ingen tilstrækkelig Forsyning af nogetsohmhelst Slags havde kunnet finde Sted, være sig af det Dffenlige eller af Private, og de vigtigste Levnetsmidler som Brod og Kjød begyndte alereede at skorte. Disse vare de gyldige Grunde, der bestemte General Beymann til at aabne Underhandlinger med Fienden den 5te September om Eftermiddagen. En Parlementair affendtes med en Skrivelse, hvori Generalen foreløbigen begjærede 24 Timers Baabensstilstand, med den Bestemmelse at tjene som Indledning til Capitulationen. Hertil svarede Lord Cathcart at han maatte undvige enhver Underhandling, der blot kunde have Genhold og Forsinkelse til Formaal; men at han, for at lægge sit inderlige Duffe for Dagen om at gjøre Ende paa saa bedrøvelige Dptrin, lod en høiere Dfficeer følge med ind til Byen, med Fuldmagt til at modtage de Forslag, Generalen maatte være tilfjnds at gjøre angaaende en Capitulation, da denne maatte være en ufravigelig Betingelse for selv den korteste Baabenhvile.

Den indkomne fiendtlige Dfficeer var Armeens Vice-Generalquarttermester, Dberstlieutenant, Sir George Murray, senere saa bekjendt som Wellingtons høire Haand i Spanien, og som Colonial-Minister under William den 4de. Han paastod Flaas-

dens Ublevering som ufravigeligt Grundlag for Underhandlingen, og tilføiede den bestemte Erklæring, at Bombardementet uden Skaansel vilde blive fornyet, saafremt han vendte tilbage med et undvigende, eller endog kun tvetydigt Svar. General Weymann svarede, at Kongens og Kronprindsens Fraværelse gjorde det aldeles nødvendigt for ham at raadspøire sig med de fornemste af Stadens tilstedeværende Autoriteter om en Gjenstand af saa overordenlig Vigtighed, men at det allerede var for langt ud paa Natten til at dette kunde skee før den følgende Dag; imidlertid forpligtede han sig til inden næste Middag Kl. 12 at oversende Betingelserne for Overgivelsen. Vilde man ikke bestomindre vedblive at bombardere, maatte han overlade Byen til dens Skjæbne; selv gav han imidlertid Ordre til at standse Ilden fra Bolden.

Søndagen den 6te September om Formiddagen Kl. 9 forsamledes omkring den commanderende Generals Sygeleie et Krigsraad, bestaaende ikke alene af de høieste Befalingsmænd af begge Militaaretater, men og af de fornemste civile Autoriteter, i Alt 21, foruden de 3 Øverstcommanderende. Efterat et Document var bleven oplæst, der skildrede Fæstningens Tilstand, og at der uu efter al Rimelighed vilde paafølge en Storm, erklærede Chefen for Ingenieurcorpsset, General Gedde: „at Fæstningen i dens nuvæ-

rende Forfatning ei kunde holde sig imod en stormende Fiende." Man fik ved derpaa til en omstændelig Discussion, hvis endelige Resultat blev, at Uden Undtagelse bleve enige om den sørgelige men uundgaaelige Nødvendighed at indgaae en Capitulation med Fienden om Flaadens Udlevering, som Grundlag for Underhandlingerne. Som Følge heraf afsendtes inden Middag en Skrivelse til den fiendtlige Overgeneral, hvori General Beymann, tilkjendegav ham den ovennævnte Beslutning, dog med den Betingelse, at ingen andre engelske Militaire maatte betræde Byen, end de til Underhandlingernes Fremme fornødne Commissairer. Da der ingen videre Capitulationspunkter fulgte med dette Svar, foreslog Cathcart i sit Gjensvar, at der gjensidigen skulde udsendes høie Officerer, saavel af Sø- som Landetaten til at affatte de nærmere Capitulations-Artikler, og da dette var bleven indvilget fra dansk Side, og Mødestedet berammet at være ved Barrieren udenfor Østport, indfandt sig sammesteds imellem Kl. 7 og 8 om Aftenen fra engelsk Side: Generalmajor Sir Arthur Wellesley, den ovennævnte Oberstlieutenant Murray, samt Admiral Gambiers Flagcapitain, Comodore Sir Home Popham; fra dansk Side: Generalmajor Walterstorff, Contreadmiral Lutken og Generalauditeur Bornemann. Under alle

disse Forhandlinger var der ingen formelig Waabenstilstand affluttet, fordi de engelske Befalingsmænd sandsynligviis vilde forbeholde sig frie Hænder til siebliffeligen at begynde Bombardementet paa ny, saafremt vi ikke antog deres Betingelser; i Virkeligheden derimod forudsattes den fra dansk, og indrømmedes stiltiende fra engelsk Side.

Forhandlingerne toge deres Begyndelse med at Bopham oplæste General Peymanns Fuldmagt, hvorpaa de engelske Commissairer vilde begynde Underhandlingerne strax paa Stedet, eller og følge med ind til Byen, for at aabne dem der. Da de danske Underhandlere indvendte, at en Sag af saa overordenlig Bigtighed krævede Raadsførelse med de høieste Autoriteter, og at deres General, som sengeliggende af sit Saar, forinden maatte underrettes om deres Komme, faae de engelske Commissairer heri blot en Udflugt, og truede gjentagne Gange med at afbryde Underhandlingerne, saafremt de danske Commissairer ikke havde Andet at meddele dem. Endelig enedes man om at Een af hver Magts Contrahenter skulde følges ad til Byen, og at de øvrige Fire imidlertid skulde oppebie deres Tilbagekomst udenfor Østerport. Valget faldt paa Generalauditeur Bornemann fra dansk og paa Home Bopham fra engelsk Side, hvilke begge derpaa fulgtes ad til det danske Hovedquarteer

i Hôtel d'Angleterre. Ved sin Ankomst hertil forlangte Bopham, efter en kort Samtale paa Fransk med de Tilstedeværende, et Stykke Papiir, hvorpaa han med sin Blyant opfattede Hovedpunktet saa lyden-
de: „at den danske Flaade med alle dens Arsenaler og Tilbehør skulde overleveres til Hans britiske Maje-
stæt som Eiendom, og at de danske Autoriteter havde at afgive det fornødne Mandskab til dens Udrustning, saa den kunde forlade Havnen naar de britiske Befalingsmænd fandt det for godt.“ Da de tilstedeværende Danske studsede ved Ordet *Eiendom*, faasom der tidligere kun havde været Tale om at udlevere Flaaden som et Depositum, yttrede Bopham, at det var en Følge af at man ikke i Tide havde antaget de gjorte Tilbud. Da der endvidere blev spurgt, om der ved Flaade forstodes Andet end Orlogsskibene, svarede han: hver Baad! — og ved Krigsforraad? — hvert Stykke i Arsenalet*).

Dette Udkaft blev nu bragt ind til Gen. Beymann, hos hvem de samme Medlemmer af Krigsraadet, som om Formiddagen havde givet deres Sam-

---

*) See T. C. Bruun (daværende Secretair i det danske Hovedkvarter) Toget til Sjælland og Kjøbenhavns Beleiring 1807, S. 89—94.

tykke til Flaadens Udleverelse, igjen vare forsamlede. Ikkedestomindre vakte den skaanselløse Frækhed, hvor= med Fordringen fremsattes, almindelig Harmie, lige= som vel og den Omstændighed, at Flaaden nu for= langtes som Eiendom, maatte komme de Fleste af dem uventet, der ikke, som Generalcommandoen, alle= rede havde faaet et Bink derom i de fiendtlige Be= falingsmænds sidste Opfordring af 1ste September (see Bilag IX). Saaledes forløb een Time med Forslag og Indvendinger; Tiden blev allerede Sir Home Wopham for lang, han forlangte at vende til= bage til Østerbro for at hente de andre Underhand= lere, da han vilde have Sagen afgjort endnu samme Nat, og, allerede i Bognen, forlangte han sit ovenan= førte Udkast tilbage. Smidlertid fortsattes Delibera= tionerne; og nu fremkom Commandeur Steen Wille med det Forslag, aldeles at forkaste Capitulationen, og gjøre et fortvivlet Udfald med alt vaabendygtigt Mandskab i Forening med Holmens Magt og Sø= folkene fra Kanonbaadene, skjøndt han selv ikke lo= vede sig noget andet Resultat deraf end en hæderlig Undergang. Hvis Commandeuren, efter Fiendens sid= ste Opfordring og inden Bombardementets Begyndel= se, som tredie Commanderende havde gjort et saadant Forslag, vilde det, skjøndt næppe heller da førende til noget heldigt Resultat, idetmindste for Sindelagets

Skylde have fortjent al Baastjønneise; men fremjat i dette Dieblif, efterat han allerede om Formiddagen havde givet sit Samtykke til Capitulationen hvis Grundbetingelse maatte være ham som Medlem af Generalcommandoen, bekjendt, faaer det et tvethdigt Skin, allerhøjest da han senere, 2 Timer efter Capitulationens Afsluttelse, tager Anledning heraf til at unddrage denne sit Samtykke, hvilket senere fritager ham for alt Ansvar, der kommer til at hvile paa de Andre.

Willes Forslag blev altsaa med Føie forkastet, og da nu de øvrige Underhandlere imidlertid vare komne ind fra Østerbro, fortsattes Conferentserne Resten af Natten i det danske Hovedquarteer, kun med den Forskjel, at Generalauditeur Bornemann, Willes Svoger, nu ligeledes troede sig berettiget til at frabede sig al Deelagtighed i de videre Underhandlinger, under det Paaskud, at han som Armeens Generalauditeur, kunde komme til at lede Undersøgelserne angaaende Capitulationen. I hans Sted udnævntes Generaladjutant Kirchhoff imod sin Willie til Underhandler, skjøndt det er vanskeligt at indsee hvorfor man søiede den Første mere end den Sidste, da denne dog anførte sin Ukyndighed i Sproget som en langt gylbigere Grund for sin Vægning. Ved de fortsatte Underhandlinger gjorde de danske Commissairer sig især

Umage for at formaae de Engelske til blot at overtage Flaaden som et Depositum til den almindelige Fred, men forgjæves. De Engelske gjorde i Begyndelsen endog Aaastand paa at besætte Trekroner, Østerport og Christianshavnsport udelukkende, men Nørreport og Vesterport i Forbindelse med de danske Tropper, og da de tilsidst opgave disse sidste Forbringere, yttrede Wellesley halv skjemtende: at hvis de danske Underhandlere senere bleve tiltalte for denne Capitulation, vilde han selv komme og tage dem i Forsvar*). Endelig sluttedes Underhandlingerne om Natten Kl. 2 med den bekjendte Overeenskomst (see Bilag X), hvoraf Gen. Walterstorff strax forfærdigede en fransk Oversættelse, hvormed han, ledsaget af de tre engelske Underhandlere, om Morgenens Kl. 9 afgik til det engelske Hovedquartier paa Hellerup, for at erholde dens Ratification af de engelske Overbefalingsmænd, ligesom den allerede tidligere var bleven underskrevet af Gen. Beymann.

Ifølge Capitulationens 1ste Artikel, toges derpaa samme Dags Eftermiddag Kl. 5 Citabellet Frederikshavn i Besiddelse af Generallieutenant Burrard, i Spidsen for det 79de Regiment (Cameron Highlanders) og 2 Batterier; medens Gen. Spencers

*) T. C. Bruun S. 96—103. Ræder I, S. 262.

Brigade transporteredes søværts fra Kalkbrænderiet til Bommens Bagt, hvor den landede og fremdeles besatte begge Holme. I de første Dage efter Capitulationen tilstededes ingen Engländer Afgang til Staden, og for at afbryde al Samfærsel blev Citadelsporten imod Staden lukket, Vindebroen optrukket, og fra dansk Side sat en Palisadering imellem Toldbobbveien og Esplanaden, hvorimod Catharts Hoved-
 kvarter den 13de Septbr. forlagdes fra Hellerup til Commandantboligen i Citadellet.

Saaledes faldt dennegang Kjøbenhavn, efter 3 Ugers Indeslutelse, i Fiendevold, uden at vi derfor bør lægge General Beymann eller hans nærmeste Raadgivere denne Overgivelse under de stedfindende Omstændigheder til Last; meget mere knytter sig her til uvilkaarlig den oftere yttrede Betragtning, at da Kjøbenhavns Tilstand som Fæstning endnu stedse er den samme, om ikke slettere, og da paa den anden Side ligeledes en lignende Løkkemad for Hovfuglene atter er beredt og færdig i vore store Krigsskibe, vil ved en tilkommende almindelig Krig Danmarks Hovedstad ikke ufandsynligen atter werde udsat for en lignende Skjæbne, for hvilken isvrigt vore dyrekjøbte Erfaringer 1700, 1801 og 1807 nu dog vel tilstrækkeligen burde have advaret os. Thi kun for at have en betrygget Byggeplads og et Opbevaringssted for

vore store Skibe, som ikke kunne ligge noget andet Sted i Riget, maa Kjøbenhavn vedblive at være befæstet, og derved, enten som hidtil, ved et næsten haabløst Forsvar udsættes for Ødelæggelse, og Flaaden alligevel for at tabes; eller og maae dens Fæstningsværker gives en Udvidelse, der nok langt vilde overstige vore finantsielle Hjælpemidler at bestride, ligesom vore militaire Kræfter at besætte, naar ikke andre Dele af den i saa mange Henseender adspalttede Stat skulle blottes. I ethvert Tilfælde blive vi derved trukne ind i et skjævt Forsvarssystem, der gjør os afmægtigere end vi behøvede at være, og udsætter vort ømsindtigste Punkt for at blive Krigens Skueplads, uden at vi besidde tilstrækkelig Garantie for dets Betyggelse. Derfor maa ogsaa den egentlige Årsag til Kjøbenhavns Overgivelse meget mere søges i denne Grundfeil, end hos de enkelte Befalingsmænd, der stode hiin Katastrophe nærmest; Thi om vi end tænke os Beymann mere energisk, og som Følge heraf Udsaldene kraftfuldere og det ydre Forsvar langvarigere og mere haardnakket; om end Gaistenfjold havde lagt mere Overblik og større Anførerduelighed for Dagen, er der dog ringe Sandsynlighed for at det endelige Resultat i materiel Henseende vilde være bleven stort anderledes, hvor villige vi end ere til at indrømme, at vort Folkelis i saa

Tilfælde rimeligviis vilde have erholdt et Opsving, som det nu tildeels savner.

En anden Betragtning, som fremstiller sig, er den, om de Engelske efter et saa voldsomt Bombardement, hvormed ikke let noget andet kan sammenlignes, endnu kunne have havt betydelige Forraad af Projectiler tilbage? — Skjøndt det ovennævnte Manuscript af en dansk Ingenieur beretter, at flere Dage efter Capitulationen saaes over 50 Vogne igang med at kjøre Bomber fra Kastebatterierne ned til Kalkbrænderiet, hvorfra de i Pramme indfibebedes til den engelske Flaade; og skjøndt Bopham ved de stedfindende Underhandlinger udlob sig med, at det var en Lykke for Kjøbenhavn, at Capitulationen blev affluttet, efter som man fra Frederiksberg Slots Altan havde bemærket, hvorledes Alt flygtede over til Christianshavn og Amager, hvilken Deel af Staden derfor netop var bestemt til at bombarderes den følgende Nat. Men ikke at tale om deslige Ottringers ringe Tilforladelighed under saadanne Omstændigheder, maa det nok ogsaa være Tvivl underkastet om de Engelske, selv under Forudsætning af deres Beleiringsmunitions Tilstrækkelighed, vilde have været istand til med den større Deel af deres Kastebatterier at naae denne Deel af Byen. Ogsaa synes det som Gen. Cathcart for Alvor har været betænkt paa et

andet Middel til Kjøbenhavns Betvingelse; thi ikke at tale om et betydeligt Oplag af Synkefædiner, som især bruges til at fylde Fæstningsgrave med, i Tilfælde af Storm, og som efter ophævet Beleiring fandtes i Milealleen ved Frederiksberg, omtaler desuden Cathcart i sin Rapport til Castlereagh af 8de September*) udtrykkelig, at en Bataillon Søfolk og Marinere med 3 Divisioner Tømmermænd under en Capitain Watson fra Linieskibet Inflexible vare komne iland den 5te September, og, vedbliver han, „hvis Fæstningen ikke havde overgivet sig, vilde deres Tjeneste have været udmærket ved Overgangen over Graven (at the passage of the ditch)“. De Engelse have altsaa virkelig været betænkte paa at storme. Hvor vidt nu Gen. Beymann i den Tilstand, hvori Byen befandt sig, burde have ladet det komme til denne Overlighed, lod sig vanskelig afgjøre dengang, end sig nu, men maatte jo fornemmelig bero paa den Kraft og Begeistring han endnu troede Besættningen og Borgerne istand til, hvilket han i alle Tilfælde, som sengeliggende af sit Saar, havde ondt ved selv at overbevise sig om, ikke at tale om hvor mislig og upaalidelig en saadan Burdering, selv under mindre ugunstige Omstændigheder altid maa være.

---

*) Naval Chron. 18 Bd. S. 249.

Overgangen over en bred Fæstningsgrav, uden foregaaende Breche, imod et ubeskadiget Feltartillerie, synes vel at give Forsvareren en betydelig Overlegenhed over Angriberen, især naar vi ved et fortviblet Forsvar af Indvaanerne tænke os den overhøiende Række af Huse, som vende imod Volben, i Tide indrette til Forsvar, hvorved især Infanterie-Casernen, tildeels ogsaa Rosenborg, vilde blive af Vigtighed. Men Sligt skulde man først lære Aaret efter af Sara g o s s a, hvorimod man Aaret forud havde seet Ulm, Erfurt, Spandau, Magdeburg, Cüstrin, Stettin overgive sig efter ulige ringere Modstand, tildeels uden Sværdslag, paa første Opfordring, skjøndt under ulige gunstigere Omstændigheder for Forsvaret, ligesom Stralsund kort efter og Sveaborg det følgende Aar overgave sig paa en langt skammeligere Maade. Thi hvor megen Misfornøielse der end efter Capitulationen yttredes imod denne, synes dog Stemningen iblandt Indvaanerne efter de 3 Bombardementsnætter i det Hele taget at have været nedslaaet, hvorom ikke alene Præsten Gudtwalkers Bestræbelser for at samle Underskriver paa en Begjæring om Capitulation vidne — der indleveredes den 5te om Eftermiddagen undertegnet af flere anseete Borgere — men især de aldeles tjenstmæssige Meldinger, der samme Dag indløbe fra Commandanten, Gen. Falbe,

den du jour havende Stabsofficeer, Oberstlieutenant Voigt, og Commandeuren for det borgerlige Artillerie, Major Hallander, der Alle eenstemmigen indberettede til den commanderende General, at flere Afdelinger af Borgerne den sidste Bombardementsnat uden videre havde forladt Bølden, for at redde hvad der endnu stod til at redde, saa at der efter Midnat ikke faldt et eneste Skud mere fra Bølden *). Ei heller er den Omstændighed at oversee til Beymanns Retfærdiggjørelse, at selv en afflaet Storm næppe vilde have fordrevet de Engelske fra Sjælland, snarere maafee vilde have ladet dem søge Erstatning i denne Døds vedvarende Besiddelse, allerhøjest da dette vel ogsaa vilde have bestemt Sverrig til allerede strax at erklære sig fiendtlig imod os, for at kunne tage Deel i Occupationen.

Sluttelig paatrænger sig endnu et Spørgsmaal med Hensyn til Capitulationen, om nemlig Flaaden ikke kunde have været ødelagt, om ei tilintetgjort? — Vi vide allerede af det Foregaaende, at Kronprindsen ved sin Nærværelse i Kjøbenhavn ikke havde givet General Beymann nogen Instrux i saa Henseende, skjøndt Ræder (I, S. 226) vil vide, at han dog dengang

---

*) See Ræder I, S. 241 og 242.

mundtligen skal have yttret til Admiral Lütken, at han hellere vilde see Flaaden ødelagt end i Fiendevold, hvorimod det er os bekjendt, at det senere Forsøg paa at tilkjendegive Gen. Beymann denne sin Villie, mislykkedes ved Overbringerens, Lieutenant Steffens, Paagrøbelse af de Engelske (S. 35). At brænde Flaaden, som vi vide var Kronprindsens Tanke, lod sig ikke udføre i dens sædvanlige Leie, uden at risikere at ogsaa flere hundrede i Havnen liggende Kjøbmandsskibe kom til at dele dens Skjæbne, hvorved høist sandsynligviis den største Deel af den endnu ubeskadigede Deel af Byen vilde være gaaet med. Derimod synes det som om Kronprindsens ovennævnte Uttring til Admiral Lütken har givet Anledning til at Admiralitetet traf de S. 135 omtalte Foranstaltninger til at sænke Flaaden, ved at lade hugge et firkantet Hul under Vandgangen paa hvert Skib, hvorover anbragtes en Fyrrelap, som hurtig kunde brækkes fra; ved endvidere at lade gjøre Forberedelser til at kappe Undermasterne ombord i selve Skibene, men derimod at lade Stænger og Ræer opstables paa Holmen for at brændes, samt Seil og Takelag samles paa Bedingerne for at itusføres. Senere bleve imidlertid disse Forholdsregler af Admiralitetet selv erkjendte at være utilstrækkelige, fordi Havnens ringe Dybde ikke vilde have tilstedet de større

Skibe at synke tilstrækkeligt under den sædvanlige Vandlinie, saa at Fienden alligevel vilde have været istand til at faae dem op, og kunde deraf tage Anledning til at forlænge sit Ophold. Endelig synes man ogsaa at have næret et svagt Haab om, endnu at kunne formaae Fienden til blot at tage Flaaden i Deposito, og vilde ikke paadrage sig det uhyre Ansvar uden Regentens udtrykkelige Befaling eller officielle Samtykke, at have berøvet Staten al Udfigt til at erholde en saa kostbar Eiendom tilbage ved den almindelige Fred.

Den danske Flaade, som her faldt i Fiendens Hænder, bestod i Alt af 18 Linieskibe, 17 Fregatter, 8 Brigger og 32 mindre Krigsfartøier, der i Alt ansloges til en Værdie af 18—20 Millioner Rd. d. Cour. (see Bilag XI). Ikke saasnart havde Efterretningen herom naaet England, før der blev sendt Befalinger til Chatam og Sheerness, for at gjøre Forberedelser til dens Modtagelse, samt udstedt Ordre til London, Hull og Leith om at tilveiebringe det fornødne Antal Styrmand og Rødsler, for at føre den til England. Dgsaa lod den engelske Regjering udgaae en Kundgjørelse, hvori den tilstod hver Den, som begav sig til Kjøbenhavn, for at være behjælpelig ved den danske Flaades Overfart, en Præmie af 2 Rst. 10 Sh. foruden heelsefaren Matrosøhyre.

Saaledes tilveiebragtes henved 2000 Matrojer fra de nylig hjemkomne Grønlandsfarere, og af andre ved Fiskerierne anvendte Søfolk til den danske Flaades Bemanding. Overopsynet med dens Equipering overdroges til Viceadmiral Stanhope og Contreadmiral Sir Samuel Hood, hvem den tidnævnte Sir Home Popham gik tilhaande i Gæt og Alt. Med denne Sibstnævnte var det da ogsaa, at den daværende danske Equipagemester paa Holmen, Capitain S. Urne Rosenvinge, hvem ifølge Embeds Medfør det førge- lige Hverv var bleven overdraget at overlevere Flaaden, geraadede i personlig Strid, fordi Popham i Fleres Overværelse bestyldte ham for at have for- dulgt flere Magaziner for de Engelske. Rosenvinge fordrede ham strax paa Pistoler, hvorpaa Admiral Hood, der ønskede at undgaae alle Rivninger, foretog at Popham skulde gjøre ham en offentlig Uereserklæring, hvilken og fandt Sted i Admiralsens Dvarteer paa Christiansholm, i Admirals Stanhopes og flere Officerers Overværelse*).

De Danstes Tab fra Beleiringens Begyndelse til Capitulationen angives i Alt til 188 Faldne, hvoriblandt 5 Officerer, 6 Underofficerer og 177 Me-

---

*) See Archiv for Søværnen 9de Bd. S. 185.

nige, iblandt hvilke Sidste vare 6 Studenter ved Kjøbenhavn's Univerfitet. Saarede vare 18 Dfficerer, 21 Underofficerer og 307 Menige, hvoriblandt 3 Studenter; desuden havde Brandcorpset 11 Døde og 31 Saarede. De ved Bombardementet omkomne Indbyaanere anflaæs vel af Mũnter*) til 1600 Menneffer i Alt, hvilket dog synes overdrevent, selv om vi derunder vilde indbefatte de Militaire; thi af hiint Antal angives kun 160 Fruentimmer, 77 Børn fom Dræbte, 175 Individer fom Savnede, hvilke tilfaammen endnu kun vilde udgjøre 412 Menneffer, regne vi nu hertil de faldne Militaire og Brandfolk, vilde de i Beleiringens Løb Omkomne endnu kun lidet overftige 600 Menneffer i Alt, de refterende 1000 bleve faa at regne for de ved Lemlæftelser og af Følgerne senere bortrevne Individer, hvilket dog synes vel høit. De Engelfkes Tab angive de selv heel ufandfynligt til 42 Døde og 145 Saarede til Lands, famt til 14 Døde og 32 Saarede til Søes, hvoriblandt 4 dræbte og 6 faarede Landofficerer, og 1 dræbt og 1 faaret Søofficeer**).

---

*) J. Mũnter, Kjøbenhavn's Beleiring i Sommeren 1807, S. 90—94.

**) Naval Chron. 18de Bd. S. 250 og 252.

Antallet af de ved Bombardementet beskadigede Gaarde og Huse anslaaes af Mønter i Alt til 15 à 1600, hvoraf imidlertid kun 305 bleve aldeles ødelagte, hvis Brandsassurance omtrent udgjorde $2\frac{1}{2}$ Million, hvorimod Skaden selv beløb sig til 5 Millioner, og med Tabet af Bohave iberegnet til $6\frac{1}{2}$ Million Rdl. d. G. Kommer nu hertil Forstædernes Ødelæggelse og Lømmoplægets Brand paa Lømmopladsen, hvilket af en nyere Statistiker alene anslaaes til 4 Millioner, beløber det hele ved Beleiringen voldte Tab sig endog til $10\frac{1}{2}$ Million Rdl. d. G.; ikke at tale om Kjøbenhavns betydelige Andeel i den Mængde danske Handelsffibe, som før Krigens Udbrud bleve lagte under Beslag eller opbragte til engelske Havne, hvis Antal i Alt anslaaes til 600 Skibe, til en Værdie af 18 Millioner Rdl. d. G. Freden havde været 80 Aar om at tilveiebringe denne Velstand; Krigen brugte 3 Uger til at ødelægge den.

Samme Dag som Capitulationen var bleven afsluttet undsaae den engelske Minister Jackson sig ikke ved at anmode General Beymann om Paas til Holsten, for, som han udtrykte sig, at fornye sine Underhandlinger til Gjenoprettelse af den afbrudte gode Forstaaelse imellem de tvende Magter; men Generalen besad noksom Følelse af hvad han ffylbte sin Re-

gjerling og sin egen Værdighed til ligefrem at afvise dette Andragende. Derimod afgik Dagen efter Oberst Grev Schmettow og Ritmester Grev Holt af Garden til Hest, som Courerer, med engelske Væbner til Kiel, for at overbringe Kronprindsen Generalens detailleerede Beretning om de sørgelige Begivenheder, der havde fremkaldt Capitulationen. Senere fulgte General Walterstorff, ledsaget af Commandeur Steen Billes Adjutant, Premierlieutenant Grodtschilling af Sættaten; og ved denne Sidstes Tilbagekomst erholdt Commandeuren selv Ordre at begive sig til Kiel, i de første Dage af October, hvorhen allerede tidligere ligeledes General Castenffjold var bleven kaldet fra Smaaøerne, og hvorfra de ogsaa begge omtrent samtidigen vendte tilbage over Fehmern og Lolland. Til de tvende commanderende Generaler Beymann og Bielefeldt indløb derimod hverken nye Ordre eller nærmere Instrux fra Kronprindsen, ei heller noget som helst Svar paa deres mangfoldige Indberetninger og Forespørgsler, som deres vedvarende penible Stilling ligeoverfor de Engelske gjorde fornødne. Den 10de September overdrog General Beymann, formeldt Følgerne af sit Saar, Generalcommandoens løbende Forretninger til General Bielefeldt, noget man ogsaa har hebreidet hiin ei at have gjort for at da han blev saaret, som om man derved havde erholdt

større Garantie for at Overcommandoen vilde være kommen i bedre Hænder, og som om ikke meget mere det ædle Sindelag fortjener al Erkjendelse, der ei strax griber den første, bedste Anledning til at unddrage sig byrdefulde Pligter og det tungeste Ansvar, men meget mere tømmer sine Lidelsers Kalk indtil Bunden. Ei heller under de hyppige Berørelser med de Engelse efter Capitulationen fornegtede General Pehmann nogenfinde sin værdige Holdning; næppe var det engelske Hovedquarteer forlagt til Citabellet, før baade Admiral Gambier, General Cathcart og flere andre høiere engelske Befalingsmænd gjorde ham deres Besøg, men bleve ikke modtagne.

Capitulationen, som løb paa at de Engelse i det seneste inden 6 Uger skulde rømme Sjælland, var saaledes tilende den 18de October, og da der intetsomhelst Brud var skeet paa den fra dansk Side, disse tværtimod, ifølge den engelske Generals eget officielle Vidnesbyrd i sin Rapport til Castlereagh, havde teet sig høist retskaffent i Opfyldelsen af deres indgaaede Forpligtelser, saa blev der fra engelsk Side besluttet at Indskibningen skulde tage sin Begyndelse den 13de October. Samme Dag bleve derfor først 8 Batailloner af den tydske Legion indskibede fra Holmen, og Dagen efter sammes tvende lette Batailloner, tilligemed Brigaden Macfarlane, paa de samme

Transportfibe, der havde overført dem fra Hull; og da disse Tropper med deres Depoter, samt alle Armeens Syge og Saarede, aldeles optog Førfelsstibene som desuden ikke egnede sig til Overførsel af de rannede Skibsfager, lagde de strax ud i Mendon, og bleve remplacerede paa Holmen af de Skibe, der skulde overføre Cavalleriet. De i Kallehave, Bordingborg, Korsør, Kallundborg, Frederiksborg og Hirschholm staaende Detachementer bleve paa samme Tid tilbagefaldte, og efterat have trukken sig igjennem en Række af Cavallerieposter, som i en snævrere Kreds endnu omgave Kjøbenhavn, naaede de i 3 Dagmarcher deres nærmeste Omegn.

Da Indskibningen af Artilleriets Felt- og Beleiringsfjyts lidt efter lidt var gaaet for sig fra Kalkbrænderiet; Cavalleriets og det hannoveranske Artilleriets derimod fra Dokken, ligesom de engelske Regimenter's fra Citadellet, Alt ombord i Krigsfibene, var der Søndag Eftermiddag den 18de, endnu kun følgende Tropper i Land: Gardebrigaden, som samme Dag afmachede fra Frederiksberg til Stranden ved Hellerup, tilligemed et ridende Batterie; Flankeur-Compagnierne af 32te og 50de Regiment samt hele det 82de Regiment under General Spencer, i Arsenalet paa Nyholm; endelig det 4de Regiment (King's own) med en Afdeling Artillerie i Citadellet,

hvor det hele Tiden havde ligget i Garnison. Generallieutenant Sir George Ludlow overdroges Commandoen over denne Arrieregarde.

En Storm, som reiste sig samme Dags Aften og varede i 24 Timer, gjorde den videre Indfribning umuelig, ja endog det blotte Samqvem imellem Skibene og Land saare vanskeligt, hvorfor der indledeedes en Brevverling imellem det engelske og danske Hovedquarteer, for at fjerne enhver Befymring for Fiendtlighedernes Fornyeelse efter Vaabenstilstandens Forløb. Skjøndt Beymann ivrigt protesterede imod at de Engelske vedbleve at beholde Citabellet over den fastsatte Tid, fandt disse dog ikke raadeligt at rømme det, for Arrieregarden var i Sikkerhed.

Den 20de om Morgenen var det stille, og saasnart det blev lyst blev Generalmarchen slaaet for de endnu i Land værende Tropper. Efter at Dokken og Havnen vare ganske fri for Krigs- og Førselskibe, roede General Spencers Afdeling ud fra Holmen og under Citabellets Kanoner langs Strandkanten til Hellerup, for at forstærke Garden, og da nu ogsaa Krigsskibene, som laae under Trekroner, havde lettet, drog ligeledes det 4de Regiment ud af Citabellet, for at støde til Garden, dækket af sine egne Flankeurcompagnier.

Saa snart de vare afmarcherede, blev Citadellens Vindebro imod Byen nedladt, og den engelske Fortsadjutant affendte til det danske Hovedkvarter, for at meddele General Peymann at det nu stod ham frit for at tage Citadellet i Besiddelse. Som Følge heraf blev et lille Detachement af det engelske Artillerie og af 1de Regiment, som var blevet tilbage, afløst af en dansk Vagt; og efterat Skytset, Inventariet og Røglerne vare blevne overleverede af Pladsmajoren, indskibede denne sidste Levning af den engelske Besætning sig fra Citadellet, og afgik ligeledes til Høllerup.

Saa snart det 1de Regiment var stødt til Gården, lod General Lublow Indskibningen tage sin Begyndelse. Ingen danske Tropper lode sig see, ei heller fandt nogen Sammenstemmel af Befolkningen sted, der overhoved teede sig rolig og høflig, siger Gen. Cathcart. Havde imidlertid nogen Forstyrrelse været paa tænkt eller var den tilfældigviis opstaaet, vedbliver han i sin Rapport, vilde Indskibningen ligesuldt være gaaet for sig uden Molest, da det valgte Sted var jævnt og flat, og udenfor Citadellens og Trekroners Skudbidde, tværtimod beherstket af de engelske lette Krigsfartøier. Den af Bopham findrigt inventerede Bro, hvorfra Indskibningen skete, egnede sig ligesaa fuldt til Forsvar som til Indskibning: et lille Fartøi, en Pram

og et Flydebatterie vare næmlig fastgjorte til hinanden paa Strandbredden, hvoraf de tvende første vare belagte med Blanker, det sidste derimod havde flere med Søfolk bemandede Kanoner af svært Caliber færdige til at fyre i skjæv Retning. De flade Baade lagde til paa begge Sider af Brammen, og Kanonbaadene, der ligeledes indtog Tropper, lagde til paa den anden Side af Flydebatteriet, saaledes at da Feltbatteriet var indskibet, marcherede Tropperne til deres Baade; og da det Hele var afgaaet, bleve Brammen og Flydebatteriet tilintetgjorte*).

Den 21de October, paa Trafalgar Slagets Marsdag, gik endelig den hele engelske Flaade under Seil med sit Bytte, og passerede Kronborg. Af de randede Skibe kom imidlertid Orlogsskibet *Neptunus* allerede paa Grund ved Taarbæks Rev, og blev brændt; Orlogsskibet *Mars* og Fregatterne *St. Thomas* og *Triton* grundfattedes paa *Saltholm*, hvor de ligeledes brændtes, fordi de Engelske ei ansaae dem for gode nok til at oversføres til England.

Fra Kronprindsens Side var der vel først i September gjort nogle Forsøg paa at oversføre en Deel

---

*) See General Cathcarts Rapport til Castlereagh af 21de October 1807 i Naval Chron. 18de Bind S. 429..

regulaire Tropper til Sjælland og Lolland, deels fra Kjørteminde til Kallundborg, deels fra Svendborg over Thorsenge og Langeland til Faars i Lolland, deels endeligen fra Helgenhavn over Fehniern til Rødbby og Nysted, Alt i den Tanke at komme Gen. Castenfjold til Hjælp; men da Efterretningen om dennes Nederlag ved Rjøge allerede den 2den September naaede Kiel, blev den førstnævnte Overgang aldeles opgivet, den følgende udsat, og iffun den iidsnævnte iværksattes i aabne Vaade, hvilken dog først tog sin Begyndelse under Sølieutenant Falsen om Aftenen den 4de September. Men de paa denne Maade efterhaanden oversførte Tropper udgjorde iffun Avantgarden under General Ewald, bestaaende af 1ste sjællandske, samt den holfstenske Bataillon let Infanterie, flæsvigske Jægercorps, Jægercompagniet af Prinds Christians Regiment, 10 trepundige Kanoner, tilligemed det uberedne Livregiment lette Dragoner, som, paa Grund af Overfartens Mislighed, havde maattet efterlade sine Heste i Holsten, for paa ny at forsynes med utilredne Heste i Lolland. Til disse Tropper stødte Levningerne af de 4 Landeværns-Batailloner fra Smaaøerne, saa at den samlede Troppstyrke midt i September, da General Ewald selv gik over til Lolland og overtog Commandoen samme-

iteds, tilsammen udgjorde 3362 Mand*). De engelske Krydsere vare imidlertid ingenlunde uopmærksomme paa hine Troppetransporter; thi allerede den 2den September var en af Contreadmiral Keates større Fregatter gaaet til Ankers under Fehmern, for, ifølge den ham tidligere meddeelte Instrux fra Admiral Gambier (see S. 23), at affkære denne korteste Forbindelse imellem Fastlandet og Smaaøerne, hvilket vi imidlertid have seet at den ei tilfulde formaaede. Efter Fegtingen ved Kjøge blev derfor Omegnen af Kallehave og Bordingborg stærkt besat med engelske Tropper, og da disse henimod Midten af October igjen forlode denne Egn, for at forberede deres Indsfibning ved Kjøbenhavn, lagde 5 engelske Kanonbrigger, hver paa 10 Kanoner, sig i Farvandet imellem Bordingborg og Gaabense, bestøde sidstnævnte Færgested, som hjækt forsvaredes af en Jægercaptain *Hummel*, flere Dage efter hinanden, fra 13de til 17de October, men vare ligeledes ei heller istand til at forhindre General Ewalds Overgang fra Møen til Kallehave Natten til den 20de October.

Den 11te September indtraf Efterretningen om Kjøbenhavns Capitulation i Kiel, og skjøndt Kron-

---

*) Kæder I, S. 211 og 382.

prindsen tilhyneladende vedblev at negte den sin Rati-
fication, skjænkede han den dog siltiende sit Samtykke,
i det han i alle Maader lod den staae ved Magt,
og allerede Dagen efter gav Generalerne Castenskjold
og Ewald Ordre til at holde sig aldeles defensive paa
Smaaøerne, saa der under hele Vaabenstilstanden ikke
skete et eneste Forsøg imod Sjælland, for at de En-
gelske ikke heraf skulde tage forrønstet Anledning til
at forlænge deres Ophold der, maaskee for stedse.
Først efter Sjællands Rømning satte Armeen sig sidst
i October i Bevægelse, Avantgarden under General
Ewald fra Kallehave imod Nøeskilde, hvor den ind-
traf den 23de October, den øvrige Deel af Armeen,
deels over Smaaøerne, deels over Fyen, til Sjælland.

Kronprindsen, som den 30te October forlod Kiel,
indtraf den 2den November i Odense, den 5te i Ny-
borg, og den 6te silbig om Aftenen i Kjøbenhavn.
Den følgende Dag var det hans første offentlige Hand-
ling at lade Generalerne Beymann, Bielefeldt og
Gebde affordre deres Kaarder, paa Grund af deres
Forhold under Kjøbenhavns Beleiring; Contreadmi-
ral D. Lütken og Generaladjutant Kirchhoff forkynd-
tes Huusarrest, ligesom General Walterstorf allerede
den 22de September var bleven jendt i et Slags
Forviisning til Aalborg, hvorfra han nu ligeledes
indtraf som Arrestant i Kjøbenhavn, Alle for deres

Deelagtighed som Underhandlere i Kjøbenhavns Capitulation. Ligeledes beordredes samme Dag en Overkrigscommission nedfat til at bedømme de Ovennævntes samt General Castenstjolds med Fleres Forhold under Beleiringen og Capitulationen; ifkun Commandeur Steen Bille var det lykkelige, ved at undslaae sig for at underskrive Capitulationen, og ved sin personlige Tilstedeværelse i Kiel fra 13de til 23de October, i den Grad mundtliggen at retfærdiggjøre sig, at han af alle høiere Commanderende var den Æneste, der ei blev fat under Tiltale. Undersøgelsen og Processen varede omtrent eet Aar, indtil der under 16de November 1808 endelig fældtes en meget haard Dom, som inden den forkyndtes de Ulykkelige, under 21de Januar 1809 erholdt kongelig Formildelse (see Bilag XII). Den hele Fremgangsmaade, der iøvrigt fortjener at efterlæses hos Ræder I, S. 447—486, maa aabenbar kun ansees som en politisk Fyldestgjørelse, Regjeringen troede at fylde sin mægtige nye Bundsforvandte Napoleon, for at overbevise denne om, at man ikke havde spillet under Dække med England, og for derhos at udfone den Mistillid, man tidligere havde viist imod den mægtige Imperators Hensigter. Allerede paa Kongens Fødselsdag, den 28de Januar 1809, løslodes de Ulykkelige af Arresten i Citadellet, hvorpaa General Beymann ~~senere tog~~ sit

Dphold hos sin ældre Broder, der som tidligere afstediget General boede i Rendsborg. Efter endt Krig og Napoleons Fald erholdt Beymann ikke alene Tilladelse til igjen at bære Uniform og Feltegen, men blev endog flere Gange naadigen modtaget af Frederik den Sjette, under dennes temporaire Dphold i Rendsborg, hvor han 1823 afgik ved Døden i den høie Alder af 88 Aar.

Naar store politiske Ulykker ramme et Folk, er det kun altfor tilbøieligt til at vælte hele Skylden over paa de enkelte Mænd, der til den Tid stode i Spidsen for dets Anliggender; ogsaa dele de den tilvise, og med større Røje, jo mere umyndigt og uselvstændigt Folket tidligere er bleven holdt; men aldrig glemme dog dette, at selv dets Regenter og høitstaende Mænd ligefrem blot ere Producter af dets eget Folkeliv, Skud af dets egen Stamme, og at Skrivtens Ord ogsaa her finde deres Anvendelse: „af deres Frugter skulle I kjende dem.“

Bilag I.

(See S. 16).

Fra det danske Deconomie- og Commerce-Collegium til den danske Consul Wolf i London.

S Anledning af det i Hr. Consulens Skrivelse af 14de Juli indberettede i London udsprede Rygte om befrygtende Misforstaaelse imellem Storbritannien og Danmark, undlader man ikke at give Dem tilkjende, at dette Rygte er aldeles ugrundet, at intet fra vor Side er foresaldet, hvorved den imellem begge Hoffer herskende gode Forstaaelse paa nogen Maade kunde ansees svækket eller afbrudt.

Vi maae derfor herved anmode Hr. Consulen om bestemt at modsigge alle saadanne ugrundede Rygter, og at berolige vore Søfarende med den Forsikring, at hertil aldeles ingen Anledning er forhaanden, da Collegiet ikke vilde undlade, naar nogen uforudseet Omstændighed havde Indflydelse paa Dan-

marks hidtil iagttagne Neutralitet, betimeligen igjennem de Kongelige Consuler at lade de Søfarende meddele det Fornødne til Efterretning.

Kjøbenhavn den 25de Juli 1807.

Bilag II.

(See S. 17).

Fra Legationssecretair Rist til den danske Consul Wolf i London.

Gjentagelsen af de mange Rygter, som circulere i de forskjellige Dagblade i disse Dage om et uvenstabeligt Forhold, som skulde finde Sted imellem dette Land og Danmark, gjør mig det til Pligt at underrette Dem om, at de ere aldeles uden Grund. Jeg er istand til igjennem den bedste Autoritet at kunne sige Dem, at den britiske Expedition, langtfra at være bleven standsset i Sundet, er for en stor Deel ufortøvet gaaet til Østersøen. De sidste Depescher, Regjeringen har modtaget fra sin Minister i Kjøbenhavn, Mr. Garlike, dateret 3die Juli, nævne henved 50 Transportskibe, der have fortsat Louren til Østersøen, og at de øvrige kunne ventes med det første.

Jeg er altfor overbeviist om den Tilfredsshed, som denne Underretning, tilligemed Forsikringen om at den gode Forstaaelse imellem begge Hoffer ikke er undergaaet nogen somhelst Forandring, ville forarsage Dem, til ikke at benytte den første Leilighed til at meddele Dem den, især da jeg seer de offentlige Blade fremture i deres Vilbsfarelse, og derhos betænker de alvorlige Følger, som døslige Beretninger kunne have paa vor Handel. Jeg ønsker derfor at De vil have den Godhed at udbrede denne Efterretning saa meget som mueligt i Hans danske Majestæts Consulater og Vice-Consulater i Storbritanien, saa vidt disse Rygter kunne have udbredt deres skadelige Indflydelse. Med Hensyn til den Anmodning, som jeg for nogle Dage siden modtog fra Dem, om at forskaffe Passer til Rejsende, beder jeg Dem have den Godhed at underrette mig om Alien-Office (Comptoirret for fremmede Rejsende) nogenfinde, og især for nylig, har gjort nogen Banskelighed ved at udfæde døslige Passer (licences), paa Deres eller nogetsomhelst andet respectabelt Handelshuses Forlangende, hvilket jeg hverken kan formode eller finde nogen Grund til. Skulde det imidlertid være Tilfældet, skal jeg gjøre det til Gjenstand for en nærmere Undersøgelse; hvis ikke, maa jeg ønske at den sædvan-

lige Maade i saa Henseende fremdeles maa blive fulgt.

Den 14de Juli 1807.

Jeg er v. f. v.

S. Rist.

Bilag III.

(See S. 31).

Kronprindsens Proclamation til Kjøbenhavns Indvaanere.

Medbrødre! Efterat have bragt Alt i den Orden, som Tid og Omstændigheder tillade, iler jeg til Armeen, for med den saasnart som mueligt at virke til mine kjære Landsmænds Vel, hvis ikke snarlig Omstændigheder indtræffe, som kan afgjøre Alt paa en efter mit Ønske ærefuld og fredelig Maade.

Kjøbenhavn den 11te August 1807.

Frederik C. B.

Bilag IV.

(See S. 35).

Kronprindsens eneste Instrux til General Beymann.

Mine Pligter kalder mig til Armeen, hvor jeg er mere fornøden end her, hvor Mænd som De, og

i hvem jeg sætter den største Tillid. De antager derfor hele Commandoet, saavel af Sø- som Land-Defensionen, og træffer alle de Anstalter, De maatte finde fornødent, alt saavel Civil som Militair lyder Dem; De communicerer denne Befaling saavel til Admiralitetet, som Magistraten og Cancelliet. At De forsvare sig til det Yderste er en Selvsølge, og behøver jeg ei at hyde en kjæk Soldat. Saasnart Fiendtligheder begynder, gjør Beslag paa alt engelsk Eiendom. De afværger derimod at være Agresfor. Probianteringen skeer snarest mueligt, saavel til Kronborg, som Kjøbenhavns Fæstninger. Generalmajor Bielefeldt og Commandeur Bille commanderer under Dem en second, og skal, hvor De ei er tilstede, Gen af disse føre Commando overalt, og skal Commandant og Alt lystre ham De har en Næstcommanderende, og skal i Tilfælde De bliver syg, være Høistcommanderende. Samtlige Institut-Officerer og her sig opholdende fremmede Officerer fordeles ved Regimenterne.

Kjøbenhavn den 11te August 1807.

Frederik C. B.

Bilag V.

(See S. 35).

Kronprindsens Ordre til Gen. Neymann om at brænde Flaaden;

(affendt fra Kiel midt i August).

Hvor ubehageligt det end er at tænke sig Kjøbenhavn's Overgivelse til Fienden, hvor lidet jeg end frygter denne Overgivelse, saa længe De fører Commandoen, finder jeg det dog nødvendigt at tilkjendegive herved Hr. Generalen, at det er Hs. M. Kongens Onske og Befaling, at De, dersom Ulykken — hvilket Gud forbyde — skulde møde, at Kjøbenhavn blev indtaget, skal tænde Ild paa Flaaden, og lade den opbrænde, eftersom Hs. M. vælger af to Under det mindste, og det for Hs. M. virkelig er et mindre Onde at see sin Flaade brænde, end det langt større at see den i Hs. M. og Landets Fienders Hænder, og derved at give disse Volds mænd en Triumph, som ingen Danst vil kunne taale.

(See Tillæget til Hansens Leirfrands S. 47).

Bilag VI.

(See S. 57).

Den engelske Flagcapitain Home Pops- hams Disposition til Landgangen paa Sjælland.

Liniestibet Prince of Wales paa Hel-
singers Rhed, d. 7de August 1807.

Contreadmiral Gæstington skal føre Overopsynet med Armeens Udfibning. Capitainerne Pinzee, Colville og Rose skulle tilforordnes ham ved denne Tjeneste, og disse have at tage dem af deres Skibsofficerer til Hjælp, som de maatte finde fornødne til at overholde Orden iblandt Mandstabet og Fartøjerne i deres forskjellige Divisioner.

Saaavel Krigs- som Transportskibenes Fartøier blive at inddele i Divisioner og Underafdelinger; hver Division commanderes af En af Capitainerne, og hver Underafdeling, der ikke maa bestaae af mere end 6 Baade, commanderes af en Lieutenant. I hver af Krigsskibenes Baade maa der være en paalidelig Underofficer, og i hver af Transportskibenes en paalidelig Baadsmand. Krigsskibenes Fartøier, som skulle danne Divisionerne, skulle ordnes paa følgende Maade:

1ste Division	2den Division	3die Division
Capitain Linzee.	Capitain Colville.	Capitain Rose.
Prince of Wales.	Centaur.	Minotaur.
Goliath.	Captain.	Agamemnon.
Maida.	Pompey.	Mars.
Spencer.	Brunswick.	Defence.
Hercules.	Alfred.	Valiant.

Transportfibenes Fartøier skulle ogsaa inddeles i Divisioner, saasnart de indtræffe med et forholds- mæssigt Antal Førere til at ledsage hver især, og de af Transportbaadene dannede Divisioner underlægges ligeledes de ovennævnte Capitainers Commando.

Prince of Wales', Centaurs, Maidas, Hercu- les, Alfreds og Goliaths Barkasser skulle holdes pa- rate til at landsætte hver en Serpunder under Com- mando af Capitain Bligh, som skal føre Overopsy- net med Udfibningen af det Kongelige Artillerie og dets Rekvister. Alle herunder hørende Officierer samt Fartøier skulle staae under hans Commando.

Krigsfibenes Fartøier i Divisionerne skulle be- tegnes ved en lille Divisionsvimpel heist paa en Wim- pelftage; og hvis Transportfibene kunde forsyne de- res Baade med en lille Vimpel af samme Farve, vilde det være til stor Nytte. Første Divisions Far-

røier skulle føre rød, anden hvid, tredie blaa, og Artilleriet halv rød, halv blaa Bimpel.

Naar der gives Signal til Baadene at samles for at modtage Tropper, skal hver Division samle sig omkring det Skib som Signalet anryder, hvilket ogsaa strax har at heise Divisionsflaget som Rendezvouspunkt.

Contreadmiral Esfington vil give de fornødne Befalinger til Baadene, naar disse have at forføie sig i Divisioner og Underafdelinger til Krigsskibene og Transportskibene; endvidere paa hvad Maade de have at modtage Tropperne i tilbørlig Orden, med Hensyn til de Regimenter, der skulle landsættes; og endelig naar Signalet skal gives til at sætte af. De forskjellige Baade, der tilsammen føre eet og samme Regiment, maae underveis til Landgangsstedet drage Omsorg for at holde Linie, og ikke at komme imellem dem, som føre andre Regimenter. For desiffrere at opnaae dette Diemed, har en Lieutenant at føre, og en Anden at slutte hvert Regiments Baaderække, saalænge de roe i hinandens Kjølvand; men derimod at være hver paa sin Fløi, naar de have formeret Linie.

Hvis det skulde gjøres nødigt for Regimenterne at lande saaledes at de strax kunne formeres, have deres Commandeurer at angive Central-Compagnierne,

og dernæst de øvrige Compagniers tilsvarende Stilling, paa det at Baadene kunne rette sig derefter. De Baade, der føre de tvende midterste Compagnier skulle udmærkes ved Regimentets Qvarteerfaner, til Tegn for samme Regiments øvrige Baade at forme- re sig til høire og venstre af samme.

Storbaadene og Barkasserne skulle ledsages af saa mange Baade fra deres tilsvarende Skibe, som Capitainerne maatte finde fornødne til at bugser dem; og de Baade, som ikke bruges til denne Tjeneste, skulle hjælpe at bugser dem af Transportskibenes Fartøier, som Divisionscheferne maatte bestemme. Der maa drages særdeles Omsorg for ikke at overfylde Baadene.

Samtlige Landgangsbaade maae være forsynede med Dræg og tilsvarende Touge.

Ifølge Admirals Befaling
H o m e P o p h a m.

Bilag VII.

(See S. 61).

Den fiendtlige Armees Inddeling og Styrke.

Overbefaling.

Højstcommanderende Generallieuten. Lord C a t h c a r t.
Næstcommanderende Generallieutenant B u r r a r d.

Ingenieurtropper.

Høistcommanderende Oberst d'Arcey.

Næstcommanderende Major Fletcher*).

foruden 20 andre Officerer og 1200 Pionerer.

Artillerie.

Høistcommanderende Generalmajor Bloomfield.

Næstcommanderende Oberst Harding.

samt 8 Feltbatterier, deels engelske, deels tydske, der
anslaaes til . . . . . 2000 Md.

Cavallerie.

Høistcommanderende Generalmajor Linfingen.

3 hannoveranske Husarregimenter à 8 Eskadroner,
tilsammen 24 Eskadroner . . . . 2000 Md.

Infanterie.

1ste Division under Generallieutenant Sir George
Rudlow.

1ste Brigade under Generalmajor Finch,
(2det og 3die Garderegiment) . . 2641 Md.

2den Brigade under Generalm. Ward
(28de og 79de Inf. Regiment) . . 2364 —

tilsammen 5005 Md.

---

*) Senere bekjendt for Anlæget af Wellingtons berømte
Linier ved Torres Vedras udenfor Lissabon 1810.

2den Division under Generallieutenant Sir David Baird.

1ste Brigade under Generalmajor Grosvenor (4de og 23de Inf. Regmt.) 2178 Mb.

2den Brigade under Generalmajor Spencer (32te, 50de og 82de Infant. Regmt.) . . . . . 2791 —

3die Brigade under Generalmajor Macfarlane (7de og 8de Infant. Regmt.) . . . . . 1980 —

tilsammen 6,949 Mb.

3die Division (Hannoveranere) under Generallieutenant Lord Rosslyn.

1ste Brigade under Oberst du Plat (6te, 7de, 8de Lin. Bat.) . . . . . 2510 Mb.

2den Brigade under Oberst Driberg (3die, 4de, 5te, Lin. Bat.) 2618 —

3die Brigade under Oberst Barfe (1ste og 2den Lin. Bat.) . . . . 1737 —

4de eller lette Brigade under Oberst Aiten (1ste og 2den lette Bat.) 1407 —

tilsammen 8272 Mb.

Reservedivisionen under Generalmajor Sir Arthur Wellesley.

Brigaden Stewart (43de, 52de, 92de og 95de Infant. Regmt.) . . . . . 4123 Mb.

Recapitulation.

Ingenieurtropper	1200	Mand
Artillerie	2000	—
Cavallerie	2000	—
Infanterie	24349	—
<hr/>		
Den hele engelske Armee . . .	29549	Stridsmænd.

Bilag VIII.

(See S. 63).

**Proclamation fra H. S. Storbritanniske
Majestæts Befalingshavende over Land-
og Sømagten i Østersøen.**

(See Zellfried Forsøg til en politisk Overskuelse af Englands
Oversalb paa Danmark 1807. Kbhvn. 1808).

Da de sidste Freds-Tractater, og de Forandringer i Statsforfatning och Grændser, som af saa mange Magter ere blevne erkjente, saa meget have forstøret Frankriges indflydende paa det faste Land af Europa, at det for Danmark, ihvorvel det ønsker at blive neutral; nu er bleven umueligt at forblive ved sit Neutralitets System, og uundgaaelig nødvendig for de Magter, som vedblive at sætte sig imod de Franste Indgreb, att tage saadanne Regler for sit Forhold, for at hindre, at de neutrale Magters Baa-
ben ikke blive vendte imod dem.

I denne Hensigt kan Kongen, vor Herre, ikke med Ligegyldighed ansee Danmarks nærværende Stilling, hvorfor Hs. M. haver stiftet Gesanter, forsedde med Fuldmagt, til Hans danske Majestæt, for paa et venstabeligt viis at begjære Forklaringer, som Liederne dem fordrer, og en Overeenstemmelse af saadanne Forholdsregler, som alleeneft er istand til at hemme den hyberligere Usærd, hvilken Frankrige igjennem Acquisitionen af den danske Marin har i Sinde.

Kongen vor Herre, haver des aarsag holdet det for raadeligt at begjære en temporair Overleverende af de Danske Linieskibe i en af Hans Majestæts Havne.

Dette Depositum synes være saa rigtig, og under de Neutrals- og Krigførende Magters relative Forhold saa aldeles nødvendig, at Hs. Majestæt desuden har holdet det for en Pligt, hvilken han skylder Sig og sit Folk at understøtte denne Fordring med en stærk Flaade, och en, med alt hvad som til det virksommeft och snarreste Foretag er erforderlig, tilstrækkelig udrustet Arme.

Vi komme derfor til Ebers Ryster, I Sjælands Beboere, ikke som Fiender, uden til vort eget Forsvar, at hindre, at de, som saa længe have forstyrret Europas Fred, ikke skulle tvinge Ebers Marine at vende sig imod os. Vi begjære den, som Underpant,

ikke som Erobring. Der er gjort Eders Regjering det høytideligste Løfte, hvilket hermed bliver fornyet i Kongens, vor Herres Navn, og paa hans udtrykkeligste Befaling, at om vort forlangende bliver venstabelig beviljed, skulle Eders Krigsffibe efter slutted almindelig Fred udi samme Forsatning og Tilstand, som de ere blevne imodtagne under det Britiske Flagets Beskyttelse, blive givne tilbage igjen. Det staaer i Eders Regjerings Magt, ved et Ord, at Iage det saa, at vi fikke vore Sværd, som imod vor Villie ere blottede imod Eder, igjen i balgen. Dog skulle paa den andre Side Frankriges Manker gjøre Eder døve imod Fornuftens och Venstabels Røst, saa falde det ustyldig udgydede Blod, og en beleired og hombarbered Hovedstads Forstrækkelse over Eders og Eders grumme Raadgiveres Hoveder.

Hs. M. Kongens af Storbritanien Matroser og Soldater skulle, saa længe Eders Forhold tillader det, behandle Sjælland, som en Provinz af en med Storbritanien i Alliance staaende Magt, hvis Territorium har den Ulykke at være en Skueplads for Krigen. Alle deres personer, som blive fredlig i deres hus, skulle blive betragtede som hellige. Gyendom skal blive resspectered og beskytted, og den strengeste Disciplin holden.

Alle Levnetsmidler, som bringes til Forsælling, skulde, efter en bestemt billig pris, blive betalede; men da en bestandig Levering af Levnetsmidler, Foudrage, Brænde, og Kjørseler ere fornødne for alle Armeer, saa er det vel bekjent, at Requisitioner ere uundgaaelige, og maatte blive igjennemførte.

Det vil blive Indvaanerne en stor Lættelse, og spare dem Forliis og Ubehageligheder, om Embedsmænd i de forstjellige Districter findes, til hvilke Requisitioner kunde blive stillede, og ved hvilke Fordringerne for Betalingen kunde blive bestemte og liquiderede.

Om saadanne Personer blive udnævne og opfylle deres pligt, uden at blande sig i saadanne Sager, som ikke høre til deres Birkededs, saa skulde de blive respecterede, og alle Requisitioner skulde igjennem behøvrige Canaler och Departementer i Marinen og Armeen, til dem sigtes. Men da Noelighed paa Indvaanernes Side, som Princip for denne Indrettning er fornøden, saa er det nødvendig, at alle Glasjer af Civile Embedsmænd ikke lemne deres huse, og hver og en Landmand eller anden Indvaaner, som enten alene eller i Forening med flere bliver troffen bevæbnet, eller i øvrigt gjør sig skyldig i nogen slags voldsom handling, kan vente at blive behandlet med den yderste Strængighed.

Da Hs. K. Majestæts Regjering hidintil har undflaaet sig at forlige denne Sag med en venstabelig Overenskommelse, saa er en Del af Armeen bleven udfibet, og den hele Magt har taget en krigerisk Stilling, dog er det endnu ikke for seent at give Plads ad Fornuftens Stemme og Raad.

Givet paa Kysten af Sjælland d. ....de Aug. 1807.

(undertegnet)

J. G a m b i e r,

Admiral af det blaae Flag, og Befalingshavende paa Flaaden i Østersøen.

(undertegnet)

C a t h c a r t,

General-Lieutenant og Befalingshavende over Britiske Tropperne i Norden af Europas Continent.

Bilag IX.

(See S. 131).

De engelske Befalingsmænds Opfordring til General Peymann om at overgive Kjøbenhavn.

Hovedkvarteret udenfor Kjøbenhavn
den 1ste September 1807.

Min Herre!

Vi Oberstbefalende over Hs. Majestæts Sø- og Landmagt udenfor Kjøbenhavn, ansee det nu for pas-

jende, at opfordre Dem til at overgive Fæstningen for at undgaae videre Blodsudgydelse, ved at opgive et Forsvar, som aabenbar ikke kan fortsættes længe.

Kongen, vor naadige Herre, har gjort sig almuelig Umage for at afgjøre det omtvistede Anliggende paa den forsonligste Maade ved sine diplomatiske Agenter.

For at overbevise Hs. danske Majestæt og al Verden om den Ulyst, hvormed Hs. M. seer sig nødsaget til at gribe til Vaaben, fornye vi Undertegnede, i det Dieblik da vore Tropper ere udenfor Deres Porte, og vore Batterier i Begreb med at aabne deres Ild, Tilbudet af de samme fordeelagtige og fredelige Vilkaar, som bleve foreslaaede ved Hs. Majestæts Ministre ved Deres Hof.

Hvis De vil samtykke i at overlevere den danske Flaade, og tillade at vi føre den bort, skal den blive opbevaret som et Depositum for Hs. danske Majestæt, og tilbageleveres med hele dens Udrustning i ligesaa god Stand som den modtoges, saasnart Bestemmelserne for en almindelig Fred vil have fjernet den Nødvendighed, som nu foranlediger dette Krav.

Eiendomme af ethvert Slags, som ere blevne tagne siden Fiendtlighedernes Begyndelse, ville blive gjengivne deres Eiermænd, og Enigheden imellem de

forenede Kongeriger Storbritanien og Irland samt Danmark vorde gjenoprettet.

Men hvis dette Tilbud nu forkastes, kan det ikke gjentages. Al offentlig som privat Eiendom, der er bleven taget, maa da tilfalde dem, der have taget den, og Byen maa, naar den indtages, dele Skjæbne med alle erobrede Stæder.

Vi maae udbede os en hurtig Afgjørelse, fordi ved vore Troppers nuværende fremmelige Stilling faa nær Deres Glæde, det hurtigste og kraftigste Angreb er uundgaaeligt, ligesom enhver Opsættelse vilde være paa urette Sted.

Vi vente derfor Deres afgjørende Svar hosføiet, og have den Ære at være o. s. v.

J. Gambier,
Høisbefalende over Hs. Majestæts
Skibe og Fartøier i Østersøen.

Cathcart.

Til Hs. Excellence
General B e y m a n n, Gouverneur
i Kjøbenhavn.

General Peymanns Svar.

Kjøbenhavn 1ste September 1807.

Mine Herrer !

Vor Flaade, vor egen uomtvistelige Eiendom ere vi overbeviste om, befinder sig ligesaa trygt i Hs. danske Majestæts Besiddelse, som den nogenfinde kan være det i Kongen af Englands, saasom vor Herre aldrig har havt noget Fiendtligt ifinde imod Deres.

Derfom De kan være grusom nok til at søge at ødelægge en By, som ikke har givet Dem ringeste Anledning til en saadan Behandling fra Deres Side, maa den finde sig i sin Skjæbne; men Pligt og Ære byde os at forkaste et Forslag, som ikke sømmer sig en uafhængig Stat, og vi have besluttet at tilbage-drive ethvert Angreb, og til det yderste at forsvare vor Stad og gode Sag, for hvilke vi ere redebonne at opoffre vort Liv.

Det eneste Forslag jeg seer mig istand til at gjøre, for at forebygge videre Blodsudgydelse, er, at affærdige et Sendebud til Kongen min Herre, for at erfare hans endelige Beslutning med Hensyn til Indholdet af Deres Brev, saafremt De i den Anledning vil tilstaae mig et Pas. Jeg er o. s. v.

Peymann,

Høftcommanderende over Hs.
Majestæts Landmagt.

Gjensvar.

Hovedkvarteret udenfor Kjøbenhavn
den 2den September 1807.

Min Herre!

Det gjør os faare ondt at maatte underrette Dem om, at det ikke staaer i vor Magt at opsætte vore forenede Operationer i den Tid, som udtræves til at indhente Svar fra Deres Regjering.

Vi have gjort Alt hvad vi formaae indenfor Grændserne af vor Bemyndigelse, ved i dette Dieblif at tilbyde Dem ligesaa fordeelagtige Vilkaar, som dem der gjordes Dem for at undgaae et Brud.

Vi skulle høiligen beklage Stadens Ødelæggelse, hvis den bliver beffabiget, men føle Fyldestgjørelse i den Betragtning, at i det vi for sidste Gang have gjentaget Tilbudet af de fordeelagtigste og meest forsonende Vilkaar, have vi gjort Alt, hvad der staaer til os, for at forhindre Blods Udgydelse og forebygge Krigens Rædsler.

Vi have den Ære o. s. v.

J. Gambier,
Admiral o. s. v.

Cathcart,
Gen. Lieutn. o. s. v.

Bilag X.

(Sec C. 150.)

Kjøbenhavn's Capitulation.

1ste Artikel.

Naar denne Capitulation bliver underskrevet og stadfæstet, skulde Hans britiske Majestæts Tropper sættes i Besiddelse af Citadellet.

2den Artikel.

En Bøgt af Hans britiske Majestæts Tropper skal ligeledes besætte Holmen.

3die Artikel.

Skibene, samt Krigsfartøjerne af enhver Benaevnelse, tilligemed alle Hans danske Majestæt tilhørende Skibsfager og Sø-Inventarium skulde overgives i de Personers Værg, som blive udnævnte af de Høistcommanderende for Hans britiske Majestæts Krigsmagt; og de skulde ufortøvet sættes i Besiddelse af Holmene, samt af alle de dertil hørende Bygninger og Forraadshuse.

4de Artikel.

De sig i Hans britiske Majestæts Tjeneste befindende Forraads- og Tørjelskibe skulde tillades, hvis fornødent gjøres, at komme ind i Havnen, for igjen at indskibe hvad Skibsfager og Tropper de have hidbragt til denne De.

5te Artikel.

Saa snart Skibene ere blevne udbragte fra Holmen, eller inden 6 Uger fra denne Capitulations Dato, eller før, om mueligt, skulle Hans britiske Majestæts Tropper overantvorde Hans danske Majestæts Tropper Citabellet, i den Tilstand, hvori det befindes, naar de besætte samme. Hans britiske Majestæts Tropper skulle ligeledes inden forommeldte Tid, eller, om mueligt før, igjen indskibes fra Den Sjælland.

6te Artikel.

Fra denne Capitulations Dato skulle Fiendtlighederne ophøre over hele Sjælland.

7de Artikel.

Jungen Person, være sig hvo det vil, skal vorde molesteret; og al Eiendom, offentlig eller privat, undtagen de forommeldte Hans danske Majestæt tilhørende Skibe og Krigsfartøier samt Skibsfager og Spinventarium, skal respecteres; og alle civile og militaire Betjente i Hans danske Majestæts Tjeneste, skulle vedblive i den fulde Udøvelse af deres Embedsforretninger over hele Sjælland; og Alt skal anvendes, som kan sigte til at fremme Enighed og god Forstaaelse imellem de tvende Folk.

8de Artikel.

Alle paa begge Sider tagne Fanger skulde ubetinget tilbagegives, og de Officerer, som ere Fanger paa Wesord, skulde befries fra sammes Forpligtelse.

9de Artikel.

All engelsk Eiendom, som maatte være bleven sequestreret ifølge de stedhavte Fiendtligheder, skal tilstilles Cierne.

Denne Capitulation skal stadfæstes af de respective Høiftcommanderende, og Stadfæstelsen skal udveksles inden Kl. 12 denne Dags Middag.

Givet i Kjøbenhavn den syvende Dag af September 1807.

G. F. Walterstorff.   Arthur Wellesley.

D. Lütken.   Home Popham.

J. H. Kirchhoff.   George Murray.

Stadfæstet og bekræftet af os i det britiske Hovedquarteer paa Hellerup den fornævnte syvende Dag af September 1807.

J. Gambier.   Cathcart.

Bilag XI.

(See S. 158.)

Fortegnelse over de danske Krigsskibe, som ifølge Kjøbenhavns Capitulation bleve overleverede til Fienden.*)

a) Linieskibe.

	Kanoner.	bygget.
Christian den Syvende	90.	1803.
Neptunus †	80.	1789.
Walbemar	80.	1798.
Norge	78.	1800.
Danmark	76.	1794.
Prindsesse Sophie Frederikke	70.	1775.
Iustitia	70.	1777.
Arveprinds Frederik	70.	1782.
Kronprinds Frederik	70.	1784.
Fyen	70.	1787.
Odin	70.	1788.
Trekroner	70.	1789.
Kronprindsesse Marie	70.	1791.
Skjold	70.	1792.
Prindsesse Caroline	66.	1805.
Seieren	64.	1795.
Ditmarsken †	60.	1780.
Mars †	60.	1784.

*) See Gardes Efterretninger om den danske og norske Sømagt, 4de Bind, S. 598—609.

b) Fregatter.

	Kanoner.	bygget.
Berlen	46.	1804.
Havfruen	40.	1789.
Freia	40.	1793.
Iris	40.	1795.
Rajaben	40.	1796.
Rota	40.	1801.
St. Thomas †	36.	1779.
Frederiksbørn	36.	1783.
Venus	36.	1805.
Nymphen	36.	1807.
Frederiksteen	26.	1800.
Triton	24.	1790.
Lille Bølt	20.	1801.
Fylla	20.	1802.
Glücksstadt	12.	1804.
Elven	10.	1800.
Eideren	10.	1802.

c) Brigger.

	Kanoner.	bygget.
Flyvende Fisk	20.	1789.
Sarpen	18.	1791.
Glommen	18.	1791.

	Kanoner.	bygget.
Nidelven	18.	1792.
Delphinen	18.	1805.
Mercurius	18.	1806.
Mart †	18.	1807.
Brevdrageren	14.	1801.

d) Mindre Fartøier.

Flydebatteryet Nr. 1 paa 24 Kanoner.

4 Stykpramme paa 20 Kanoner.

10 Kanonbaade.

13 Kanonchalouper.

1 Kanonjolle.

2 Morteerbaade.

1 Kongejagt.

Af de med † betegnede Skibe kom Neptunus ved Bortførelsen paa Grund ved Taarbæk, og blev brændt af de Engelse; samme Skjæbne havde Mars ved Saltholm, fordi det ikke ansaaes for tjenstdygtigt. Ditmarsken blev af de Engelse ødelagt i Dokken, og Fregatten St. Thomas brændt som ubrugelig. Briggen Mart blev den 12te August 1809 tilbageerobret udenfor Frederiksværn.

Af den hele Flaade levnedes kun Linieskibene Prinds Christian Frederik, 66 Kanoner, byg-

get 1804, og Brindsesje Lovise Augusta, 60 Kanoner, bygget 1783, hvilke begge dengang tilfældigviis vare i Norge. Det første ødelagdes i Kampen ved Sjællandsbøkke den 22de Marts 1808; det sidste blev ophugget 1829.

Alf tilbageblevne mindre Skibe, der ligeledes tilfældigviis ikke vare tilstede ved Kjøbenhavns Overgivelse, blev Briggen *Fama*, 14 Kanoner, tilligemed Kongejagten *Søormen*, 8 Kanoner, Maret efter tagen af de Engelske ved Nyborg, da denne Fæstning blev besat af de spanske Tropper ved deres Undvigelse den 9de August 1808. Fregatten *Diana*, 20 Kanoner, toges af Spanierne 1809 i Carthagens Havn, som Bederlag for de tvende spanske Infanterieregimenter, Asturien og Guadalarara, af Romanas Corps, som de Danske afvæbnede og overleverede til de Franske efter Tumulten i Roskilde den 31te Juli 1808. Briggen *Fehmern*, 14 Kanoner, faldt i Fiendevold ved Glückstadts Overgivelse 1814; og Briggen *Lougen*, 18 Kanoner, blev i Norge efter Kielerfreden, tilligemed den tilbageerobrede *Mart*.

Bilag XII.

(Sec. S. 171.)

Overkrigs-Commissionens Dom over General Beymann med Flere, i Anledning af Kjøbenhavns Capitulation.

Anno 1808 den 16de November blev udi en eedsvoren Overkrigs-Commission, udi Sagen:

Den constituerede Krigs = Tiffal, Auditeur Fr. Seltzen contra: General = Lieutenant Joachim Melchior v. Holten Castenskiold, Chef for det Sjællandske Rytter = Regiment; Generalmajorerne Henrik Ernst Beymann, Deputeret i det forrige Generalitets = og Commissariats = Collegium (nu General = Commissariats = Collegium); Carl Frederik Bielefeldt, Chef for det Kongelige Artillerie = Corps; Hans Christoph Wedde, Chef for Ingegnieur = Corpsen; Ernst Frederik Walterstorff, Chef for det nordre Sjællandske Landeværns = Regiment; Contre = Admiral Otto Lütken; General = Adjutant (nu Oberst) Johan Hieronimus Kirchhoff, Deputeret i det forrige Generalitets = og Commissariats = Collegium (nu General = Commissariats = Collegium); Oberst Frederik Beck, Chef for det

det Norske Livregiment til Fods; og Oberstlieutenant Johan Mangelſen Voigt af det Danske Livregiment til Fods;

fælbet ſaadan:

Dom.

Efter Krigs = Viſtalenſ indgivne Klage = Skrivt, ſamtlige Tiltaltes indgivne Forsvars = Skrifter, og alt øvrigt i denne Over = Krigs = Commiſſion Fremførte, ſamt paa lovlig Maade erhvervet Dplyſning og Vidneſbyrd, er det befundet, at General = Major H. C. Beymann, hverken har efterkommet Hans Kongelige Høihed Kronprindsens (nu Hans Majeſtæt Kongens) ham givne Inſtruxioner, eller gjort det Yderſte til Landets og Stadens Forsvar; hverken opfyldt de ham ſom høieſte Befalingsmand og øverſtcommanderende General paaliggende Pligter, eller iagttaget den udi ſaadan Charge tilbørlige militaire Conduite, i det han ikke har forſøgt at hindre eller vanſkeliggjøre Fiendens Landgang, eller paaſeet at Udfaldene af Fæſtningen ſtete tilbørligen, eller draget betimelig Omſorg for Udenværkers Anlæg, eller gjort fornødent Brug af Søe = Statens Skytø; viiſt ſig ligeegyldig ved, om Fienden ſtete alt mueligt Afbræk, Detaschements = Cheferne bleve tilſtrækkelig inſtruerede og fuldkommen opfyldte deres Pligter, og derhos ikke draget Omſorg for, at General = Lieutenant Caſtenſkiolds Corps

blev forsynet med det samme tilkommende Skjyts og Ammunition her fra Staden. Endvidere: har capituleret, og udleveret den danske Flode til den engelske Magt, uden beviislig Nødvendighed, og hverken, i Henseende til den indgangne Capitulation, eller det holdte Krigs=Maad, iagttaget Krigs=Lovenes Forskrifter; ei forsynet de til at negociere om en Capitulation udnævnte Commissarier med de fornødne Forholds=Regler; antaget Capitulations=Forslaget uden skjellig Overveielse; og endeligen, vliift en usorsvarlig Ligegyldighed i den antagne Capitulations rette Fortolkning og Opfyldelsen af dens Indhold. — Ved hvilken Overhørighed og skammelige Efterladenhed han er skyldig til Straf efter den 68de Krigs=Artikel.

General=Major G. F. Bielefeldt, som en Second Commanderende udi General=Commandoen, er deelagtig udi det Mangelagtige i Stadens og Fæstningens Forsvar, samt den ufornødne Capitulation, og Flodens Overgivelse; samt derhos haade directe og indirecte har fremfor Andre forledet General=Major Beymann til Capitulationens Antagelse, og endeligen endogsaa paadraget sig en grundet Mistanke om, at ville kaste Skinnet af dette Forhold paa Andre. — Hvorfor han er skyldig til Straf efter 68de og 70de Krigs=Artikel.

General-Major H. C. Gedde, ikke alene har viist sig forsømmelig og efterladet ubi sin Charge, men tillige baade directe og indirecte forledet General-Major Peymann til Capitulation, og derved gjort sig skyldig til Straf efter den 70de Krigs-Artikel.

Oberstlieutenant J. M. Voigt, ved en ham betroet Commando den 20de Augusti 1807, haver viist sig seendragtig, og ved ughyldige Udflugter søgt at unddrage sig sine Pligters Opfyldelse; samt derhos under denne Sag viist ufornuøden Trættelyst, Vidtløftighed, og brugt usømmelig Spotten; hvorved han er skyldig til Straf efter den 103de, 26de og 188de Krigs-Artikel.

Oberst F. Beck har som Detachements-Chef den 18de Augusti 1807 ikke viist tilbørlig Conduite, og er derfor skyldig til Straf i Analogie af den 66de og 188de Krigs-Artikel, samt Reskripterne af 22de Decbr. 1792 og 11te Mai 1765.

Contre-Admiral D. Lütken, og Oberst J. H. Kirchhoff, hverken som Underhandlings-Commissairer om Capitulationen eller i det holdte Krigsraad have udviist tilbørlig Conduite; hvilket dog maa ansees affonet med deres under Sagen udholdte Arrest.

General-Lieutenant J. M. v. H. Castenkiold ei med tilbørlig Bestemthed har requireret Kanoner her-

fra Staden til sit Corps, hvilket dog efter de befundne Omstændigheder ei kan drage til videre Følge for General-Lieutenanten under denne Sag, end at han maa deeltage i Omkostningerne.

General-Major E. F. Walterstorff ved Udfaldet den 20de Augusti 1807 ei har iagttaget tilbørlig militair Conduite, hvilket dog maa ansees affonet med de ham den 20de September j. A. og senere paalagte Arrester. Hvorimod General-Major Walterstorff som Underhandlings-Commissair angaaende Capitulationen maa ansees at have opfyldet sine Pligter.

Skjøndt Krigs-Fiskalens paa Over-Krigs-Commissiønen, i Følge den 72de Krigs-Artikel den 17de Januari d. A. afgivne, præliminaire Eragting, grundede Sigtelser, saaledes ere befundne beføiede mod samtlige Paagjældende, hvorved tillige alle dem og deres Eiendomme paalagte Arrester og Sequestrationer ere hjemlede; saa bør Fiskalens Sigtelser og Paastande dog ei være Noget til Hinder, videre end de ved Dom tages til Følge.

Thi kjendes for Ret:

General-Major Henrik Ernst Peymann bør have Ære og Liv forbrudt, og hans Gods være confiskeret.

General-Major Carl Frederik Wielefeldt bør have Ære og Liv forbrudt, og hans Gods være confiskeret.

General-Major Hans Christoph Gedde bør have sit Liv forbrudt.

Oberst = Lieutenant Johan Mangelsen Voigt bør have sin Charge forbrudt; saa bør og de af Johan Mangelsen Voigt under denne Sag brugte utilbørlige og spottende Ubladelser være døde og magtesløse, og ikke komme nogen til Fornærmelse i nogen Maade.

Oberst Frederik Beck bør udholde 20 Maa-
neders Fæstnings = Arrest i Citadellet Frederikshavn,
af første Grad, efter Rescriptet af 22de December
1792.

General-Lieutenant Joachim Melchior von
Holten Castenskiold, Contre-Admiral Otto
Rütken og Oberst Johan Hieronimus Kirch-
hoff bør for Krigs-Fiskalens videre Tiltale i denne
Sag frie at være.

General-Major Ernst Frederik Walter-
storff bør ubi Sagens XVI Post b. for Krigs-
Fiskalens videre Tiltale fri at være. I øvrigt bør
han for Tiltale i denne Sag fri at være.

I Følge det Kongelige Danske Cancellie-Colle-
giums Anmodning ubi Skrivelse af 1ste December

1807 til denne Commission, forbeholdes Justitiens Tiltale imod Sognepræsten her i Staden Hr. Hudt-walker, i Anledning af hans den 5te September 1807 udviste Forhold, samt et derom til hans Broder i Hamborg skrevet Brev.

Forsaauidt de af Krigs = Fiskalen nedlagte Paa-stande ikke ubi denne Dom ere tagne til Følge, bør de ei være Noget til Hinder eller Præjudice i nogen Maade.

Samtlige i Anledning af denne Sag paalagte Arrester og foretagne Sequestrationer kjændes loy- lige.

Den constituerede Krigs = Fiskal, Auditeur F. Heltzens Salarium bestemmes til syv hundrede Rdlr., og udredes saaledes: H. C. Beymanns Bo 150 Rdlr., af C. F. Bielefeldts Bo 60 Rdlr., af H. C. Geddes Bo 50 Rdlr., af General = Lieutenant J. M. v. H. Castenskiold 80 Rdlr., General = Major C. F. Walterstorff, Contre = Admiral D. Lütken, og Oberst J. H. Kirchhoff hver for sig 100 Rdlr., og Oberst F. Beck og Carl Mangelsen Voigt hver for sig 30 Rdlr.

Endelig bør af H. C. Beymanns, C. F. Bielefeldts, og H. C. Geddes Boer udredes de paa

deres Arrest og Baretægt samt Dommens Execution medgaaende Omkostninger.

Kjøbenhavn ubi den formedelst Kjøbenhavns Capitulation nedsatte Over-Krigs-Commission.

FRIEDRICH Pr. z. Hessen.

(L. S.)

W. Stochfleth.

(L. S.)

Baudissin.

(L. S.)

P. Rosenstand Goiske.

(L. S.)

Denne Overkrigscommissionens Dom ville Vi, med allernaadigst Hensyn til de Domfældtes lange og tro Tjeneste, have, af sær Kongelig Naade, formildet derhen:

1. General-Majorerne Heinrich Ernst Beymann, og Carl Friederich Bielefeldt, meddeles Afsted af Vor Krigstjeneste, uden Tilladelse at bære Uniform og Felddtign, og skulle de indtil videre opholde dem inden for Citabellet Friederichshavns Bolde.

2. General-Major Hans Christoph Gedde, skal i Naade være affediget af Vor Krigstjeneste.

3. Oberstlieutenant Johann Mangelsen Voigt, skal i Naade være affediget af Vor Krigstjeneste,

med den for hans havte Charge reglementerede Pension, hvorimod Over-Krigs-Commissionens Dom stadfæstes i Henseende til Mortificationen af de af ham under Sagen brugte utilbørlige Udblæffer.

4. Oberst Friederich Beck ville Vi i Naade eftergive den ham tilkiændte tvende Maaneders Fæstnings-Arrest i første Grad, i Betragtning af den Arrest han allerede har udholdt.

I øvrigt bliver Over-Krigs-Commissionens Dom herved allernaadigst stadfæstet.

Givet i Vort Hovedkvarter i Vor Kongelige Residencestad Kjøbenhavn, den 18de Januari 1809.

Frederik R.

F. Bülow.

Fremlagt og aflæst i Over-Krigs-Commissionen den 21de Januarii 1809.

FRIEDRICH Pr. z. Hessen.

W. Stochfleth.

Baudissin.

P. Rosenstand Goiske.

Litteratur

til Krigsbegivenhederne i Sjælland

1807.

- 1) **A. C. Hansen**, Kjøbenhavns Veirkrands for Maret 1807, eller udførlig Efterretning om Alt hvad der er skeet saavel i som udenfor Kjøbenhavn som i England, i Anledning af Krigen imellem Danmark og Storbritanien, fra 21de Juli til September Maanedes Udgang. Kjøbenhavn 1807, hvortil endnu er seiet et Tillæg, som gaaer til henimod Slutningen af October 1807.
- 2) **L. Møller**, Kjøbenhavns nye Veirkrands, eller fuldstændig Beskrivelse over Alt, hvad der har tildraget sig i Kjøbenhavn og Sjælland under Beleiringen af de Engelske i August og September Maaned. 1807, tilligemed alle de Placater og Proclamationer, som i den Anledning ere udfomne, og de Foranstaltninger, der til det almindelige Vel ere gjorte. Kjøbenhavn (uden Trykkeaar).
- 3) **G. L. Lahde**, topographisk-historisk Udsigt over Kjøbenhavns Beleiring 1807, 4to.

- 4) **T. C. Bruun**, Toget til Sjælland og Kjøbenhavn's Beleiring. Kjøbenhavn 1807.
- 5) **F. Münter**, Die Belagerung von Kopenhagen im Sommer 1807, oversat paa Dansk af **W. S. S. Abrahamson**. Kjøbenhavn 1807.
- 6) (**L. Meyer**) Seeland im Sommer 1807. Germanien 1808; ogsaa under Titel af: Vertraute Briefe über die Vorfälle in Kopenhagen im Jahre 1807.
- 7) **C. S. Zellfried**, Forsøg til en politisk Overskuelse af Englands Overskald paa Danmark i Maret 1807. Kjøbenhavn 1808.
- 8) (Unævnt) Bidrag til Nordens Historie i Maret 1807; findes i 2det Bind af Saga, et Hjerdingaarstribt, udgivet af **J. Storm Munch**. Christiania 1819.
- 9) **F. L. Sommer**, Account of the Siege, Bombardment and Capitulation of Copenhagen in the year 1807.
- 10) Naval Chronicle 1807, 18th Vol. London.
- 11) **Ludlow Beamish**, History of the King's German Legion, 2 Vols. London 1831, ogsaa paa Tysk under Titel af: **L. B. Geschichte der Königl. deutschen Legion. 2 Theile. Hannover 1832.**

1807

- 12) (Unævnt) Erinnerungen eines Legionairs, oder Nachrichten von den Zügen der Deutschen Legion des Königs von England u. s. w. Hannover 1826.
- 13) W. A. Thanch, Tildragelser i Sjælland og Holland under Beseiringen 1807. Kjøbenhavn 1808.
- 14) S. C. Wedel-Jarlsberg, fædrelandste Betragtninger. Kjøbenhavn 1807.
- 15) Zindrichsen, Efterretning om Fegtingen ved Kjøge den 29de August 1807.
- 16) A. F. Just, Historie om Englands Overtagelse 1807.
- 17) J. Garbrecht, Sværd og Banner, fort historisk Beretning om H. M. Kongens Livcorps, Livjægercorps, det borgerlige Infanterie og Artillerie, samt Brandcorpsen i Kjøbenhavn. Kjøbenhavn 1831.
- 18) J. Hall, Erindringer fra 1800—1815, 1ste Deel. Christiania 1844.
- 19) J. Kæder, Danmarks Krigs- og politiske Historie fra Krigens Udbrud 1807 til Freden til Jønkøping, den 10de December 1809, 1ste Deel. Kjøbenhavn 1845.

